

ΟΡΦΕΩΣ:
ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ
ΕΚΔΟΣΗ

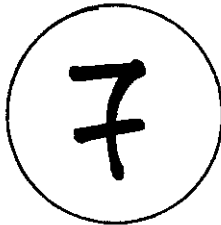
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ "ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ"
ΑΘΗΝΑ

ΟΡΦΕΩΣ

**ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ**

Πνευματιστικές ἐπικοινωνίες
ληφθεῖσες ὑπὸ τοῦ Ἐπικοινωνοῦ
Γεωργίου Χ. ΠΙΖΑΝΗ

(Β' ΕΚΔΟΣΗ)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»
ΑΘΗΝΑ 2005

7

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Α' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἡ Ἑλληνική Μυθολογία, τὴν ὁποίαν ἐπλασε μέ τὴν πλουσίαν φαντασίαν τοῦ τό σπινθηροβόλου Ἑλληνικόν πνεῦμα κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν, περιέχει ἀλληγορικὰς ἐννοίας σχετικὰς μέ θρησκευτικόν καί ἠθικόν περιεχόμενον, διὰ θεοποιήσεως ἀφ' ἑνός διαφόρων φυσικῶν δυνάμεων καί ἀφ' ἑτέρου δι' ἐξυμνήσεως ἡρωϊκῶν πράξεων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων ὠρισμένα ἀνδραγαθήματα εἶχον εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Λόγω τοῦ ὅτι, ὁμως, δέν ἦτο εὐχερὴς ἡ ἐρμηνεία τῆς ἀλληγορικῆς διατυπώσεως τῶν Ἑλληνικῶν μύθων ὁ Ἐπικοινωνὸς τοῦ Κύκλου μας κ. Γ. Χ. Πιζάνης ἐζήτησε τὴν ἐρμηνείαν τῶν παρά τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, Ὅστις ὠρισεν ὡς Ἐρμηνευτὴν τὸν ἀρχαῖον ποιητὴν καί μύστην Ὅρφέα.

Παρ' ὅτι ὑποθέτομεν ὅτι εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ παρόντος ἔργου ἡ ὑπαρξίς τοῦ θρυλικοῦ τούτου Ποιητοῦ καί Μύστου, ἐκ τῆς παροιμιώδους λατρείας τοῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του Εὐρυδίκην, τὴν ὁποίαν ἐπεδίωξε, μετὰ τὸν θάνατόν της, νὰ ἐπισκεφθῆ εἰς τὸν Ἄδην, παρέχομεν μικρὰν περιγραφὴν περὶ τῆς ὀντότητός του.

Παρά τὴν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους διατυπωθεῖσαν ἀμφισβήτησιν περὶ ὑπάρξεως τοῦ Ὅρφέως, οὗτος ὑπῆρξε πράγματι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους μία ὀντότης ἐξελεγμένη ψυχοπνευματικῶς, διακριθεῖσα εἰς τὴν ποίησιν καί τὴν μυσταγωγίαν. Θρυλεῖται ὅτι ἔζησε πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου εἰς Θράκην, συνέγραψε τὰ Ὅρφικὰ μυστήρια καί ἐγένετο διάσημος διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν μουσικὴν του ἐπίδοσιν, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωνε μετ' ἀφαντάστου θελκτικότητος, ὥστε κα-

τώρθωνε τῆ συνοδεία τῆς λύρας του νά ἐξημερώνη καί αὐτά τά θηρία.

Ἐπίσης διά μυστικῶν τελετῶν καί διδασκαλιῶν, σχετιζομένων μέ τήν λατρείαν τοῦ Διονύσου, παρώτρυνε τοὺς ἀκροατάς του εἰς διαβίωσιν ἐν ἀγνότητι καί δικαιοσύνη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μετὰ θάνατον τιμωρίας. Ἐλατρεύετο δέ ὡς ὑπέροχος ποιητής καί μύστης ἐκτός τῆς Θράκης εἰς τήν Μακεδονίαν, τήν Ἑλλάδα καί τήν Μικράν Ἀσίαν.

Ἦδη κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον, παρά τοῦ Ὁποίου ἐξουσιοδοτήθη νά μᾶς δώσῃ τήν ἐρμηνείαν τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.

Π.Ο.Α.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἡ «Ἑρμηνεία τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας» μετεδόθη ὑπό τοῦ Ὁρφέως κατά τό διάστημα ἀπό τίς 12-10-1965 μέχρι τίς 4-4-1966, σέ 39 συνέχειες. Οἱ αὐξοντες ἀριθμοί στήν κατάταξη τῶν κειμένων ὑποδηλώνουν αὐτές ἀκριβῶς τίς συνέχειες, τόν διαχωρισμό τῶν ὁποίων διατηρήσαμε γιά τυπικούς λόγους.

Κατά τήν πρώτη ἔκδοση τοῦ ἔργου εἶχαν γίνει μερικές ἀπλοποιήσεις στό κείμενο (χωρίς βεβαίως νά ἀλλοιώνονται τά νοήματα), μέ σκοπό νά γίνεται πιό κατανοητό σέ μερικά δύσκολα σημεῖα. Στήν παροῦσα ἔκδοση θεωρήσαμε σκόπιμο νά ἐπαναφέρουμε τό κείμενο στήν ἀρχική του μορφή, βάσει τῶν χειρογράφων ἐπικοινωνιῶν οἱ ὁποῖες βρίσκονται στό Ἄρχειό μας. Ἡ τακτική αὐτή ἄλλωστε ἀκολουθεῖται σέ ὅλες τίς ἐκδόσεις μας.

Γιά τόν ἴδιο λόγο διατηρήσαμε καί κάποιες ἰδιομορφίες τοῦ κειμένου, χωρίς νά τό προσαρμόσουμε στούς τυποποιημένους κανόνες τῆς ἀπλῆς καθαρευούσης. Αὐτές ἀναφέρονται στήν χρήση τοῦ τελικοῦ -ν, στίς αὐξήσεις τῶν ρημάτων κ.ἄ.

Στό τέλος τοῦ ἔργου προσετέθησαν καί ὀρισμένες «Σημειώσεις», οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται σέ θέματα πού θεωρήσαμε ὅτι ἐχρειάζοντο κάποιες διευκρινήσεις ἢ συμπληρωματικές πληροφορίες.

Οἱ Σημειώσεις αὐτές δέν καλύπτουν ὅλα τά ἐρωτήματα πού θά μπορούσαν νά δημιουργηθοῦν στόν ἀναγνώστη, ἀλλά μόνον τά κυριώτερα. Ἐτοποθετήθησαν δέ συγκεντρωμένες στό τέλος τοῦ ἔργου, γιά νά μήν ἐπηρεάζεται ὁ μελετητής ἀπό τήν παρεμβολή τῶν σημειώσεων.

Τέλος, προσετέθησαν ως «Συμπληρωματικά Κείμενα» όλες οι σχετικές διδασκαλίες και άλλων Ουρανίων Διδασκάλων επί θεμάτων αναφερομένων στην Έλληνική Μυθολογία, ώστε να δίδεται μιά ολοκληρωμένη, κατά τό δυνατόν, παρουσίαση αὐτοῦ τοῦ τομέως.

Π.Ο.Α.

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

ΦΑΡΑΧ: Ἡ Ἑλληνική Μυθολογία εἶναι ἔξοχος εἰς τήν κάλυψιν τῶν ἐννοιῶν τῆς Ἀληθείας. Τίς ὅμως ἠσχολήθη νά ἐρμηνεύσῃ αὐτήν; Δύναμαι νά εἶπω, ὅτι εἶναι ἀνωτέρα εἰς πάμπολλα σημεῖα ἀπό τήν Ἱεράν Γραφήν.

Οἱ γράψαντες τάς μυθολογικάς εἰκόνας ἦσαν ἐμπνευσμένοι ἀπό τήν Θεῖαν Χάριν. Καί τί δέν κρύπτει τό Βιβλίον τοῦτο τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ! Ἀλλά παρέμεινεν ὡς ἀπλοῦς μῦθος εἰς τήν φαντασίαν τῶν σχολιαστῶν τῆς πνευματικῆς διορατικότητος τῶν Συγγραφέων.

Διά τοῦτο, ἀγαπητοί μου, ὁ ἀδελφός Ὅρφεύς ἐζήτησεν ἀπό τόν Κύριον τήν ἄδειαν ὅπως σᾶς εἶπῃ ποῖα εἶναι τά ὀνόματα τῶν πλαστῶν ὄντοτήτων τῆς Μυθολογίας καί ποῖα τά ἀληθῆ. Ὑπάρχουν ὀνόματα τά ὁποῖα σεις εἴσθε πεπεισμένοι ὅτι ὑπῆρξαν καί ὅμως δέν ὑπῆρξαν· καί ἄλλα τά ὁποῖα θεωρεῖτε ἀνύπαρκτα καί ὅμως ὑπῆρξαν, ὡς εἶναι τοῦ Ὅρφέως...

Φαράχ (11-11-1964)

ΟΡΦΕΩΣ:

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥ:

Ἡ συνοπτική ἐρμηνεία τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας μετεδόθη ὑπό τοῦ Ὀρφέως. Ἡ ὑπαγόρευσις αὐτῆ δέν ἔχει ὡς ἀρχήν τῆς τήν Δημιουργίαν τῶν Κόσμων. Ἄρχεται ἐκ μιᾶς ἀπορίας μου, πού ὑπέβαλον, εἰς τόν Ἄρχοντα Φαράχ, διότι ἐδυσπίστουν εἰς τήν ὑπαρξίν τοῦ Ὀρφέως ὡς ὑπαρκτῆς μορφῆς.

Ἡ ἐρώτησίς μου εἶχεν ὡς ἐξῆς: «Ὅταν ὁ Ὀρφεύς κατῆλθεν εἰς τόν Ἄδην, πῶς κατώρθωσε νά ἐπαναφέρῃ εἰς τήν γῆϊνὴν ζωὴν τήν Εὐρυδίκτην του, ὡς ἀναφέρει ἡ Μυθολογία, ἀφοῦ τοῦτο ἀντίκειται πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους; Πολλάκις ἐζήτησα διευκρινίσεις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, χωρὶς νά ικανοποιηθῆ ἢ ἐπιθυμία μου».

Εἰς τό ἐρώτημά μου ἀπήντησεν ὁ Ἄρχων Φαράχ ὡς ἐξῆς:

«Ὁ ἄνθρωπος, ἀδελφέ μου, ἀπό τήν ἡμέρα πού ἀποκτᾶ ἀντίληψιν μέχρι τοῦ τάφου του, παρ' ὅλας τὰς σπουδὰς καὶ γνώσεις του, εἶναι ὅλως περιέργος νά μάθῃ κάτι περισσότερον, χωρὶς νά δυνηθῆ νά κορέσῃ τήν δίψαν τῆς μαθήσεώς του, διότι ἡ ψυχὴ του τόν ὠθεῖ εἰς τό νά φθάσῃ εἰς τό σημεῖον νά παραδεχθῆ καὶ νά εἴπῃ: “Ὅσα καὶ ἐάν γνωρίζω οὐδέν γνωρίζω”. Ἐπὶ τῆς ἀπορίας σου θά σοῦ ἀπαντήσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος».

1.

Ὅρφεύς καί Εὐρυδίκη

ΟΡΦΕΥΣ: Πράγματι, ἀδελφέ, πολλάκις ἔδωσα ἐξηγήσιν, οὐχί ὅμως ὀλοκληρωμένην ἐπὶ τοῦ σημείου πού ἀνέφερες.

Τὴν Εὐρυδίκην ἠγάπων περιπαθέστατα. Ὁ θάνατός της πολὺ μέ κατέθλιψεν, ὥστε νά χάσω πρὸς στιγμὴν τὸν προσανατολισμόν μου¹. Ἡ ἀγάπη μέ ἠνάγκασεν διὰ τῆς πνευματικῆς μου δυνάμεως νά ἐπικοινωνήσω μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, δηλαδή τοῦ Ἄδου, καί νά ἔλθω εἰς ἐπαφήν μετὰ πολλῶν πνευμάτων, πλήν τῆς Εὐρυδίκης μου.

Ὑστερον ἀπὸ εἰδικὴν προπαρασκευήν, ἐν μέσῳ καὶ ἄλλων φίλων μου, διὰ τῆς ἐπιμόνου θελήσεώς μου, ἐπαρουσίασα εἰς αὐτούς μέρος τοῦ Ἄδου καί τὴν Εὐρυδίκην, τὴν ὁποίαν χάριτι θεία εἶχον μετ' ἐμοῦ· καί ὅτε ἐτοιμαζόμενη νά διαλύσω τὰ πάντα, πλήν αὐτῆς ταύτης τῆς συντρόφου μου, ἡ μεγίστη αὕτη ἀγάπη μου πρὸς τὴν ὑλικὴν εἰκόνα της διελύθη ὡς φάσμα.

Οἱ παρευρισκόμενοι μετ' ἐμοῦ ἐθαύμασαν τὴν εἰδικότητά μου καί ἐπεισθήσαν, ὅτι πράγματι κατέχω δυνάμεις θείας. Μέ παρεδέχθησαν ὡς ὑπερφυσικόν ὄν. Τό τοιοῦτον ὅμως ἐκέντα ἔτι μᾶλλον τὴν φιλοδοξίαν μου, νά φανῶ ἐκεῖνος ὅστις δέν ἤμουν. Ἡ φιλοδοξία αὕτη ἐνός μύστου ὀνομάζεται «κενοδοξία», ἥτις ὑποκρύπτει τὸν ἀνθρώπινον ἐγωισμόν καί ἐξ αὐτοῦ πηγάζουν τὰ ἀπρόοπτα δεινὰ τοῦ ἀτόμου, ἅτινα ἔχουν γίνει αἰτία τῆς βαρείας τιμωρίας μου εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ὁ Κύριος θαυματουργῶν, οὐδέποτε ἐκαυχῆθη ὑπὲρ τοῦ θαύματός του, ἀλλ' ἀπλῶς ἔλεγεν «ἡ πίστις σέσωκέ σε»², ἥ δέν ὠμίλει περὶ τοῦ θαύματος, ἀφήνων τοὺς ἄλλους νά ἐννοήσουν, τί ὁ ἴδιος διὰ τῆς πίστεώς του πρὸς τὸν Πατέρα Θεόν, δύναται νά πράξῃ. Καί ἀπλός, ὅπως ἐπαρουσιάσθη, ἀπλοῦστερος, μετὰ τό θαῦμα, ἀπεχώρει. Τοῦναντίον, ἐγὼ ἐκαυχόμην περὶ τῆς δυνάμεώς μου καί οὕτω ὄχι μόνον ἀπώλεσα διὰ

(1) Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπουν στίς «Σημειώσεις», οἱ ὁποῖες καταχωροῦνται στό τέλος ὀλοκλήρου τοῦ ἔργου τοῦ Ὅρφέως (σελ. 79-86).

παντός τήν Εὐρυδίκτην μου, ἀλλά ἐπλήρωσα καί ἄλλα πολλά.

Ὡς Μύστης εἶχον μόνον τόν χρυσοῦν φωτοστέφανον, χωρίς νά ἔχω τήν δυνατότητα ὡς Πνεῦμα νά ἐπικοινωνῶ μετά τῆς Γῆς. Ἐχω γίνεи μῦθος καί ἡ ὄντοτης μου ὀλίγον ἀκόμη νά λησμονηθῆ. Ὁ Κύριος, ὅμως, οὐδένα τιμωρεῖ χωρίς ἀνταμοιβήν. Ὑπέστην τήν σκληράν δοκιμασίαν τῆς Ἄνω Ζωῆς, διὰ νά φθάσω σήμερον ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκομαι³.

Ἐξ αἰτίας τῆς γυναικός δύνασαι, ἀδελφέ, νά ἐκπέσης ἐκ τοῦ θρόνου σου, ἀλλά καί νά ἀνυψωθῆς εἰς θρόνον τόν ὁποῖον οὐδέποτε θά ἠλπίζεις. Ἡ γυνή προκαλεῖ τήν πτώσιν ἢ τήν ἀνύψωσιν σου. Σύ διατί ἔλκεσαι χωρίς συλλογισμόν ἀπό τήν ἄγνωστον εἰς σέ τύχην τῆς ἔλξεώς της; Ὑπέστην τά πάντα, διὰ νά τύχω σήμερον τῶν τόσων ἀγαθῶν τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου.

Σήμερον ἡ Εὐρυδίκτη εἶναι μία ψυχή ἀπό τάς πολλάς, πού ἀναμένει μέ ἡρεμίαν τήν ἀκτινοβολίαν μου, διὰ νά ἀπολαύσῃ τό φῶς της. Ὡσαύτως κι' ἐγώ, διὰ τῆς χαρᾶς της ἀπολαμβάνω τήν Ἀγάπην τοῦ Κυρίου.

2.

Κεραυνός τοῦ Διός ὁ Λόγος

Ἡ παράδοσις λέγει, ὅτι ὁ Πατήρ τῶν Θεῶν, Ζεὺς, ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τήν θεάν Ἀθηνᾶ. Τόν Δία θά ἐκλάβωμεν ὡς Θεόν τῶν πάντων. Ἡ Ἀθηνᾶ ἀντικαθιστᾷ τήν τοῦ πνεύματος σοφίαν. Οὕτω ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὅπου ἐδρεύει τό πνεῦμα, ἀνετινάχθη ἡ σοφία καί προσωποποιήθη ὡς Ἀθηνᾶ.

Ἡ σοφία ὡς ἔννοια τοῦ πνεύματος εἶναι θηλυκοῦ γένους καί τοῦτο, διὰ νά ἐνοησῆ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι γεννᾷ τρόπους πολλούς, διὰ νά ἐπανέλθῃ ὁ κάθε τρόπος εἰς τό πρωταρχικόν γένος του, τόν Λόγον. Δηλαδή, τό ἐνδιάμεσον εἶναι τό θῆλυ, τό ὁποῖον μετατρέπει, ὡς εὐπλαστος ὕλη, τό λαμβανόμενον εἰς ἰσχύν ἐκ τοῦ διδομένου. Δηλαδή, χωρίς νά ἐκδηλώνη ὁ Θεός τήν ἐνέργειάν Του, μεταδίδει αὐτήν πρός διάπλασιν εἰς τήν πολλαπλασιαζούσαν ἰσχύν τοῦ θήλεως.

Όταν ἡ ἐνέργεια αὐτὴ λάβῃ μορφήν ἰσχυράν, ἐπανέρχεται εἰς τὸ γένος τῆς, ἦτοι τὸν Λόγον. Ὁ Λόγος δέ, εἶναι ὁ κεραυνός τοῦ Διός. Διὰ τοῦ Λόγου πλήττει, συντρέχει ἢ βοηθεῖ. Ὁ Ἥφαιστος διὰ τῆς πυρᾶς τοῦ χαλκεύει τοὺς κεραυνούς τοῦ Διός· δηλαδὴ ὁ Λόγος διὰ νὰ ἔχῃ ἰσχύν κεραυνοῦ κατεργάζεται ὑπὸ ἄλλης δυνάμεως εἰδικῆς, διὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικός.

Ἴδου παράδειγμα τοῦ Θεοῦ Λόγου:

Ὁ Κύριος ἀπεφάσισεν νὰ καταστρέψῃ τὴν τάδε περιοχὴν. Ὁ Λόγος του εἶναι νὰ καταστραφῇ... καὶ ἄμεσα οἱ εἰδικοί ἐνεργοῦν ὑπὲρ τῆς θελήσεώς Του. Ὁ Λόγος ἐμπεριέχει πῦρ, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ καταστροφὴν. Ὁ Ἥφαιστος τροφοδοτεῖ τὸν μέγαν Θεόν μετὰ καταλλήλους διὰ τὰς περιπτώσεις κεραυνούς.

Αἱ εἰκόνες τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας εἶναι ἄφθαστοι εἰς βαθύ περιεχόμενον. Ἐπλάθοντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν καὶ οὗτοι πόθεν εἶχον τὴν ἔμπνευσιν ταύτην, νὰ δημιουργοῦν ὑποθέσεις δικαιολογοῦντες τὰ πάντα εἰς τὰ ὄμματα τῶν θνητῶν. Τὴν συσχέτισιν τῶν εἰκόνων τῆς φαντασίας μετὰ τὴν πραγματικότητα, ὡς εἶπομεν, σὰς δίδει ὁ Πνευματικός Κόσμος.

3.

Τὸ Καλόν καὶ τὸ Κακόν

Ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τοῦ Οὐρανοῦ μετὰ τῆς Γαίας, ἐγεννήθησαν τέκνα τῶν δύο διαθέσεων, τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ⁴. Τὸ Κακόν ὡς ἔννοια ἐνεφάνη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Γῆν, διὰ νὰ δώσῃ μορφήν εἰς τὴν ἔννοιάν του.

Τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα εἶναι εὐεργετικά καὶ ἐπίσης καταστρεπτικά. Ἄρα, αἱ ἔννοιαι τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ λαμβάνουν ἐν τῇ Γῇ φυσικὰς ὀνομασίας, διὰ τὴν διάκρισιν τῶν ἐνεργειῶν των.

Σήμερον λέγομεν, ὅτι ὁ Οὐρανός οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τὴν Γῆν. Τῷ ὄντι, ὁ Οὐρανός εἶναι χαώδης ἔκτασις, ἐνῶ ἡ Γῆ

εἶναι ἓν ἀπειροελάχιστον σημεῖον ὑφιστάμενον ἐντός τοῦ Σύμπαντος. Ἐνῶ ἡ ἔννοια τῆς ζωῆς τῶν ὄντοτήτων ἐπὶ τῆς Γῆς εἶναι τό ἅπαν τῆς Δημιουργίας. Ὁ Κύριος ἐδημιούργησεν τά πάντα δι' ἓνα σκοπὸν καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι ἡ ἰσόβαθμος ψυχοπνευματικὴ ἐξέλιξις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Οὐρανὸς οὐχὶ ὡς Θεὸς ἀλλὰ ὡς χῶρος, διοικεῖται ἀπὸ τό Τριαδικόν Σῶμα καὶ ἐξακολουθεῖ νά ἔχη τὴν ἐπίδρασιν του ἐπὶ τῆς Γῆς ὡς καὶ ἐν τῇ μυθολογικῇ περιόδῳ.

Μελετώντας τά μυθολογικά νοήματα θά παρατηρήσετε, ὅτι τό αἰδοῖον παίξει πρωταρχικόν ρόλον εἰς τά μυστήρια. Τό ἀνδρικόν τοιοῦτον εἶναι ὁ τελειώτερος μεταφυτευτῆς τῶν ψυχῶν ἐν τῇ Γῇ. Τό δέ τῆς γυναικὸς εἶναι ἀπλῶς κόλπος συντηρήσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἐκ τοῦ ἀνδρικοῦ μεταβιβαζομένου σπόρου. Τό σωματικόν τοῦτο ὄργανον τοῦ ἀνδρός εἶναι τό ἀριστούργημα τῆς Δημιουργικῆς τέχνης. Εἶναι ἡ ράβδος τοῦ μάγου, διότι δημιουργεῖ.

Ὅταν ὁ Κρόνος ἀπέκοψεν τά γενετικά τοῦ Οὐρανοῦ ὄργανα, ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος, ἐδόθη ζωὴ εἰς ἄλλα πλάσματα⁵. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τό τέκνον γεννᾶται ἐκ τοῦ ἀνδρός, ἡ γυνὴ ὡς παθητικόν πλάσμα τίκτει· ἀναλαμβάνουσα τό ἔμβρυον, τό θρέφει μέχρι ὠρισμένου χρόνου.

Προορισμός τῆς γυναικὸς εἶναι νά τίκτῃ καὶ νά συντροφεύῃ τόν ἄνδρα. Προορισμός τοῦ ἀνδρός εἶναι νά τεκνοποιῇ καὶ νά ἐξυψώνῃ, διὰ τῆς καλλιέργειας, τὴν ψυχὴν του. Πάντα ταῦτα λαμβάνουν χώραν διὰ τῆς κατανοήσεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ φαλλὸς παρά τῶν ἀρχαίων εἶχεν μυστηριώδεις δυνάμεις, τὰς ὁποίας θά ἀναπτύξω ἄλλην φοράν.

4.

Ἡ γυνή, σύντροφος τοῦ ἀνδρός

Τόσον εἰς τὴν Μυθολογίαν, ὅσον καὶ εἰς ἐμνευσμένας Ἱεράς Γραφάς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἡ γυναίκα λογίζεται ὡς δεύτερον φύλον.

Ἡ Πανδώρα μέ τό συμβολικόν αὐτῆς κιβώτιον, ἔθελεν πρῶτον διά τῆς καλλονῆς της τόν Ἐπιμηθεά καί ὕστερον οὗτος διά τῆς περιεργείας του ἠνοιξεν τό κιβώτιον, διά νά ἐξέλθουν ἐξ αὐτοῦ τά δεινά τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλοίμονον εἰς τόν ἄνθρωπον, ἐάν δέν ἔφθανεν ἐγκαίρως ὁ Προμηθεύς, διά νά τό κλείσῃ καί σώσῃ τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν ἐναπομείνασαν Ἐλπίδα.

Ἡ γυνή ἐπλάσθη ἀπό τόν Δημιουργόν ὡς σύντροφος τοῦ ἀνδρός· διά τοῦτο ἔχει ὡς δόλωμα τήν καλλονήν ἢ τήν γλυκεῖαν φωνήν ἢ τό καλλίγραμμον σῶμα, διά νά θέλξῃ, ἐλκύσῃ καί ὕστερον συμπληρώσῃ τό ἔργον της. Σπανιώτατα μέ τήν ἐλπίδα καί συνήθως μέ τά διάφορα δεινά πού περικλείει τό κιβώτιόν της.

Εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην, ἡ γυνή εἶναι ἄβυσσος. Τό κενόν τοῦτο ἔχει μαγνητικήν ἔλξιν. Βυθίζει τόν ἄνδρα διά τῆς ἡδονῆς της εἰς τό σημεῖον τῆς μέθης, ἵνα τοῦ ἀφαιρέσῃ τήν ἱκανότητα τοῦ δημιουργοῦ. Τοῦτο δέν ἐπιτυγχάνεται, ἀλλά μόνον ὁ κόρος, καί ὕστερον ἐκδηλώνει ἡ γυνή τήν τέχνην της διά θωπειῶν, ἵνα καλύψῃ τόν ἀπώτερον αὐτῆς σκοπόν.

Εἶναι ὁ μόνος τρόπος οὗτος νά ἔλκωνται δύο ἐτερόφυλα πλάσματα πρός φυσικήν ἱκανοποίησιν των, διά νά ἐκτελεσθῇ τό χρέος των πρός ἀναδημιουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ γυνή ἐκ φύσεως εἶναι ἐπιπόλαιος χαρακτήρ· σπανιώτατα τό 1/3 τῆς σκέψεώς της εἶναι ἰδανικόν πνεῦμα. Συνήθως εἶναι πολύ ὑλικός ἄνθρωπος. Θέλετε νά τό διαπιστώσετε; Προσπαθήσατε διά δύο τρόπων νά τῆς ἐπιστήσετε τήν προσοχήν: διά τοῦ πνευματικοῦ λόγου καί τῆς ὑλικῆς προσφορᾶς, καί θά ἴδῃτε εἰς ποίαν πλευράν κλίνει εὐκολώτερον.

Ἡ γυνή ἀποστηθίζει τά ὠραιότερα διδάγματα, οὐδέν ὁμως ἐξ αὐτῶν δυνατόν νά μετουσιωθῇ εἰς αὐτήν. Ἀδύνατον τό μέγα νά χωρέσῃ εἰς τό μικρόν. Δέν ὑπάρχει εἰς τήν ὄντοτήτά της πνευματική ἐλαστικότητα.

Ἡ Μυθολογία γνωρίζει καλῶς, διατί τήν τοποθετεῖ (τήν γυναίκα) εἰς δευτέραν μοῖραν. Παρ' ὅλα αὐτά, δέν σημαίνει τοῦτο, ὅτι δέν πρέπει νά τήν λογίζετε ὡς ἄνθρωπον. Ἐχει τήν θέ-

σιν της πλησίον σας. Νά διαπαιδαγωγείται ὡς γυνή καί οὐχί ὡς ἄνδρας, διότι τότε θά φέρη ἀναποτρέπτους καταστροφάς εἰς τήν κοινωνίαν.

Ἡ γυνή ἐπλάσθη διά δύο κυρίους λόγους: τόν πολλαπλασιασμόν τοῦ γένους καί διά τήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνδρός, χωρίς νά λογίζεται, ἐκ πολλῶν ἐξάλλων, ὡς δούλη.

Ἡ γυνή εἶναι σύντροφος καί ἐλπίς. Μή τῆς δίδετε τά πρωτεῖα, διότι θά χάσῃ τήν ἰσορροπίαν της εἰς βάρος σας. Τό θέμα τοῦτο ἔχει πολλές λεπτομερείας, ἀλλ' ἡμεῖς ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς τά κυριώτερα σημεῖα.

Ἦπεσχέθην νά ὀμιλήσω περὶ τοῦ φαλλοῦ. Ὁ φαλλός συμβολίζει τήν διαιώνισιν τοῦ εἴδους· διά τοῦτο καί ἐτιμᾶτο εἰς τά Ἀπόκρυφα τῶν Μυστηρίων Κέντρα. Εἰς πολύ ἀρχαίους λαούς ἀπεικονίζετο διά τοῦ γράμματος «Τ». Τό Τ δέν εἶναι ἄλλο τί ἀπό τόν σταυρόν ἄνευ ἐξέχοντος σημείου κεφαλῆς. Διαιωνίζεται ἡ Ζωή ἐπί τοῦ Πόνου. Τό μυστήριον τοῦτο ἐνέπνευσεν τούς πρώτους σταυρούς, ἐπί τῶν ὁποίων ἐθανατοῦντο οἱ κατάδικοι. Οἱ κατάδικοι ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἦσαν ἄθῳοι· διά τοῦτο ὁ Κύριος ἐξέλεξεν τόν σταυρόν ὡς Ἱερόν Σύμβολον, ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ ἀθώοτης διαιωνίζεται εἰς τήν μέλουσαν ζωήν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔδιδον μεγάλην σημασίαν εἰς τόν φαλλόν, ὡς μέσον διά τοῦ ὁποίου αὐξάνεται ἡ ἀνθρωπότης, ἀνανεουμένη καί κατά ἓνα τρόπον ἐξιλεουμένη κάπως ἀπό τό προπατορικόν ἁμάρτημα.

Τήν σημασίαν τῶν ὄσων δίδω, ἐγνώριζον οἱ μῦστες καί ἐκράτουν τά πάντα ὑπό ἐχεμυθίαν, ἵνα μή βεβηλωθοῦν τά ἱερά νοήματα. Ἐψάλλοντο εἰδικοί ὕμνοι πρὸς τόν φαλλόν, ὅταν μετεκίνουν αὐτόν μέ τελετὴν τῆς βαθυτέρας του ἐννοίας. Ὁ φαλλός δέν εἶχεν τήν αἰσχροάν καί μόνον ἡδονιστικὴν σημασίαν τῶν σημερινῶν σας ἀδελφῶν, οἵτινες μόνον τό ὕλικόν μέρος ἀναλογίζονται, πρὸς ἀποχαύνωσιν τοῦ σώματος καί σκοτοδίην τοῦ πνεύματος.

Φαλλός εἶναι ἡ ἀπόκρυφος ἐπιστήμη τῆς διαιωνίσεως ἐπί τῆς Γῆς.

5.

Ὁ Ζεὺς καὶ αἱ γυναῖκες

Εἰς τόν Δία ἔδωσαν οἱ ἄνθρωποι ιδιότητος ἀνθρωπομόρφους, διότι δέν ἠδύναντο νά φαντασθοῦν τόν θεόν των ὑπό ἄλλην μορφήν ἀσύλληπτον.

Παρατηροῦμεν εἰς τήν Μυθολογίαν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἦτο ἐρωτύλος καί ἀπήλαυσεν πολλές μορφάς τοῦ γυναικείου φύλου. Αἱ κατακτήσεις του ἔχουν συμβολισμόν, τόν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δέν ἠδυνήθη νά ἐξηγήσῃ.

Ὁ ἀνὴρ εἶναι ἐκ φύσεως πολύγαμον ὄν, ἀλλά καί λογικόν· καί ὡς λογικόν, ἐπιδιώκων τήν ἴδρυσιν τῆς ἐστίας του, ὀφείλει νά τηρῇ αὐτήν ἀμόλυντον, ἵνα μή δώσῃ τό κακόν παράδειγμα εἰς τήν σύζυγόν του καί παρεκτραπεῖ ἀπό τόν δεσμόν της πρὸς βλάβην τῆς κοινωνίας.

Παρεκτρεπόμενος ὁ ἀνὴρ μετ' ἄλλης, χάριν ἐπιβαλλομένης ἀνάγκης του, χωρίς νά διαταράξῃ τήν οἰκογενειακὴν του ἐστίαν, δέν ἐπιφέρει οὐδεμίαν κοινωνικὴν βλάβην. Ἀντιθέτως, ἐξουδετερώνει τήν ἄγνωστον αἰτίαν τῆς ἔλξεως αὐτῆς, ἀποκτῶν πείραν μεγαλυτέραν ἐπὶ τῆς ψυχοσυνθέσεως τῆς γυναικός. Οἱ κοινωνικοὶ δεσμοὶ τῶν δύο φύλων δέν πρέπει νά διαταράττωνται καί ἀπό τὰς δύο πλευράς, δηλαδή νά μή δημιουργεῖται πόνος ἠθικός, ὅπερ καί σημαίνει ἀδίκημα ἠθικοῦ βάρους.

Ὁ Ζεὺς δέν ἀφήρесе ἐξ οὐδενός τήν γυναικείαν ἱκανοποίησιν, ἀλλά διὰ διαφόρων τρόπων ἐπενόησε καταλλήλους μορφάς πρὸς κατάκτησιν τῆς ἀρεσκείας τοῦ θήλεως. Συμβολισμός: ἡ ἐπέμβασις τοῦ θεοῦ ἐπὶ τῆς γυναικός ὡς ἐνδιάμεσον, γεννᾷ ὄντα μέ ιδιότητος θείας ἐμπνεύσεως. Ἄρα, ὁ Ζεὺς δέν κατακτᾷ τὰς γυναῖκας ὡς εἷς κοινός κατακτητῆς, ἀλλ' ὡς φορεὺς τοῦ θεοῦ φωτισμοῦ. Διὰ νά δημιουργήσῃ νέαν ζωὴν μέ σκοπὸν μυστικόν, ὄφειλε νά ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς, διὰ τόν σκοπὸν τοῦτον, γυναικός.

Ὁ Ζεὺς καθιερώθη ὡς θεὸς ἀκλόνητος τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς, διότι ἐστερεώθη ὡς προερχόμενος ἐκ τῆς Τρίτης Δυνα-

στείας τῶν θεῶν⁶. Ὁ ἀνθρωπόμορφος οὗτος θεός παραλληλίζεται μέ τόν Χριστόν, χωρίς νά ὑπάρχη οὐδεμία συσχέτισις μεταξύ των. Ὁ παραλληλισμός εἶναι εἰς τήν Διοίκησιν. Διότι ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος κατήλθεν εἰς τήν Γῆν. Τό μεγαλεῖον τοῦ Χριστοῦ εὐρίσκεται εἰς τήν ἀπολύτρωσίν του, εἰς τήν ἀπερίγραπτον Ἀγάπην του πρὸς τόν ἄνθρωπον, εἰς τήν παροιμιώδη διδασκαλίαν του, εἰς τήν ταπεινότητα, δυναμικότητα καί εὐσέβειαν πρὸς τόν Ἄγνωστον Πατέρα πάντων Ἡμῶν.

Σήμερον ὁ Χριστός εἶναι ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου, πού ἔχει ὅλας τάς δυνατότητας τοῦ Θεοῦ εἰς χεῖρας Του. Οὐδέποτε ὁ Χριστός θά μετατεθῆ εἰς τόν μῦθον, ὡς ὁ Ζεὺς. Ὁ Ζεὺς εἶναι σύμβολον, ἐνῶ ὁ Χριστός πραγματικότης. Εἰς οὐδένα ὁ Χριστός τοῦ ἐδημιούργησεν πόνον, διότι ὁ ἴδιος ἦτο ἡ προσωποποίηση τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου καί δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἔλαβεν τά σκῆπτρα τῆς ἐξουσίας τῶν Οὐρανῶν.

Εἰς γενικὰς γραμμάς, ἀναλύω τά κυριώτερα μέρη τῆς Μυθολογίας, διά νά μή ἀφήσω ἀπορίας σας ἄνευ ἐξηγήσεως. Ὑπάρχουν πολλάι παραλλαγá εἰς τάς εἰκόνας τῶν μυθολογικῶν μορφῶν, τάς ὁποίας δέν εἶναι δυνατόν νά παρακάμψω, ἐάν ἔχουν πράγματι ἠθικὴν βάσιν.

Ἡ σεξολογία δέν ὑπάγεται εἰς τήν ἠθικὴν ἀντίληψιν τοῦ ἥθους, ἀλλ' εἰς τό μέτρον τῆς ἰσορροπήσεως καί τῆς λογικῆς τοῦ λόγου ἀσκήσεως. Κακῶς ὁ ἀνθρώπινος νόμος ὑποβάλλει ποινάς, μή γνωρίζων τήν ὄθησιν τοῦ τάδε πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ δεῖνα σκοποῦ του. Ἡ μορφολογία τῆς σεξουαλικῆς ἠθικῆς εἶναι ἄγνωστος Πηγὴ τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου σας. Ἡ κατανόησις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου θά σᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς κακῆς χρήσεως τῆς Πηγῆς τῶν δεινῶν, διά νά μετατρέψῃ αὐτά εἰς ἀγαθὰ καί εὐάρεστα πορίσματα.

Ὁ Ζεὺς ἀπέθανεν· ὁ Χριστός ἀνεστήθη. Πιστεύσατε τήν Ἀλήθειαν διά νά ἐννοήσετε τήν πλάνην σας, εὐρισκόμενοι ἐντός τοῦ ψεύδους.

6.

Γανυμήδης

Τά ἐλαττώματα καί προτερήματά των, οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον καί εἰς τοὺς θεοὺς. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Γανυμήδη, μὴ φαντασθεῖτε, ὅτι ὁ Ζεὺς ὀρέγεται τὸ ἄρρεν. Ὁ θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ἀνθρωπίνων ὀρέξεων. Ὁ Γανυμήδης πράγματι συμβολίζει τὴν ὠραιότητα τοῦ σώματος, ἀλλὰ καί τῆς ψυχῆς. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ὀντότητός του ἐπὶ τῆς Γῆς ἦτο διὰ μικρὸν χρονικὸν διάστημα· ἐξετέλεσεν τὸ ἐναπομείναν χρέος του ὡς γῆϊνος καί ὕστερον ἀνηρπάγη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ὡς ἀρμοδιότερος ἐκεῖ νὰ ὑπηρετῇ⁷.

Ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι οἱ θεοὶ ἐπροτίμουν τοὺς εὐσεβεῖς καί καλοὺς νέους εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των. Εἷς ἐκ τούτων ἦτο καί ὁ Γανυμήδης.

Τὸ κακὸν πάθος τῆς ἡδονῆς δύο ὁμοιοφύλων εἶναι σοβαρὸν καί ἀπεχθέστατον ἐλάττωμα τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡδονισμὸς ὕλικῆς καταπτώσεως. Οὐδέποτε οἱ θεοὶ ἠρέσκοντο εἰς τὴν χυδαιότητα ταύτην.

Κατὰ τὴν γῆϊνον ἔκφρασιν, «ὁμοφυλόφιλοι» γίνονται συνήθως οἱ ἔκφυλοι ἀλλὰ κρυφοὶ εἰς τὰς ἐνεργείας των. Δυστυχῶς σήμερον ὁ κόσμος ἔχει διαφθαρεῖ τόσον, ὥστε ὅλαι αἰ χῶραι νὰ κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν. Ἐστὶναι κακοδαιμόνων εἶναι οἱ ἄγαμοι ἱερεῖς καί οἱ ἠθικολόγοι μέ τὰς κοινωνικὰς θέσεις. Ἄλλα διακηρύττουν καί ἄλλα ποιοῦν. Ὅταν ὁμως διαπιστώσουν, ὅτι εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ κύκλου των, οὐδεμίαν αἰδῶ διακρίνει τίς εἰς αὐτούς. Οἱ ἀναφερθέντες εἶναι οἱ κρύφιοι πόρνοι τῆς Πολιτείας. Θάττον ἢ βράδιον θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ὁ Κύριος ἀπὸ τὰ ποίμνια.

Κακῶς οἱ ἀνθρωποὶ θεωροῦν τοὺς μυθολογικοὺς θεοὺς ὡς συμμετέχοντας εἰς τὰ ἀνθρώπινα ὄργια. Ὁ Γανυμήδης δὲν ἔγινε θῦμα οὐδενός· ἀνεκλήθη νέος, διὰ λόγους πού ἤδη γνωρίζετε καί οὐχὶ διὰ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Δία.

Οἱ καλόγηροι εἰς τὰς ἀπαισίας μονὰς των ἐκτροχιάζονται τόσον, ὥστε νὰ μεταβάλλουν αὐτὰς εἰς κέντρα ἀκολασίας. Οἱ

δαίμονες υπό τό σχῆμα τῆς ιερότητος, ὀργιάζουν ἀνεξέλεγκτα ἐπί ὅλων τῶν μορφῶν τοῦ πάθους των. Ὁ Ζεὺς, τόν ὁποῖον φέρουν οἱ ἐγγράμματοι ὡς παράδειγμα τῆς ἀσελγείας των, θά τούς κατακεραυνώσῃ, διά νά ἀπαλλάξῃ τάς κοινωνίας ἀπό τήν πονηράν ἀσθένειαν τοῦ ἀφύσικου πάθους των.

Ἐπειδή οἱ θεοί ἀνήκουν πλέον εἰς τό παρελθόν, ὁ Κύριος θά τιμωρήσῃ τά ἀνθρώπινα κτήνη, διά νά μάθουν ποῖος εἶναι ὁ προορισμός των.

7.

Ἡ θεά Ἀθηνᾶ

Ἡ θεά αὕτη δέν ὑστεροῦσε εἰς κάλλος ἔναντι τῆς Ἀφροδίτης. Συμβολίζει τήν Γνώσιν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἀσχολεῖται μέ τήν γνώσιν καί ἐργάζεται διανοητικῶς καί εὐσυνειδητα, δέν ἐνδιαφέρεται καί τόσον διά τήν σύντροφον γυναῖκα. Ἡ βαθεῖα γνώσις ἀντικαθιστᾷ τήν Ἀθηνᾶ.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐξῆλθεν πάνοπλος ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, δηλαδή ἡ γνώσις εἶναι ὄπλον ἀποτελεσματικόν· γίνεται λόγος καί ὁ λόγος ἐνέργεια, κίνησις, ἐξέλιξις.

Τήν Ἀθηνᾶ ἡ μυθολογία τήν θέλει παρθένον· γνώσιν οὐχί νοθευμένην, ἀλλά ἀγνήν καί πηγαιάν. Ἡ Ἀθηνᾶ δέν πανδρεύεται, διά νά κρατήσῃ τήν γνώσιν της καθαράν, ἀμόλυντον καί σεβαστήν. Τοῦτο δέν σημαίνει, ὅτι ἀδικεῖται ἀπό τήν γεῦσιν τῆς συζυγικῆς παστάδος. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο, ἡ Ἀθηνᾶ δέν κάνει κατάχρησιν, ἀλλά χρῆσιν τοῦ δικαιώματός της· διά τοῦτο ἐπανέρχεται μετά τήν γεῦσιν τῆς φυσικῆς ὁρμῆς εἰς τήν παρθένον κατάστασίν της. Ἐάν ἡ προσωποποιημένη θεά διατηροῦσε τήν παρθενεῖαν της, δέν θά εἶχεν γνώσιν περί τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Τό μυστήριον τῆς πράξεως ταύτης, προτιμοῦν οἱ μυθολόγοι νά παρασιωποῦν.

Ἡ Ἀθηνᾶ παραλληλίζεται μέ τήν τοῦ Θεοῦ Σοφίαν. Ἐδῶ

ὅμως ὀφείλω νά διαχωρίσω κάτι τό οὐσιῶδες. Ἐνώ ὁ κόσμος γνωρίζει τήν γνῶσιν τῆς θεᾶς καί ὅτι ἐξ αὐτῆς τῆς γνώσεως δημιουργεῖται τό πνεῦμα τῆς φαντασίας, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄγνωστος πρός πάντας. Ἐάν τήν ἐγνωρίζαμεν θά ἤμεθα ἴσοι πρός Αὐτόν. Ἐπειδή ὅμως δέν εἴμεθα τίποτε, ἐν συγκρίσει πρός τόν Θεόν, ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι ἡ Σοφία Του εἶναι ἀστάθμητος, ἄρα ἄγνωστος.

Ἡ θεά Ἀθηνᾶ βοηθεῖ τούς θνητούς διά τῶν γνώσεών της. Μήπως ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ δέν σᾶς βοηθεῖ διά τοῦ φωτισμοῦ της; Ἐάν ἡ γνῶσις εἶχεν ὄρια, ὁ ἄνθρωπος θά διαιωνίζετο, χωρίς ἐξέλιξιν, ὅποτε οὐδεῖς λόγος ὑπῆρχεν νά δημιουργηθῇ τό Σύμπαν, διά νά ἐκλεπτύνη τό τελευταῖον δημιούργημα τοῦ Ἀνάρχου, τόν ἄνθρωπον.

Ἡ μυθολογία συνεκράτησεν τά πνεύματα τῆς ἐποχῆς της εἰς τό σημεῖον τό ἐνδεδειγμένον παρά τῆς Θείας Ἀρχῆς. Οἱ Ἕλληνες ἐσέβοντο τούς θεούς των, ἔστω καί ἐάν μερικοί ἐξ αὐτῶν δέν ἐπέιθοντο περί τῆς ὑπάρξεώς των.

Ἡ μυθολογία, παρά τήν φαινομενικήν της ἀταξίαν τῶν θεῶν, περικλείει ἠθικάς βάσεις, τάς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἠγγόησεν, διά νά δικαιολογῇ τά ἑαυτοῦ συμφέροντα. Ἡ Ἀθηνᾶ μάχεται οὐχί μέ δόρυ ἀλλά μέ τόν λόγον· διά τοῦτο εἶναι νικήτρια καί ἀγαπητή ἀπό τόν πατέρα αὐτῆς Δία.

Οἱ Ἀπόστολοι ἐμάχοντο διά τοῦ λόγου καί ὁ λόγος ἐνίκησεν, διά νά σταθεροποιηθῇ ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου εἰς τάς καρδίας τῶν πιστῶν.

«Σύν Ἀθηνᾶ καί χεῖρα κίνει», σημαίνει, οὐχί μόνον λόγους νά λέγῃς ἀλλά καί νά ἐκτελῆς αὐτούς. Κινούμενος ὑπό τήν καθοδήγησιν τοῦ Λόγου, κατορθώνεις τά πάντα.

8.

Ἄρωσις τῶν θεῶν

Συνεχίζων τάς παρατηρήσεις μου ἐπί τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἔχω νά εἶπω ὅτι, παρ' ὅτι οἱ θεοί εἶχον ἐλαττώματα

άνθρωπινα, διά νά δικαιολογοῦν οἱ ἄνθρωποι τά ἰδικά των, καί ὅμως ὡς ἰδέα, ἀπεῖχον πολύ ἀπό τά ὅσα ὁ ἄνθρωπος ἐλαττώματα εἶχεν.

Πολλοί ἐκ τῶν θεῶν ὑπῆρξαν ὡς δυναμικοὶ ἄνθρωποι καί ὡς τοιοῦτοι δέν ἠδύναντο νά μὴ ἔχουν τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐθεοποιήθησαν καί ἡ φαντασία τῶν ποιητῶν συνεπλήρωσεν τὰς ἐλλείψεις των, συμπληρώνοντας τὰ κενά μὲ συνδυασμὸν οἰκογενειακῆς φύσεως. Ἐκδοχαὶ ὑπάρχουν πολλαὶ διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ κάθε θεοῦ ἢ θεᾶς. Ἡμεῖς τὰς εἰκόνας των λαμβάνομεν ὡς ἐννοίας ἠθικῆς βάσεως. Παραλληλίζομεν σημεῖα τινὰ μὲ τὴν πραγματικὴν θεότητα, πρὸς ἴδιον φωτισμὸν σας.

Μερικοὶ ἐκ τῶν θεῶν κατέκτων ὄχι μόνον θεάς, ἀλλὰ καί ὠραίας κόρας τοῦ θνητοῦ κόσμου. Τοῦτο δέν εἶναι ἀληθές. Αἱ ἄσαρκαὶ θεότητες δέν δύνανται νά ἐνεργοῦν ὡς ὑλικά ὄντα. Ὁ ἐρωτισμὸς των συμβολίζει τὴν θείαν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς ὕλης, τὴν μετάδοσιν τοῦ φωτεινοῦ Ἄστέρος εἰς τὰς πενιχράς γνώσεις τῶν θνητῶν.

Ὁ συμβολισμὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς εἰς τὴν χώραν τῆς Κίρκης, ἢ ὁποία μετεμόρφωσεν τοὺς συντρόφους του εἰς χοίρους, εἶναι ὁ ἐξῆς: Οἱ περιπλανώμενοι εἰς τὴν θάλασσαν στεροῦνται τὴν ἐπαφὴν μετὰ γυναικός. Οἱ σύντροφοι, λοιπόν, τοῦ Ὀδυσσεῶς, τόσο ἐθαμβώθησαν ἀπὸ τό κάλλος καί τὴν εὐλυγισίαν τοῦ σώματος τῆς Κίρκης, ὥστε ὑπετάχθησαν εἰς τὰς ὀρέξεις της, εἰς βαθμὸν ὥστε νά κατέλθουν εἰς τό ἐπίπεδον τῶν χοίρων, διά νά κορέσουν τό πάθος των. Πλὴν τοῦ Ὀδυσσεῶς, ὅστις εἶχεν ἰσχυράν θέλησιν καί ἐκατόρθωσεν νά ὑποτάξῃ τὴν Κίρκην εἰς τὴν θέλησίν του.

Μήπως καί σήμερον ὁ ἄνθρωπος δέν μεταβάλλεται εἰς κτῆνος, ὅταν δέν δύναται νά ἐξουσιάσῃ τὰ χαμηλά καί ζωώδη πάθη του; Αὐτό συνέβη καί εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ πανούργου Ὀδυσσεῶς, ὅστις ἀντεστάθη εἰς τὰ θέληγτρα τῆς Κίρκης καί ἔδειξεν ἀπάθειαν καί περιφρόνησιν, ὥστε ἐκεῖνη ἀλλόφρων νά κυλισθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ πολυμήχανου καί σοβαροῦ ἀνδρός καί νά ἐπιβληθῇ ἐκεῖνος τόσο, σώζοντας τὴν κατάστασιν.

Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἦτο νήπιον, ὡς γνωρίζετε, ἡ Ἥρα ἀπέ-

στειλεν εις τό λίκνον του δύο φοβερούς ὄφεις, τούς ὁποίους τό νεαρόν βρέφος ἔπνιξεν διά τῶν χειρῶν του. Ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις συμβολίζει τήν ἰσχύν τοῦ λαοῦ, μικρός λαός, ἐν τούτοις κατόρθωσεν διά τῆς συνοχῆς καί τῆς πίστεώς του πρὸς τόν σκοπόν νά σωθῆ ἀπό τόν κίνδυνον. Πολλαπλασιάζει τάς δυνάμεις του ὡς εἷς ἄνθρωπος καί ἐπιτυγχάνει νά δαμάσῃ ἢ νά ἐξονώσῃ τόν ἐχθρόν.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἔχη φώτισιν, διά τῆς παρατηρητικότητος καί συγκριτικῆς φαντασίας θά δυναθῆ νά δώσῃ τήν ἐξήγησιν τῶν μυθολογικῶν εἰκόνων. Μέχρι στιγμῆς οὐδεὶς κατόρθωσεν τοιοῦτον ἄθλον. Διά τοῦτο ἡ Θεία Ἀρχή, διευκολύνουσα τάς ἐρεῦνας σας, φωτίζει τά σκοτεινά εἰς συμβολισμούς μέρη τῆς μυθολογίας.

9.

Ἐπόλλων καί Ἄρτεμις

Ὁ Ἐπόλλων καί ἡ Ἄρτεμις ἀποτελοῦν τήν ἀδελφότητα τῆς ἐκ τῶν ἔξω ἐπερχομένης ζωογόνου ἀκτίνος καί τῆς ἐν τῇ φύσει ἀναπτυσσομένης βλαστήσεως. Ὁ εἷς πάντα βοηθεῖ τόν ἄλλον, διά νά ἀποδώσουν τά γήινα ἀγαθὰ εἰς τόν ἄνθρωπον.

Αἱ ἐκδικήσεις τῶν θεῶν δέν ἀποτελοῦν τιμωρίαν, ὡς λέγει ὁ μῦθος, ἀλλά ἐπιβολήν μαθήσεως. Μή γνωρίζοντες οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, τό διατί τῆς ἀνακλήσεως τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα, ἐπίστευον ὅτι ὁ θεός ἐκδικούμενος διά κάποιαν παρανομίαν, τόν ἀπέσπασεν ἀπό τήν ζωήν. Σήμερον, ἀποθνήσκων τίς, ὁ πιστός λέγει: «Ἦτο θέλησις τοῦ Κυρίου», χωρίς νά σκέπτεται ὡς τό πάλαι ἐσφαλμένως· καί τοῦτο, διότι αἱ Γραφαί σᾶς ἔδωσαν νέους ὀρίζοντας.

Ὁ θεός Ἥλιος εἶναι καί μουσηγγέτης, ἐνῶ τό Σεληνόφως εἶναι ὑπόκρουσις τοῦ δέους⁸.

Ὁ Ἐπόλλων ἔχει πολλάς ιδιότητας, διότι τό φῶς ἀποκαλύπτει τά πάντα. Ἡ Ἄρτεμις περιφέρεται ἐντός τῶν δασῶν καί τήν νύκτα φρουρεῖ τά ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ της.

Ὁ Ἀπόλλων εἶναι τολμηρός, ἀκόμη καί εἰς τὰς κατακτήσεις του. Τό φῶς του πολλαπλασιάζει τήν ἔλξιν τοῦ ὠραίου καί αὐτός μέ τό ἀνδρικό του κάλλος γοητεύει τόν παλμόν τοῦ θήλεως. Ἡ Ἄρτεμις ἀποφεύγει τήν τόλμην τῶν ἀνδρῶν καί τιμωρεῖ τούς παραβάτας. Τήν νύκτα ἀποκτᾶ τοιαύτας δυνάμεις, ὥστε τολμᾷ νά γευθῆ ὅ,τι ἀπέκρουσεν τήν ἡμέραν, χωρίς νά γίνεται θεατή ἀπό οὐδένα, διότι τά ζῶα τῶν δασῶν τήν προασπίζου ἀπό τά βλέμματα τῶν θνητῶν. Ἐνῶ τήν ἡμέραν εἶναι παρθένος, τήν νύκτα μεταβάλλεται εἰς πλήρη γυναίκα.

Αἱ δύο αὐται θεότητες, ὁ Ἀπόλλων καί ἡ Ἄρτεμις, ἔχουν τούς σημαντικωτέρους ρόλους. Αἱ ἐνέργειαι των εἶναι ἄμεσαι, ἀποτελεσματικά καί εὐεργετικά. Ὁ μῦθος ἐπεσχίασεν τήν ὑπέμετρον ἀξίαν των. Ἡ ἡμέρα καί ἡ νύξ εἶναι τό διάστημα ἐντός τοῦ ὁποίου κυλᾷ ἡ ζωή τῶν θνητῶν. Ὁ Ἀπόλλων ἀνατέλλει, ἡ Ἄρτεμις ζωογονεῖ. Ὁ Ἀπόλλων δύνει, ἡ Ἄρτεμις ἀγρυπνεῖ. Ἡ συμπλήρωσις, εἰς τά ἔργα τῶν δύο αὐτῶν ἀδελφῶν, συμβολίζει τὰς ἀντιθέσεις ἐν πλήρει ἀρμονικῇ ἐνεργείᾳ.

10.

Ὁ Ἑρμῆς

Ὁ Ἑρμῆς εἶναι θεός ἀγγελιοφόρος. Συνδέει τήν θείαν βούλησιν μέ τήν ἀνθρώπινον δέησιν. Εἶναι ὁ σύνδεσμος μεταξύ Οὐρανοῦ καί Γῆς. Συμβολίζει τόν θεῖον Λόγον· διά τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς αὐτόν τήν μαντικήν τέχνην. Ἔχει καί ἄλλας ιδιότητας, ὡς τοῦ ἐμπορίου, δηλαδή τοῦ τρόπου νά πλουτίζη ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του⁹.

Καί σήμερον ἀκόμα, ὅταν εἷς πλουτίζει εὐκόλως, ἀποδίδει τήν εὐνοίαν ταύτην εἰς τόν Θεόν, χωρίς νά γνωρίζῃ τό διατί. Κατά τόν αὐτόν τρόπον ὁ Ἑρμῆς εἶναι καί κλαίπτης¹⁰. Σήμερον οὐδεὶς τολμᾷ νά εἴπῃ ὅτι ὁ Θεός τοῦ ἐστέρησεν τά ἀγαθά του, διά τῆς λέξεως «κλοπή». Πάντως ὁ συμβολισμός του εἶναι ἐνέργεια θεία ἐπί καλῶ ἢ ἐπί κακῶ.

Ἦτο ὠραῖος ἄνδρας καί ἐσαγήνευεν τὰς γυναῖκας, τολμη-

ρός, ἀναιδής· πολλάκις καὶ ἐψεύδετο διὰ νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του. Ὅπως εἶπον, πάντα ταῦτα συμβαίνουν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ ἔχουν δικαιολογίαν, διότι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δέν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐνεργείας τοῦ Οὐρανοῦ, ἀπλούστατα, διότι δέν ἦτο ἐποχὴ ἀκόμη νὰ γνωρίσουν, οὐχὶ τὸν Ἄδην, ἀλλὰ τὸ πραγματικὸν Βασίλειον τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ἐνός εἴδους μάγου μέ τὸ κηρύκειόν του· δι' αὐτοῦ δημιουργεῖ τὴν θέλησίν του. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὡς ἄρρεν ἔχει ὑπεροχὴν μάγου. Τὸν ἀγαποῦν οἱ θεοὶ καὶ οἱ θνητοί. Καὶ σήμερον εἷς, μέ ὑπερφυσικὰς ἀρετάς, ἀγαπᾶται ἀπὸ τὴν θεότητα καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος, μέ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ σημερινὸς τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ δέν λέγεται θεός, ἀλλὰ ἄξιος τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ Θείου. Ὁ εὐνοούμενος λοιπὸν τοῦ Θείου, δυνατὸν εἰς τὸ φύλον του νὰ μὴ ἔχη εἰς μερικὰς περιπτώσεις αἰδῶ, χάριν τῆς γονιμότητός του. Αὐτὸ συνέβαινεν καὶ μέ τὸν Ἑρμῆν.

Ὅταν ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη συναγωνίζοντο τὸ κάλλος των, ἔκρινεν αὐτάς ὁ Πάρις. Αἱ θεαὶ ὁδηγήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ μὴ ἔχοντος αἰδῶ, εἰς τὸν διαγωνισμόν. Τοῦτο σημαίνει, ὅσαι συναγωνίζονται εἰς τὸ κάλλος των ἀγνοοῦν τὴν αἰδῶ, ὡς πρόσκομμα τῆς ἐκλογῆς των.

Ὁ συναγωνισμὸς τοῦ κάλλους εἰς τὰς θεάς, προδίδει τὴν φύσιν τῆς γυναικός. Θεαὶ οὐσαι δέν δύνανται νὰ μὴ περιπέσουν εἰς τὰ αὐτὰ γυναικεῖα ἐλαττώματα καὶ ἐπιπολαιότητας· δηλαδή ἡ καλλιτέρα καὶ σοβαροτέρα γυνή εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν τῆς ἀδυναμίας της, ἀποβάλλει τὸ προσωπεῖον διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἐλαφροτέρα καὶ ἀσυλλόγιστος εἰς τὰς πράξεις της.

Ὁ Ἑρμῆς συμβολίζει τὸν ἄξιον τῆς θείας εὐνοίας, ὅστις ὡς ἄνθρωπος δέν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὰς τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας του φροντίδας. Ἐάν ἔχη σύνεσιν θά ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀποφεύγων τὴν κλοπὴν ὡς δέλεαρ κακῆς πράξεως. Ἡ εὐγλωττία τοῦ Ἑρμοῦ ἐπισκιαίνει πρὸς στιγμὴν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἀπατᾶ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ζητούμενον καὶ ὕστερον ἀνταμεῖβει αὐτὸ πρὸς συμφιλίωσιν.

Ὁ Ἑρμῆς ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς βοηθεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας των, διὰ τοῦτο καὶ ἐτιμᾶτο πολὺ. Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἀνδρός ἢ περικλείουσα τὸ ἄγνωστον θεῖον, ὥστε νὰ μὴν ἔχω ἐξαντλήσει τὴν ἐξήγησιν τῆς προσωπικότητος του.

11.

Ὁ Ἄρης

Συνεχίζων τὴν μυθολογίαν θὰ ἀναφερθῶ σήμερον εἰς τὸν Ἄρην. Ὁ θεὸς οὗτος εἶναι ἀπεχθὴς εἰς τοὺς θνητούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς θεούς, οἵτινες ἀνέχονται αὐτὸν κατ' ἀνάγκην. Οἱ ἀρχαῖοι ἀκόμα καὶ τὸν θεὸν τοῦ πολέμου τὸν παρουσιάζουν νέον, εὖρωστον, ζωηρόν, συμπαθῆ εἰς τὴν ὄψιν, διὰ νὰ κατευνάσουν τὰς κακὰς αὐτοῦ διαθέσεις.

Δέν δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ὁ Ἄρης εἶναι ὁ Κακὸς Δαίμων, ὡς τὸν περιγράφει ἡ Χριστιανικὴ γνῶσις. Εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσουν οἱ πιστοί, ὅτι τὸ Κακὸν εἶναι μία φάσις τοῦ Καλοῦ. Τοῦτο ἐξηγεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον ρητόν: «Οὐδέν κακὸν ἀμιγές καλοῦ». Δηλαδή, ἐάν δέν ὑπῆρχεν τὸ Κακὸν δέν θὰ εἶχεν ἀξίαν τὸ Καλόν, τὸ ὁποῖον ἐπουλῶνει τὴν πληγὴν. Ὁ Ἄρης κινεῖ τὰ πάντα πρὸς σύγκρουσιν, γνωριμίαν, συσχέτισιν, ἐκτίμησιν, διὰ νὰ ἀξιοποιηθῆ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Κακὸς ὁ πόλεμος, ἀλλὰ ἀναγκαῖος διὰ τὰς βαρβάρους ἐποχάς. Σήμερον πού ὁ ἄνθρωπος κατανοεῖ τὴν συμφορὰν τοῦ πολέμου, τοῦτος πρέπει νὰ ἐκλείψῃ τελείως καὶ νὰ συναγωνίζονται ὅλοι ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σκοποῦ τῆς Εἰρήνης τῶν λαῶν καὶ τῆς Εἰρήνης ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἄρης, ὡς θεὸς τοῦ πολέμου, εἶναι ἄρπαξ, βιαστής, ἐκμεταλλευτής, φθονερός, ζηλότυπος, πλεονέκτης κ.τ.λ., ὅσα δηλαδή ἐπακόλουθα ἔχει ἡ τέχνη τοῦ πολέμου. Λέγω τέχνη, διότι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ διαθέτει τέχνην εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, τέχνην πρὸς καταστροφὴν.

Οἱ θεοὶ δέν περιορίζουν τὰς ἀπεχθεῖς του πράξεις, διότι

κατ' αὐτόν τόν τρόπον διακρίνουν τάς ἀδυναμίας καί ὀρμάς τῶν ἀνθρώπων. Στέφουν ἢ πατάσσουν τάς ἐνδομύχους διαθέσεις τῶν πολεμιστῶν.

Ὁ Ἄρης δέν εἶναι πλέον μέλος τῆς Διοικουσῆς Ἀρχῆς τῶν Ἀρχόντων· κατατάσσεται εἰς τοὺς Ἀνέμους τοῦ Κυρίου (ἐννοῶ τὴν ἔννοιαν «Ἄρης»)¹¹.

12.

Ἡ Ἀφροδίτη

Ἡ Μυθολογία, ὡς ἀνέφερον, εἶναι εἶδος ἀνθολογίας θείων Ἀρχῶν μέ συμβολισμούς. Ἐπίσης καί ἡ Ἱερά Γραφή, ἀπό ἄλλης ἀπόψεως, ἔχει περιφήμους συμβολισμούς, τοὺς ὁποίους οἱ εἰδικοί δέν κατόρθωσαν νά συλλάβουν.

Συνεχίζοντας τὴν μυθολογίαν, σήμερον θά ἀναφερθῶ εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ἡ θεά αὕτη, ἥτις συμβολίζει τὴν ὠραιότητα τῆς γυναικείας γηϊνῆς ζωῆς, προέλευσιν ἔχει ἀπὸ Ἀνατολῆν. Ἐκεῖ ἡ γυναικεία ὠραιότης κατόρθωνε τὰ πάντα διὰ μέσου τῆς ἠδυπαθείας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξευγενίσθη καί ἔχει κάτι τό αἰθέριον, χωρὶς νά ἀποχωρίζεται τὴν ὕλικήν ἀπόλαυσιν.

Ἡ ὠραιότης γεννᾷ τὸν ἔρωτα. Διὰ τοῦτο ἐλέχθη, ὅτι ὡς θεά ἡ Ἀφροδίτη εἶχεν υἱόν, ὅστις διὰ τοῦ τόξου τοῦ ἔθιγεν τάς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐφθασεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς ὕψη τῆς θεοποιήσεως διὰ τὴν τῆς καλλονῆς τῆς ἔλξιν καί οὐχί τῆς αἰσθησιακῆς, ὡς ἦτο ἡ Ἀστάρτη.

Ὅταν μία θεά, ὡς ἡ Ἀφροδίτη, ἐξαπατᾷ τὸν σύζυγόν της ἢ τὸν σύντροφον τῆς οὐρανίας ζωῆς, πόσον μᾶλλον εἶναι εὐκολώτερον μία ὠραία καί κατὰ φύσιν πονηρά γυναικα νά ἐξαπατᾷ τοὺς πάντας!

Ἡ ὠραιότης εἰς τὴν γυναῖκα ἀσκεῖ ἀδάμαστον ἔλξιν. Ἡ ὠραιότης τῆς γυνῆς ἐπισκιαίνει πολλάκις τὴν πνευματικὴν της κουφότητα· ἐπαυξάνει τό γόητρόν της καί τὴν ἀλαζονείαν της. Εἶναι ὄπλον τέχνης ἡ ὠραιότης εἰς τὴν γυναῖκα. Ἡ Ἀφροδίτη κατορθώνει τὰ πάντα· καί ἔνοχος οὐσα ἐλευθεροῦται ὡς

καλλονή. Καί παρά τήν ἀπωλεσθεῖσαν ὑπόληψίν της ἀποκτᾶ νέαν τοιαύτην, χάριν τοῦ κάλλους της, τό ὁποῖον δελεάζει, προπαντός εἰς τήν Γῆν, τήν σοβαράν καί ἀνεκτίμητον πνευματικήν γνῶσιν.

Οὐδέποτε γυναικεία καλλονή συνέζησεν μέ ἄνδρα δύσμορφον· ἐάν ὁμως τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε, τότε ὑπάρχει ἄλλος λόγος ὑλικοῦ συμφέροντος εἰς τήν γυναῖκα. Ἡ Ἀφροδίτη εὐνοεῖ τούς ἐρωτισμούς καί ὑποβοηθεῖ αὐτήν ὁ Ἔρωσ, ὅστις δέν δαμάζεται ὑπό οὐδενός.

Ἐάν ὁ Ἔρωσ θίξῃ τήν καρδίαν ἀνδρός, χωρίς τήν παρουσίαν τῆς Ἀφροδίτης, τότε ὁ θιγείς μελαγχολεῖ, χωρίς νά γνωρίζῃ διά ποῖαν. Ἡ Ἀφροδίτη παρουσιάζεται συνήθως «γυμνή», οὐχί διά νά ἐκθέσῃ τάς καμπύλας γραμμάς τοῦ σώματος της ὡς θέλγητρα ἐλκυστικά, ἀλλά διά νά ἐκφράσῃ τήν εἰλικρίνειαν τοῦ πόθου, πού γεννᾷ ὁ Ἔρωσ εἰς τάς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ἀφροδίτη ἦτο θεά ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς ἐλατρεύετο ἀπό τούς ἀρχαίους Ἑλληνας. Τόσον ἐτίμων καί ἐθαύμαζον τήν ὠραιότητα, ὅπου δήποτε αὐτή ἐπρόβαλεν τά χαρίσματα της. Τό ὠραῖον ἔλκει, τό ζωντανόν καθηλώνει, ὥστε τό ὠραῖον ζωντανόν, πού εἶναι ἡ γυνή, κατακτᾶ. Ἐνῶ ὁ ἀνήρ ἔχει τήν γνώμην ὅτι οὗτος εἶναι ὁ κατακτητής, κατακτᾶται.

Ὁ ἐξαῦλωμένος ἔρωσ, ὁ μὴ ἔχων καμμίαν σχέσιν μέ τόν σαρκικόν, ὁ ἀγνός ἔρωσ πού ἀνυψώνει τό πνεῦμα καί ζωογονεῖ τήν ψυχήν, εἶναι σήμερον ἡ Ἀγάπη, ὅπως τήν ἐδίδαξεν ὁ Κύριος. Ἡ Ἀγάπη εἶναι πανίσχυρος, ὅταν εἶναι ἀληθής καί τά βέλη της εἶναι ἰσχυρότερα ἀπό αὐτά τοῦ Ἔρωτος. Ἡ Ἀγάπη διδάσκεται διά τοῦ Λόγου· εἶναι κεραυνός.

Εἰς τάς παρανομίας τῆς Ἀφροδίτης πολλάκις ἔλαβεν μέρος ὁ κεραυνός τοῦ Διός· δηλαδή ὁ Λόγος ἐπανέφερεν τήν ὀρθότητα εἰς τήν ἰσορρόπησιν τῶν ἡθῶν.

Ἡ Ἀφροδίτη ἦτο μεγάλη θεά μέ περιωρισμένα δικαιώματα. Μεγάλη, διότι ὅλοι εἶχον τήν ἀνάγκην της εἰς τήν γήινον ζωήν των. Μέ περιωρισμένα δικαιώματα, διότι δέν εἶχεν εἰς τούς Οὐρανοὺς ἰσχύν τοσαύτην, διά νά δρᾷ ὡς οἱ ἄλλοι θεοί.

Τό Ἑλληνικόν Πάνθεον τήν ἐτίμησεν ὡς προστάτιδα τῆς

καλλονῆς καὶ τῶν ἐστιῶν. Οἱ διάφοροι μῦθοι περὶ αὐτῆς εἶναι ξένοι πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀποστολὴν της.

13.

Σχέσις Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης

Ὁ Ἑρμῆς πάντοτε φέρει εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν του. Δέν λανθάνει εἰς τοὺς τρόπους του. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν καὶ σύνδεσμος τῆς ἐπιταγῆς τοῦ θεοῦ μετὰ τοῦ γηϊνοῦ ἐκτελεστοῦ. Εἶναι ἓνα εἶδος Λόγου τῆς θείας μεταδόσεως. Ἔχει πτέρυγας, διὰ τὴν ταχύτητά του.

Ὁ εὐθύς λόγος του ἐκτιμᾶται ὡς τέχνη, ἀπὸ τὴν ὠραιότητά· καὶ ἰδοὺ πῶς ἐγεννήθη ἡ σχέσις λόγου καὶ ὠραιότητος, δηλαδὴ σχέσις Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης. Ἡ ἀπόφασις τῶν δύο εἶναι θετική καὶ ἀκριβής, δηλαδὴ ἐρμητική. Ἡ συμφωνία ἔκλεισεν καθ' ὅλα ἐν τάξει καὶ ἐκτελεῖται μέ τοσαύτην ἀκρίβειαν, ὥστε καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς νά ἐφαρμόζη μέ ἴσην ἔλξιν, ἐξ οὗ καὶ τό ἀνθρώπινον: «κλείει ἐρμητικῶς».

Ἡ σύσφιγξις τῶν δύο θεοτήτων εἶναι τόσον ἐφαρμοστή, ὥστε ἀπὸ μακρόθεν νά δίδῃ τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ὀντότητος. Ἡ ὀντότης δέ αὐτή, ἐπειδὴ ἔχει δύο γένη, ὁ δεσμός ὀνομάσθη ἐρμαφρόδιτος. Τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τῶν δύο σωμάτων των, παρατηροῦμεν εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Τό ἄτομον πού ἔχει ἐξασθετισμένα τὰ δύο γένη, ρέπει μεταξύ ἄρρενος καὶ θήλεος. Ὁ ἐρμαφρόδιτος ἔχει τὴν ροπὴν ἄλλοτε πρὸς τό ἓν γένος καὶ ἄλλοτε πρὸς τό ἕτερον.

Ἡ ἀντίληψις ὅτι εἶναι δυνατόν νά ὑπερισχύσῃ τό ἓν ἐκ τῶν δύο φύλων εἰς τόν ἐρμαφρόδιτον, εἶναι μῦθος ἀνθρωπίνης φαντασίας.

ΠΡΟΣΘΕΑΤΕ! Δέν ἀναφέρομαι πρὸς τοὺς θηλυπρεπεῖς, ἐξ ἐγκεφαλικῆς διαφθορᾶς. Οἱ ἐρμαφρόδιτοι κατ' ἀναλογίαν δέν εἶναι πολλοί. Ἐντάσσονται εἰς τὰς τιμωρημένας ψυχὰς πού ἠρνήθησαν τό φύλον των ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τό ἕτερον φύλον, δηλαδὴ ἐθεώρησαν ὅτι κακῶς ἔπραξε ὁ Θεός νά

τούς δώση σῶμα γυναικεῖον ἢ ἀνδρικόν, ἀντίθετον τῆς ἐπιθυμίας των ὅπως αὐτὴ ἐξεφράσθη πολλάκις εἰς τὴν γῆϊνον ζωὴν των. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐπιθυμία τοιαύτη δέν ὑφίσταται.

Ὅσοι πολυταξιδεύουν ἀποκτοῦν ποικίλας γνώσεις καὶ ἀρέσκονται ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἰδιαιτέρως, διότι ἀνυπομονοῦν αὐταὶ νὰ μάθουν τὰ ὅσα δέν γνωρίζουν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ξένων λαῶν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ κυρίως κρύφια ἐπιθυμία εἶναι νὰ μανθάνουν τὰς συνηθείας τοῦ φυλισμοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογοῦν. Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἄφροδίτη ἐπιθυμεῖ πολὺ τὸν Ἑρμῆν ὡς κοσμοπολίτην πού ἔλκει μέ τὰ τεχνάσματά του τὸ θῆλυ εἰς τὸν βωμόν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Λέγω βωμόν, διότι ἡ ἠδυπάθεια πού ἀφιερώνεται εἰς τὸν φυλισμόν εἶναι θυσία ζωϊκῶν δυνάμεων ἐκπίπτουσα τὴν ἐνέργειαν τοῦ σθένους.

Ἡ Ἄφροδίτη μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ δίδουν τὴν εἰκόνα τῆς κρύφιας ἀρμονικῆς ζωῆς.

14.

Ἡ κοιτίς τῶν ἀρχαίων θεῶν

Ἡ γεωγραφικὴ τοποθεσία τῆς Ἑλλάδος ἐχαράχθη ἀπὸ τὰς Θείας Δυνάμεις κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἀποτελῇ τὴν κοιτίδα τῶν Ἀρχαίων Θεῶν καὶ νὰ διευκολύνῃ τὸν πλοῦν μεταξὺ τῶν διαφόρων μικρῶν λαῶν, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς φαντασίας καὶ τοῦ συμβολισμοῦ τῆς ὅλης οἰκογενείας τῶν θεῶν. Ἡ ἑλληνικὴ τοποθεσία τῶν δαντελωτῶν ἀκρωτηρίων, τῶν κολπίσκων, τῆς ἡρεμῆς θαλάσσης καὶ τῆς μαινομένης, τὸ εὐμετάβλητον τῆς φυσικῆς τῆς ἀτμοσφαιρας, τὸ μαγευτικὸν καὶ ὑπέροχον τοπεῖον, οἱ γυμνοὶ βράχοι, πού ἐμπνέουν θεότητος καὶ γοργόνας, τὰ δάση, ὅπου αἱ νύμφαι πλησίον τῶν χρυσταλλίνων πηγῶν ἢ τῶν λιμνῶν ἀρέσκονται νὰ ἐρωτοτροποῦν μετὰ τῶν σατύρων καὶ ἐνίοτε νὰ παραδίδονται εἰς τοὺς θεοὺς τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας, ἐδημιούργησαν περιβάλλον ποιητικόν, ἀφθάστου ὑπεροχῆς, τὸ ὅποῖον ὤθησεν τὴν σκέψιν εἰς ἀνώτε-

ρα επίπεδα τῆς γνώσεως καί τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως.

Τά πάντα, ἔμφυχα καί ἄφυχα, λαμβάνουν μορφάς ἀνθρωπίνους, διά νά ἐκδηλώσουν τήν ἐσωτερικήν αὐτῶν ιδιότητα, πρὸς ἔρευναν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τήν περίξ αὐτοῦ φύσιν. Εἰς τήν χώραν τῆς Ἀθηνᾶς ὁ εἷς κλάδος μέ τόν ἄλλον τῆς γνώσεως, ἀπετέλεσαν τό δένδρον τῆς Γνώσεως ὑπό τήν ἀπλήν μορφήν του.

Τό ἐλληνικόν τοπεῖον ἐπροστάτευσεν τόν κοινωνικόν ἀνθρωπον καί ἔδωσεν εἰς αὐτόν τάς πτέρυγας τῆς γνώσεως. Ὁ ἀμόρφωτος τῆς ἐποχῆς τῶν ἐλληνιστικῶν χρόνων δέν ἐγνώριζεν νά διατυπώσῃ τάς σκέψεις του, καί ὅμως ἐντός αὐτῶν ἔζη. Ἡ ἀτελεστάτη θρησκεία τοῦ καιροῦ του, τόν καθοδηγεῖ διά μιᾶς ὁδοῦ ἀτέρμονος καί μέ προορισμόν ὅτι θά συνεχισθῇ ἡ ζωή του εἰς ἄλλους τόπους τοῦ αἰθέρος ἢ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς ἐν τῇ Γῆ ζωῆς του.

Οἱ σοφοί πρῶτοι ἀντελήφθησαν τήν ἀλήθειαν, χωρίς νά εἶναι βέβαιοι περί αὐτῆς· δι' αὐτό καί ἐχωρίσθησαν εἰς δύο κλάδους, εἰς τόν λόγον περί τῆς γῆϊνης ζωῆς καί εἰς τόν περί τῆς ζωῆς πέραν τῶν ὁρίων τῆς Γῆς¹².

Ὁ λαμπρός ἥλιος καί αἱ Ἀττικάι νύκτες, τό ἥπιον κλίμα καί προπαντός ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου πού διεπλάσσετο, ἐξύψωσαν τήν ιδέαν εἰς ἀξίαν, ὥστε τό ἐλληνικόν φῶς νά συνταυτισθῇ μέ τό μετέπειτα τῆς Χριστιανικῆς σοφίας.

15.

Ὁ Ἡφαιστος - Ἡ Ἐστία

Ὁ Ἡφαιστος, παρά τόν μῦθον τῆς χωλώσεώς του, συμβολίζει τήν πρόοδον διά μέσου τοῦ πυρός, ἦτοι τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ ὡς ἐννοιῶν τῶν ἀντιθέσεων. Εἶναι θεός χωλός, διότι τό Καλόν καί τό Κακόν χωλαίνουν ὡς ἀντιμαχόμενα. Καί ἡ μία πρόοδος καί ἡ ἄλλη ἔχουν ἀνάγκην συσκέψεως καί κατεργάζονται τάς σκέψεις των εἰς ἰδιαίτερα σπουδαστήρια, διά νά ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των.

Όταν τό πῦρ τό κατεργάζεσαι πρός ἀπόδοσιν ἔργου καλοῦ, θά ἀποδώσῃ, ἀλλά εἰς τό μέσον τῆς κατεργασίας ἀναλαμβάνει αὐτό ἡ ἀντίθεσις, συνεχίζουσα τό ἔργον ὑπέρ τοῦ συμφέροντος τῶν ὀλίγων, ὅποτε ὁ πρῶτος σκόπος δέν ὀλοκληροῦται καί παραμένει χωλός.

Ὁ Ἡφαιστος παρ' ὅτι ἀποτελεῖ μέλος τῶν θεῶν, σπανίως ἐπισκέπτεται τόν Ὀλυμπον· προτιμᾷ νά παραμένῃ εἰς τό ἐργαστήριόν του, διά νά εὐρίσκη τρόπους καί μεθόδους διά τήν χρησιμοποίησιν τοῦ πυρός. Ἐχει πολλούς συνεργάτας, ἀξέστους, ἀλλά καλοῦς εἰς τάς τυπικάς ἐργασίας. Ὅλοι οὗτοι ἐργάζονται ὑπό τήν καθοδήγησίν του.

Θεοί καί ἄνθρωποι ἔχουν τήν ἀνάγκην του. Τό πῦρ εἶναι πανίσχυρος παράγων προόδου εἰς τόν ἄνθρωπον, ἀλλά καί καταπτώσεως αὐτοῦ, ὅταν παραβαίῃ τό ὄριον. Εἰς τούς θεοὺς μεταβάλλεται εἰς βούλησιν καταστροφῆς τῶν μή καλῶς κειμένων ἐπί τῆς Γῆς.

Ἐάν ἡ Ἀφροδίτη τόν ἐδέχθη ὡς σύζυγον, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐξετίμησεν τήν ἰσχύν του· καί ἀπό φόβον πρός αὐτήν ἐδέχθη νά γίνῃ σύζυγος τοῦ Ἡφαιστού, διά νά ἐξουδετερώσῃ τόν φόβον της. Ἡ συνήθεια ὁμῶς μιᾶς καταστάσεως ἐνθαρρύνει τόν ἔνοχον· λησμονεῖ τά πάντα ἐξ ἐλαφρότητος καί προβαίνει εἰς τό ἄνομον. Ἴδε μοιχείαν Ἀφροδίτης μετά τοῦ Ἄρεως, ὅπου ὑπερίσχυσεν ὁ πρός τόν Ἄρην φόβος της.

Ὁ Ἡφαιστος κρύπτει πολλά μυστήρια τῆς φύσεως, ἅτινα εἶναι τελείως ἄγνωστα εἰς τόν ἄνθρωπον. Διά τοῦτο ὁ θεός οὗτος ἐκπλήττει καί τούς ἀνθρωπομόρφους θεοὺς τοῦ Ἀρχαίου Πανθέου.

Ἡ θεά Ἐστία εἶναι ἡ σοβαροτέρα πασῶν τῶν θεοτήτων. Ὅταν προστατεύῃ ἕναν οἶκον, οὗτος μένει ἄγνός ὡς ἡ θεά. Διότι, ἐάν δέν παρέμενεν ἄγνή, ὁ οἶκος θά ἀνέχετο πολλάς συμφοράς.

Ἡ Ἐστία τιμᾶται ὡς ἡρεμος καί γαλήνια ἀτμόσφαιρα εἰς τήν οἰκογενειακὴν ζωὴν. Εἶναι συνεσταλμένη, ἀγαθή, λογική, ὠραία καί πρόσχαρος.

Ἡ Ἐστία δέν ἔχει φίλας· ἀρκεῖται εἰς τό νά προστατεύῃ

τάς σπανίας γυναικείας μορφάς, αίτινες δίδουν εἰς τόν οἶκον των τήν χαράν καί ἱκανοποίησιν τῶν πάντων. Αἱ σπάνιαι αὗται γυναῖκες λατρεύουν τήν θεάν Ἐστίαν καί διά τῆς καρδίας των συνεννοοῦνται.

Εὐτυχεῖς ὅσοι δέχονται τάς ἐπισκέψεις τοιαύτης θεότητος ἐν τῷ οἴκῳ των. Ἡ Ἐστία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν εὐτυχία τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος.

16.

Ὁ Ποσειδῶν

Μία ἀπό τάς κυριωτέρας θεότητας εἶναι ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἄρχων τῆς θαλάσσης. Ὁ θεός οὗτος κρατεῖ τά μυστήρια τοῦ θαλασσίου βυθοῦ καί δέν ἐπιτρέπει αὐτά νά γίνωνται γνωστά εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος παρακούσῃ τήν θέλησίν του, ἐξαγριοῦται, ταρασσεῖ τά ὕδατα τῶν θαλασσῶν διά τῆς τριαίνης του καί γεννᾷ τόν φόβον.

Ὡς ἄλλος θαλάσσιος Ζεὺς, εἶναι πολύ ἐρωτύλος καί συνάπτει συχνάκις σχέσεις μετά τῶν γυναικῶν τῆς ἀρεσκείας του. Εἶναι φοβερὸς εἰς τάς ὀργίλους στιγμάς του. Δέν φεῖδεται τῆς ζωῆς οὐδενός, ψυχρὸς εἰς τήν καρδίαν ὡς τό ψυχρὸν ὕδωρ τῆς θαλάσσης. Τό Βασιλείον του εἶναι τό πλουσιώτερον εἰς ἀγαθὰ καί κίνησιν.

Σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος εἶναι ἡ Ἀμφιτρίτη. Ἀρέσκεται εἰς τήν οἰκογενειακὴν ἐστίαν, ἀλλά καί εἰς τόν ἐλεύθερον ἔρωτα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέκτησεν σημεῖα καί τέρατα, ὡς τέκνα νόθα¹³.

Ζητεῖ πολλά ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καί δίδει ὀλίγα, διότι ἐάν ἔδιδεν πολλά, ὡς ὁ Ζεὺς, δυνατόν οἱ ἄνθρωποι νά ἐμάνθανον τά ἀπόρρητα τοῦ Βασιλείου του. Γνωρίζει τόν ἄνθρωπον ὁποῖος εἶναι, διά τοῦτο, τήν ἀγνωμοσύνην του οὐδέποτε συγχωρεῖ. Τά νόθα τέκνα του μιμοῦνται τόν πατέρα των, καταδιώκοντες πᾶν καλόν πρὸς ὕφελος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἔννοια τοῦ Πόντου εἶναι θάλασσα μετά βάρους. Πολλαὶ μυθικαὶ μορφαὶ περιστοιχίζουσι τό ὑγρὸν Βασιλεῖον τοῦ Πο-

σειδῶνος¹⁴. Ἡ θάλασσα εἶναι ἡ ζωογόνος τροφή τῆς Γῆς, καί ἡ Γῆ εἶναι τό ἔδαφος, ὅπου ἀναπτύσσεται τό πολύτιμον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος. Δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος δέν τό ἀντιλαμβάνεται τοῦτο, ἀπωλέσας τό φῶς τῆς ψυχῆς του. Τό ἀναπτυσσόμενον ἔνστικτον εἰς τόν ἄνθρωπον εἶναι ἡ ψυχική ὄρασις. Ὁ Ποσειδῶν ἀντεπάθει τήν ψυχικήν ὄρασιν εἰς τόν ἄνθρωπον, διότι διά τοῦ μέσου αὐτοῦ, ἐγνώριζεν ὁ Ποσειδῶν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ θείας ιδιότητος.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος εἰς τήν οἰκογένειαν τῆς Τρίτης Δυναστείας τῶν θεῶν, ἀποτελεῖ συμπλήρωσιν τῆς ἐξουσίας τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Ὁ Ποσειδῶν ἐλατρεύετο εἰς ὀρισμένας χώρας τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Οὐδεὶς γνωρίζει τάς ἀποφάσεις του, ὡς καί τῆς θαλάσσης. Ποτέ δέν δίδει ἐξήγησιν τῆς ὀργῆς του καί πρέπει ὁ παθὼν νά ἀνατρέξῃ εἰς τά ματιᾶ, διά νά μάθῃ τόν λόγον.

Αἱ Σειρῆνες συμβολίζουν τήν ἔλξιν τοῦ ἰλίγγου, διότι πολλοί ἐκ τῶν ναυτικῶν ἀπώλεσαν τήν ζωήν των, ἀπό ἀπερισκεψίαν καί ἀδιαφορίαν των, διαβαίνοντας, τούς πανυψήλους καί γυμνοὺς βράχους, ὅπου αὐταί περιφέρονται, ἀναζητοῦσαι τά θύματά των. Ἡ Ἥχώ μεταδίδει διά τοῦ ψιθύρου τήν ἔλξιν εἰς τόν ταξιθεύοντα, ὥστε νά μὴ ὑπολογίζει τόν κρυπτόμενον ὄλεθρον.

Ἡ θάλασσα ἔχει πολλὰς ιδιότητος τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος· ὡς ἐκ τούτου ὁ Ποσειδῶν μεταχειρίζεται αὐτήν ὡς θῆλυ στοιχεῖον, μὴ δίδων οὐδεμίαν σημασίαν εἰς τάς γυναίκας τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης. Μεταχειρίζεται αὐτάς ὡς μέσα τοῦ σκοποῦ του. Πᾶσα συγκίνησις δι' αὐτάς εἶναι ματαία καί ἄσκοπος κατὰ τόν Ποσειδῶνα.

Ἐπειδὴ εἰς τό ἀνδρικόν φύλον ὑπάρχει ποσοστόν ἀνδρῶν ὑπέρ τῆς σχετικῆς ἀναπτύξεως τῆς γυναικός, ὁ Ποσειδῶν κατηγορεῖ καί αὐτούς οἱ ὅποιοι δίδουν χεῖραν βοήθειας εἰς τό θῆλυ πρὸς ἀπόκτησιν δυνάμεως, μὴ γνωρίζοντας, ὅτι ἡ δύναμις αὕτη εἰς χεῖρας τῆς γυναικός θά ἐπιφέρῃ τά ὅσα κακά ἡ θάλασσα ἐπέφερεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος. Ὅταν γνωρίζῃς νά τήν κυβερνᾷς γίνεται ἡπια ἢ τήν ὑποτάσσεις. Ὅταν ὁμως ἐπαφίεσαι εἰς αὐτήν, ἐχάθης.

Τοῦ Ποσειδῶνος ἡ στάσις πρὸς τὸν ἄνθρωπον εἶναι δεδικαιολογημένη.

17.

Ὁ Πλούτων

Σήμερον θά ὁμιλήσω περὶ τοῦ Πλούτωνος. Εἶναι ὁ θεὸς τοῦ Ἄδου. Ἔχει τὸ Βασίλειον τῶν ψυχῶν, ὅπου τὰ πάντα ἐκεῖ παραμένουν ἄγνωστα εἰς τοὺς θνητούς.

Ὁ Πλούτων ἔχει πολλοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Αἱ γνώσεις του εἶναι ἀπόρηται διὰ τὸν ἄνθρωπον. Αἱ πραγματικαὶ γνώσεις, αἱ ἀπηλλαγμέναι τῆς γηϊνῆς ζωῆς, εἶναι αὐταὶ αἱ ὁποῖαι ἐμπλουτίζουν τοὺς ἐκλεκτούς μόνον.

Ὁ γέρον Χάρος εἶναι σκληρὸς· δέν συγκινεῖται μέ τὸν πόνον τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του. Ζητεῖ τὸν ὀβολὸν ἀπὸ κάθε θνητόν. Τὸ σῶμα εἶναι ἄχρηστος ὕλη, ἡ ψυχὴ εἶναι ἐκείνη, πού τῇ συνοδεῖα τοῦ Χάροντος μεταφέρεται εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Σκότους.

Ἐδῶ, οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι ὁ ἀπωλέσας τὴν ὄρασιν εὐρίσκειται ἐν τῷ σκότει, ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον: Ὁ ἀπωλέσας τὸ φῶς τῆς ὀράσεως ἀποκτᾷ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς.

Ὁ διδόμενος ὀβολός εἶναι ἓνα τίμημα ἐλάχιστον πρὸς τὸν κοπιᾶζοντα. Δι' ὅλους τὸν αὐτὸν ὀβολὸν λαμβάνει ὁ Χάρος· διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νά ἐξαιρεῖ τὰ πρόσωπα χάριν τοῦ συμφέροντός του. Ἡ κακὴ συνήθεια τῶν ζητούντων ἀπὸ τὸν ἀποδημήσαντα κέρδος, εἶναι ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ψυχῶν των.

Ὅταν ἡ ψυχὴ φθάσῃ εἰς τὸν Ἄδην, δέν δύναται πλέον νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γῆν ὡς ἦτο ἐνσωματωμένη. Εἶναι πλέον ἄυλος εἰς τὴν ὄρασιν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Κέρβερος εἶναι, ὡς γνωρίζετε, τὸ Φράγμα τῆς Λήθης, διὰ τὰς ἐπανενσαρκωμένας ψυχὰς καὶ τὸ ἐλεύθερον τῆς ὑπερμνήμης διὰ τὰς νεοφερμένας εἰς τὸν Ἄδην¹⁵.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμα δέν εἶχον φθάσει εἰς τὸ ση-

μείον νά ἀντιληφθοῦν τί εἶναι ὁ Ἄδης καί ἐθεώρουν αὐτόν κά-
τωθεν τῆς Γῆς, ἐνῶ οὗτος εὐρίσκεται εἰς τόν αἰθέρα τόν ἄπει-
ρον. Μόνον οἱ μάντιες εἶχον τήν δύναμιν νά συνομιλοῦν μέ τάς
ψυχάς τῶν ἀποθανόντων, πολλάκις δέ ἐψεύδοντο πρός τούς
πελάτας των, ἱκανοποιοῦντες αὐτούς ἐπί τῆς ζωῆς τῶν συγ-
γενῶν των. Οὐχί ὀλίγας φορές μετέδιδον μηνύματα ψευδῆ τῶν
θεῶν, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ὑπῆρξαν θεῖαι Δυνάμεις. Ἡ καθαρὰ
σοφία μόνον ἀντελήφθη τήν πραγματικὴν θεότητα καί ἤνοιξεν
τήν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπορεύθη ὁ Κύριος καί ἔδωσεν τό
Ἄληθινόν Φῶς εἰς τόν ἄνθρωπον. Θά συνεχίσω.

18.

Ἅ Ο Πλούτων (συνέχεια) - Ἅ Ο Διόνυσος

Συνεχίζοντας περί τοῦ Πλούτωνος, ἔχω νά εἶπω, ὅτι ὁ θεός
οὗτος διὰ τῶν συνεργατῶν του μετέδιδεν εἰς τούς θνητούς
ἐλάχιστα ἐκ τῶν μυστηρίων τοῦ Ἄδου. Καί τοῦτο διὰ νά γνω-
ρίζῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι ἡ ζωὴ του δέν εἶναι μόνον γήϊνη ἀλλά καί
ὑπερκοσμική. Βέβαια, οἱ ἀναφερθέντες θεοὶ οὐδέποτε ὑπῆρ-
ξαν δυνάμεις θεῖαι. Τά μηνύματα ἐλάμβανον οἱ ἄνθρωποι ἀπό
ἀορίστους δυνάμεις, τάς ὁποίας ἀπέδιδον εἰς τούς θεούς ἢ
τάς ψυχάς τῶν ἀποθανόντων, ἥτοι τῶν ἀποδημησάντων εἰς
τήν κοινήν Πολιτείαν ὄλων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ψυχῶν¹⁶.

Οὐδεὶς συλλογίζεται τόν Πλούτωνα, ἐκ τῶν ἀνθρώπων, διό-
τι δέν ἐπιθυμοῦν νά ἀναλογίζονται τόν θάνατον ὡς μέσον τῆς
ἀπομακρύνσεώς των ἐκ τῆς Γῆς. Μόνον οἱ σοφοί, ἀναζητοῦν-
τες τήν ἀλήθειαν, συμπεραίνουν, ὅτι αὕτη εἶναι ἄγνωστος ὄψις
τῶν καθημερινῶν των εἰκόνων. Ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νά ἀνα-
ζητηθῇ εἰς τό ἄγνωστον· καί ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀπρόσιτον διὰ
τόν ἄνθρωπον, καθώρισαν αὐτήν εἰς τό βλέμμα (ὀφθαλμόν)
ὡς κάτοπτρον τῆς ψυχῆς. Ἡ ψυχὴ ἄνευ τοῦ σώματος εἶναι μία
καθαρά εἰκὼν ἐνεργείας, γυμνῆς καί ἀληθεστάτης, δυστυχῶς
ὁμως ἀύλου, ὥστε νά φανταζόμεθα αὐτήν καί σπανιώτατα νά
τήν συλλαμβάνωμεν διὰ τῆς ἐνοράσεως.

Ἡ ἐν τῇ Γῆ λεγομένη Ἀλήθεια εἶναι ἐνδεδυμένη μέ τόν πέπλον τῆς κοινωνικῆς ἀνάγκης¹⁷. Κατά τήν κοινωνικήν ἀνάγκην εἶναι βαρύτερον ἢ ἐλαφρότερον τό πέπλον τῆς Ἀληθείας. Γυμνή Ἀλήθεια ἐν τῇ Γῆ σημαίνει παρανόησιν τοῦ προορισμοῦ μας καί διαστρέβλωσιν τοῦ σκοποῦ της, ὥστε τήν διαφθοράν τοῦ πνεύματος νά θεωροῦμεν εἰλικρίνειαν τῶν σωματικῶν μας ἐπιθυμιῶν.

Ὁ Πλούτων ἀποβλέπει μέ θέρμην ἀνθρώπινον τάς γυναῖκας πού ἴστανται ὑψηλότερα τῶν ἄλλων εἰς τήν μορφήν καί τό πνεῦμα. Κλέφας τήν Περσοφώνην¹⁸ δέν διστάζει νά τήν μεταφέρῃ εἰς τόν Ἄδην· ἦτοι αἱ γυναῖκες δέν ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς Ἀρετῆς των διά νά προσέλθουν εἰς τόν θεόν, ἀλλά ἀπό τήν προγενεστέραν των ζωήν. Καί ἐάν εἰς τήν τελευταίαν συμπλήρωσαν τάς ἐλλείψεις των, παρά τήν δικαίαν στάθμευσίν των εἰς τόν πρόσκαιρον Σταθμόν τῆς Γῆς, διά νά μή ἡ Ἀρετή των περιπέσῃ εἰς τό σφάλμα, ἀνακαλοῦνται.

Ὁ Χάρος εἶναι ὁ ἐκάστοτε προσερχόμενος Ἄγγελος νά παραλάβῃ τήν ψυχήν τοῦ ἐτοιμοθανάτου. Τοιοῦτοι Ἄγγελοι εἶναι πολλοί, ἀλλ' ἐπειδῆ ὑπάγονται εἰς τόν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, ἀποδίδουν εἰς τόν τελευταῖον τήν ἐντολήν ταύτην.

Ὁ Διόνυσος ἦτο θεός γήϊνος καί ἀργότερον ἔλαβεν θέσιν εἰς τοὺς Οὐρανοῦς. Κακῶς θεωρεῖται ἀρχηγός τῆς μέθης καί τῆς κραιπάλης. Ὁ θεός οὗτος διά μέσου τοῦ οἴνου ἐγνώριζεν τά μύχια τῶν ἀνθρώπων καί οὕτω διευκόλυνεν τήν κρίσιν τῶν θεῶν.

Ἦτο ὁ κατ' ἐξοχήν θεός τῆς ἀμπέλου καί ἀφοῦ ἐγνώριζεν τήν ιδιότητα τῆς δυνάμεώς της, οὐδέποτε ἐποίει κακῆν χρῆσιν. Οἱ ἄνθρωποι ὁμως, ἔχοντες εἰς χεῖρας των τοιαύτην ἐνέργειαν, ὑπερέβαιναν τό μέτρον καί ἐρρίπτοντο εἰς τήν κραιπάλην. Ἐπειδῆ ἤθελον νά συνοδεύοντο ὑπό τοῦ Διονύσου, οὗτος ἀντ' αὐτοῦ, κατά τήν φαντασίαν τῶν ὀπαδῶν του, ἄφηνεν ἐλευθέρους τοὺς Σειληνοῦς καί Σατύρους.

Αἱ Μαινάδες ἠρέσκοντο τόσον μέ τό θεῖον τοῦτο ποτόν, ὥστε ἀπεμακρύνοντο ἀπό τάς κοινωνίας εἰς δάση καί ὄρη καί ἐκεῖ ἐπεδίδοντο εἰς πᾶν ὄργιον τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας. Αἱ

Μαινάδες, πού ἀντικαθιστοῦν τό γυναικεῖον φύλον, εἰς παρομοίας ἑορτάς, ὡς τοῦ τρύγου, δίδουν ἀπτήν εἰκόνα τῶν γυναικῶν, ἐάν δέν ἔχουν σχετικόν φραγμόν εἰς τάς διαθέσεις καί ὕλικάς των ὀρέξεις.

Εἶναι πασίγνωσται αἱ Μαινάδες εἰς τάς σελίδας τῆς μυθολογίας. Τό αὐτό καί αἱ γυναῖκες εἰς τάς κοινωνίας, ὅπου ἔχουν τό ἐλεύθερον νά ἐνεργοῦν καί νά δικαιολογοῦν τήν ἀνισοροπίαν τοῦ πνεύματός των, ὡς χαράν τῆς ζωῆς.

Λόγω τῆς ιδιότητός του ὁ θεός Διόνυσος ἦτο ἀγαπητός εἰς πάντας. Ὅπου ρεεῖ ὁ οἶνος, ἐκεῖ αὐξάνεται ὁ ζῆλος τῆς εὐθυμίας καί τοῦ γέλωτος. Πέραν ὅμως τοῦ μέτρου, ὅλα διεκτραχύνονται καί γελοιοποιοῦνται, ἐάν δέν ἀποβοῦν κατακριτέα καί δυσάρεστα.

Ὁ οἶνος ἐτιμήθη καί ἀπό τόν Κύριον· τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Ἀρετή ἐν τῇ Γῆ, ὑπερβαίνουσα τά ὅριά της, δημιουργεῖ τόν φθόνον, ὅποτε δέν συγκαταλέγεται εἰς τήν πλευράν τοῦ Καλοῦ, ἀλλά τοῦ Κακοῦ.

19.

Ἡ Γαῖα

Ἡ Γαῖα, ἡ Μήτηρ πάντων τῶν ἐμβίων, ὡς προσωποποιημένη θεά εἶναι ἡ πλέον ταλαιπωρημένη. Θηλάζει τούς πάντας, δίδουσα εἰς αὐτούς τό καύσιμον πρός ἐπέκτασιν τῆς ζωῆς των. Χαίρει καί λυπεῖται καθημερινῶς, διά τά ὅσα συμβαίνουν μεταξύ τῶν τέκνων της. Δέν δύναται διά τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης νά ὁμιλήσῃ πρός πάντας, ἵνα τούς ὑπενθυμίσῃ, ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει καί ἕνα θεῖον σπινθῆρα ἐντός του, ὡς τέκνον τῆς Θεότητος¹⁹.

Ἡ Γαῖα ἀγανακτεῖ εἰς τάς μεγάλας συμφοράς καί ἀλλόφρων λησμονεῖ τήν μητρότητά της, ἐπιφέρουσα δεινά εἰς τούς θνητούς ἀκουσίως τῆς θελήσεώς της. Εἶναι ἡ ἀλαλάζουσα μήτηρ, διά τήν ἀπώλειαν τῶν ἀναριθμητῶν τέκνων της ἀνά κάθε στιγμήν. Φροντίζει διά παντοίων μέσων νά ἰάνῃ τά τέκνα της,

εις τά ὅποια οἱ θεοί, διά λόγους πού αὐτοί μόνον γνωρίζουν, ἀποστέλλουν ὄλο καί νέας ἀσθενείας εἰς τά ὄντα τά ὅποια δέν γνωρίζουν ποῖος εἶναι ὁ προορισμός των πλησίον τῆς μητρὸς Γῆς.

Ὡς ἡ μήτηρ φροντίζει καί τρέφει τά τέκνα της, οὕτω καί αὐτά εἰς κάθε κίνδυνον ἢ ἀνάγκην των ἐπικαλοῦνται τό ὄνομα τῆς μητρὸς των. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν μεγάλην Μητέρα Γαῖαν - Γῆν. Τήν ἀγαποῦν ὑπέρ τό δέον, ὥστε νά ἀναπτύσσουν ἐντός των τό ἀτομικόν των συμφέρον, μή ἀναλογιζόμενοι, ὅτι πλὴν τῆς ὕλικῆς χαρᾶς, πού προσφέρεται ἐκ τῆς Γῆς, ὁ Οὐρανός προσφέρει καί ἠθικὴν χαράν εἰς τό πνεῦμα, ὅταν αὐτό λειτουργεῖ μέ ἀνιδιοτέλειαν καί ἀντιλαμβάνεται, ὅτι πέραν τοῦ τάφου ὑπάρχει αἰώνιος ζωή.

Εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῶν θεῶν ἡ Γαῖα ἐλάμβανεν ἐνεργόν μέρος, διά τό καλόν τῆς ἀνθρωπότητος. Δυστυχῶς, μεταξὺ τῶν τέκνων της ἄλλοι μὲν εἶναι ὑπέρμαχοι τοῦ Καλοῦ καί ἄλλοι ὑπέρ τοῦ Κακοῦ. Ποίους νά συντρέξῃ, ὅταν καί οἱ κακοὶ εἶναι τέκνα της;

Ἡ Γαῖα ὡς ψυχὴ τοῦ συνόλου ὑποφέρει, ἀλλ' οὐδεὶς δίδει σημασίαν εἰς τόν πόνον της, μέ τήν δικαιολογίαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πταίει δι' ὅλα· καί ὅμως οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πρόκειται διά τόν ἑαυτόν του ἀναγνωρίζει, ὅτι εἶναι πταίκτης κατὰ ἓνα ποσοστόν.

Καί ἄγονος ἡ Γαῖα δύναται νά μεταβληθῇ εἰς εὐφορον, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν τά μέσα. Οὐδεμία γυνὴ δύναται νά εἶναι ἀποκρουστικὴ εἰς τήν ὄψιν, ὅταν ὑπάρχουν τά μέσα πρὸς βελτίωσιν τῆς παρουσίας της. Τό αὐτό συμβαίνει καί εἰς τὴν Γῆν, ὅταν ὑπάρχη καλὴ θέλησις ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Γαῖα εἶναι ὑπερήφανη διά τό ἔργον της, οὐχὶ ὅμως καί ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ ἔργου της.

Μετεμψύχωσις - Δήμητρα καί Περσοφώνη

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ἐπεκράτει ἡ πίστις των πρὸς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ οὕτω πολλοὶ ἐκ τῶν σοφῶν ἀναφέρουν τὴν λέξιν ταύτην μέ τὴν ἔννοιαν πού τῆς ἔδιδον.

Οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαὶ πολλάκις ἐκδικούμενοι ἕναν θνητόν ἢ διὰ νά μὴ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου θεοῦ ἢ θεᾶς, μετεμόρφωνον τόν θνητόν εἰς ζῶον, φυτόν, ἄνθος ἢ ἔντομον κ.τ.λ. Πολλάκις ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ἰδίου θνητοῦ ἐγένετο εἰς σειρὰν ζώων.

Ἡ θεωρία τῆς μετεμψυχώσεως εἶναι προϊόν τῆς φαντασίας τῶν ποιητῶν, οἵτινες εἶχον ἀνεπτυγμένην τὴν διαίσθησιν καὶ τὴν φαντασίαν, διὰ νά δίδουν εἰκόνας εἰς τόν λαόν, ὅστις εἶχεν ἀνάγκην νά τροφοδοτεῖται μέ μυθεύματα, διὰ νά στερεώσῃ μέ εὐλάβειαν τὴν πίστιν του ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς του συνειδήσεως.

Ὅταν τό πνεῦμα μέ τὴν διορατικότητά του ἀνεκάλυψεν τὴν ἀνάγκην τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ διεχώρισεν τὴν ψευδῆ ἀπό τὴν ἀληθῆ σοφίαν καὶ κατήργησεν τὴν πίστιν πρὸς τό θεῖον, ἐνίσχυσεν αὐτὴν μέ νέαν προοπτικὴν. Ἀπό ἀπλήν συνήθειαν ἡ μετεμψύχωσις παρέμεινεν ὡς μυστήριον τῆς φυσικῆς ἐνεργείας, χωρὶς νά ἀποδειχθῇ ἡ ὀρθότης του.

Σήμερον γνωρίζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν μετεμψυχοῦται, ἀλλὰ ἐνσαρκώνεται. Κάθε δέ εἶδος ζωῆς ἔχει τὴν ἰδίαν του πρόοδον καὶ ἐξέλιξιν. Ἡ λέξις «μετεμψύχωσις» εἶναι νεκρά πλέον εἰς σημασίαν²⁰.

ΔΗΜΗΤΡΑ καὶ ΠΕΡΣΟΦΩΝΗ²¹: Ἡ θεὰ Δημήτηρ εἶναι ἐπὶ τῆς Γεωργίας. Ἡ θυγάτηρ τῆς Κόρη ἢ Περσοφώνη εἶναι τόσον προσκολλημένη μέ τὴν Δήμητραν, ὥστε, ὅταν ὁ Πλούτων ἀπήγαγεν τὴν Περσοφώνην, ἡ μήτηρ ἀπαρηγόρητος ἀνεζήτη αὐτὴν πανταχοῦ. Ποῖος ἦτο ὁ δεσμός τῶν δύο γυναικῶν θά ἐξηγησῶ:

Ἡ Δημήτηρ δίδει τούς καρπούς τῆς γῆς, δηλαδή τόν ὄργα-

σμόν, ἡ δέ Περσοφώνη ἔλκει τὴν ζωὴν διὰ τῆς θνησιμότητός των. Σύνδεσμος εἶναι ἡ Γῆ. Διότι, ἐάν δέν φθαρῆ ἡ φύσις δέν ἀναγεννᾶται. Ἄρα, Δημήτηρ καὶ Περσοφώνη συνεργάζονται μέ τὴν γέννησιν καὶ τόν θάνατον, μέ τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν, μέ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην.

Ὅταν ἡ Δημήτηρ ἐπανεῦρεν τόν ἑαυτὸν της, μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Κόρης, ἡ φύσις ἐπανεῦρεν τόν ρυθμόν της. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀναλογισθῆ τό βάθος τῆς Δημιουργίας, τοῦ αἰωνίου ἐρχομοῦ καὶ ἀποχωρισμοῦ του, θά ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κύκλος τοῦτος εἶναι ἐπαναληπτικός πρὸς κατεργασίαν τῆς ζωῆς διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς νέας ζωῆς κ.ο.κ., μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου.

Ὁ ἀποχωρισμός Μητρός ἀπό τὴν Κόρην δημιουργεῖ τὴν ἀνθρώπινον λύπην, πού αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι μέ τόν ἀποχωρισμόν τῶν ἰδικῶν των προσώπων, μέχρι παρηγορίας των, διὰ νά ἐπέλθῃ ἡ λήθη καὶ μέ αὐτὴν ὁ πρότερος ρυθμός τῆς ζωῆς των.

Ἡ Δημήτηρ εἶναι μία θεά πολυαγάπητος, ἐφ' ὅσον προσφέρει τὰ δῶρα τῆς Γῆς. Δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια, παρ' ὅτι συνέδεσαν αὐτὴν μέ αὐτά, διὰ λόγους παραπλασητικούς.

Προσεχῶς θά ἀναφερθῶ εἰς τὰ ἐν λόγῳ μυστήρια.

21.

Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια

Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια εἶναι μία πανάρχαια ἐορτὴ τῆς ὁποίας ὁ κύκλος τῶν ὀπαδῶν της ἦτο πολὺ στενός. Οἱ πρῶτοι μύσται τοῦ κύκλου αὐτοῦ δέν ἔδωσαν ὀνομασίαν εἰς τὰ τελούμενα μυστήριά των. Πολὺ ἀργότερον οἱ ὀπαδοὶ ἐνεδύθησαν μέ τό ὄνομα «Ἐλευσίνια» καὶ μέ τόν χρόνον εἰσήχθησαν εἰς αὐτά καὶ ἄλλα μυστήρια, ἄσχετα μέ τὴν πρωταρχικὴν των ἰδέαν. Ἐπίσης ἡ ἐνότης τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρας καὶ τοῦ Διός, αἱ σχέσεις τῆς Περσοφώνης μετὰ τῆς Μητρός της, μέρος

τῶν Ὀρφικῶν μυστηρίων καί ἄλλα πολλά, ἐκάλυψαν διὰ παντός τήν ἔννοιαν τῆς ἑορτῆς ταύτης.

Διά νά φθάσῃ κανεῖς εἰς τόν μικρόν κύκλον τῶν μεγάλων μυστῶν ὄφειλε νά διέλθῃ ἀπό πολλὰς δοκιμασίας καί πάλιν, ἐάν δέν ἐκρίνετο ἄξιος, ναί μέν ἦτο μέλος, ἀλλ' οὐχί ἐκλεκτός τοῦ κύκλου. Διότι ὁ ἄνθρωπος δυνατόν νά ὑπομένῃ τά πάντα δοκιμαζόμενος, νά δώσῃ ὄρκον ὅτι θά κρατήσῃ τό μυστικόν ἀπό τούς βεβήλους καί ἡμιβεβήλους βαθμοφόρους, καί ὕστερον διὰ τοῦ συλλογισμοῦ καί τῆς τέχνης τοῦ λόγου, νά ἀποκαλύψῃ τά πάντα καί νά ἀνατρέψῃ τήν ἠθικὴν βάσιν τῆς ἐχεμυθίας.

Διά τοῦτο πᾶς μή τηρῶν τόν ὄρκον του ἐθανατοῦτο ὡς ἀνήθικος καταστροφεύς τῶν ἠθικῶν βάσεων ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως τῆς ὄντοτητος. Ἡ ἠθικὴ αὕτη βᾶσις εἶναι ἡ ἀγνότης τοῦ ἔρωτος, τήν ὁποῖαν σεῖς τῆς δίδετε τήν ὀνομασίαν τῆς Ἀγάπης, ἣτις πηγάζει ἐξ ἑαυτῆς. Ἄρα εἶναι ἀκατανίκητος δύναμις τῶν πάντων, ἦτοι Δημιουργική, ἀπρόσωπος, ἀνεξιχνίαστος, μέ ἀπλούστερα λόγια, Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων, τό Πᾶν ἢ ὁ Θεός.

Ἡ ἰδέα τῆς μονοθεικῆς ἀγνώστου δυνάμεως δέν ἦτο δυνατόν νά γίνῃ κτῆμα τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐπίστευεν εἰς τόν ὑλικόν παράγοντα. Θά ἐπήρχετο ἀναστάτῳσις εἰς τά θρησκευτικὰ του θεμέλια καί βοηθούμενος ἀπό τήν σοφιστείαν θά κατέρρεεν ἡ πίστις του καί μετ' αὐτῆς κάθε ἠθικὴ βᾶσις.

Ἴσως εἷς ἐξ ὑμῶν ὑποβάλλει τήν ἐρώτησιν: Εἰς τὰς χώρας, ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ ἀθεϊσμός δέν ὑπάρχει ἠθικόν ἔρεισμα;

Εἰς αὐτάς τὰς χώρας, ἄθεοι εἶναι μόνον αἱ Ἀρχαί καί οὐχί ὁ πολὺς κόσμος. Ἐκ τῶν ἀθέων ὑπάρχει μία κατηγορία κρυφῶν πιστῶν, μὴ ἐκδηλουμένων, διὰ λόγους πού γνωρίζετε. Ἄρα, ἐλάχιστοι εἶναι οἱ ἄθεοι. Ἡ ἠθικὴ εἰς τὰς χώρας αὐτάς ἔχει μετατοπισθῆ ἐπὶ ἄλλων ἐννοιῶν διὰ τοῦτο δέν δύναται νά ἐπικρατήσῃ εἰς τὰς χώρας αὐτάς πολίτευμα ἄξιον τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ταχυδακτυλουργός προσελκύει τό βλέμμα τῶν θεατῶν ἐπὶ ἐνός σημείου, ἐνῶ εἰς ἄλλο σημεῖον ἐνεργεῖ. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τά Ἐλευσίνια Μυστήρια. Ἐνῶ γίνεται ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἐνώσεως τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Δήμητρας, δηλαδή

τοῦ Οὐρανοῦ μέ τήν Γῆν, εἰς εἰδικόν σημεῖον ἀνταλλάσσουν γνώμας οἱ κορυφαῖοι τῶν μυστῶν ἐπί τῆς Θεότητος.

Ἐνώ ὄλο τό βάρος τῆς ἀναπαραστάσεως λαμβάνει ὁ Ἱεροφάντης καί ἡ Ἱέρεια, τό ἠθικόν μέρος τῆς ἑορτῆς παραμένει ἀπόκρυφον. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν διατεθειμένοι νά πιστεύσουν καί εἰς μίαν νέαν ἄγνωστον εἰς αὐτούς θεότητα. Καί ἰδοῦ, πῶς τό Μαντεῖον τῶν Δελφῶν ὑπέδειξεν εἰς αὐτούς τόν Ἄγνωστον Θεόν.

Ὁ Ἱεροφάντης μετά προθυμίας ἤσκει τά καθήκοντα τοῦ Διός πρός τήν Ἱέρειαν, ἥτις ἀντιπροσώπευεν τήν Δήμητραν καί διά νά μή σχολιασθοῦν, ἔλεγον ὅτι ὁ Ἱεροφάντης ἔπινεν ὑγρόν τι, τό ὁποῖον κατεύναζεν τήν ἀνθρώπινον ὀρμήν. Ἐν τῇ πραγματικότητι τό ὄργιον ἐτελεῖτο ἐν τῷ σκότει, οὐδεῖς ὁμως ἐτόλμα νά κατακρίνη αὐτό, ἐφ' ὅσον ὁ χαρακτήρ του ἦτο θρησκευτικός.

Πολλά ἐλέγοντο περί τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων· διά τοῦτο, ἐπροτίμησεν ὁ Σωκράτης νά εὐρίσκεται μακράν αὐτῶν καί νά ἀμφιβάλῃ διά τήν χρηστότητά των. Εἶχεν δίκαιον, διότι ἦτο Πνεῦμα Καθαρόν. Δέν εἶχεν δίκαιον, διότι ἀγνοοῦσε τόν κρυφόν πυρῆνα τῆς ἑορτῆς, τό σύμβολον τῆς πραγματικῆς Θεότητος, τήν λέξιν «ΑΝΑΓΚΗ».

22.

Ἡ Ἴρις καί ἡ Ἐρις

Ἐπάρχουν εἰς τό Πάνθεον τῶν θεῶν καί δευτερεύουσαι θεότητες, αἵτινες μεσολαβοῦν μεταξύ θεῶν καί ἀνθρώπων. Αὐτάς δύνασθε νά τάς παρομοιάσετε κατά ἓνα τρόπον μέ τούς σημερινούς σας Ἁγίους, ἄν καί οἱ Ἁγιοὶ διαφέρουν, ὡς ἄνθρωποι μαρτυρήσαντες ὑπέρ τῆς μιᾶς καί μόνης των Ἀρχῆς, τόν Ἀρχηγόν των Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ θεά Ἴρις, εἶναι ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν. Τά μηνύματα ἅτινα μεταδίδει εἶναι διαφόρων ἀποχρώσεων· διά τοῦτο πολλοί ἀποδίδουν τούς χρωματισμούς τοῦ Οὐρανίου Τόξου εἰς

τήν Ίριδα. Ὁ συνδυασμός τῶν χρωμάτων ἔχει σχέσιν μέ τήν ἄρμονίαν εἰς τήν ὕρασιν. Ἄρα, ἡ ἄρμονία εὐρίσκεται καί εἰς τάς πέντε αἰσθήσεις σας. Ἡ Οὐρανία ἄρμονία εἶναι εἶδος αἰσθήσεως τῆς ψυχῆς.

Ἄλλη θεά εἶναι ἡ Ἔρις. Ὡς ἐπί τό πλεῖστον τό θῆλυ εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον δημιουργεῖ καταστάσεις δυσαρμονίας ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ· διά τοῦτο καί ἐμφανίζεται ἡ Ἔρις ὅπου ὑπάρχει γόνιμον ἔδαφος ἀνυπακοῆς, ἀλαζονείας καί προτεραιότητος.

Εἰς τούς πολέμους, εἰς τάς κοινωνίας καί τήν ἐστίαν ἀκόμα τῶν πολιτῶν, τό μῆλον τῆς ἔριδος εἶναι ἡ γυνή. Ἡ γυνή εἶναι ἐκεῖνη ἣτις διά τῆς γλώσσης της ἢ τῶν πράξεων της δημιουργεῖ δυσαρρεσκείας, πρός χαράν τῆς Ἐριδος, ἣτις διά τῆς ἀνωμαλίας δημιουργεῖ νέαν κατάστασιν. Ἐνῶ εἶναι μικρά θεότης, τά ἔργα της εἶναι μεγάλα εἰς τόν γήινον κόσμον. Εἶναι ὁ ἀήρ πού προηγείται τῆς φοβεράς θυέλλης.

Ἡ τοποθέτησις τῶν θεϊκῶν προσώπων εἶναι ἀρίστη ἐν τῇ μυθολογίᾳ. Δέν ἀναλύω τήν κάθε φύσιν τῆς θεότητος, διότι ἔχετε πνεῦμα καί δύνασθε διά τῶν σημειώσεων μου νά ἀντιληφθῆτε τά πάντα, ἀρκεῖ μέ ἀγνήν καρδίαν καί πνεῦμα εὐσεβές νά βοηθῆσθε ὑπό τῆς Ἀρχῆς μας.

Ἡ Ἔρις ἀπογυμνώνει τήν ὄντότητα, διά νά ἀποδείξῃ εἰς τόν ἄνθρωπον τήν κουφότητά του.

23.

Αἱ Χάριτες - Αἱ Ὁραι

Αἱ Χάριτες, ὡς λέγει ἡ μυθολογία, δέν ἦσαν τρεῖς, ἀλλά μία. Ἀργότερον ἐπαρουσίασαν αὐτάς ὡς τρεῖς, διά νά δώσουν εἰδικήν ἔλξιν εἰς τήν λέξιν «Χάρις».

Λέγετε εἰς μίαν γυναίκα, ὅτι ἔχει χάριν, δηλαδή εἶναι ἐλκυστική εἰς τήν φυσιογνωμίαν, εἰς τούς σχηματισμούς τοῦ σώματος, τούς τρόπους καί τήν ὁμιλίαν. Τό σύνολον τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν ὀνομάζεται χάρις.

Αἱ Χάριτες ἦσαν περιζήτηται, διότι εἰς τὴν ἀπλότητα ἔδιδον ἔλξιν. Καὶ διὰ τὸ μὴ εἶπωμεν, ὅτι τὸ ἔνδυμα ἔδιδεν εἰς αὐτάς τὴν ἔλξιν, τὰς ἐπαρουσίαζον γυμνάς, δηλαδή ἀπηλλαγμένας ἀπὸ πρόσθετα καλλωπιστικά μέσα. Αἱ ἀπλαῖ κινήσεις των, ἡ μετρημένη ὀμιλία των καὶ τὸ κάλλος, πού δημιουργεῖ ἡ ὄλη ἐμφάνισις των (χωρὶς τοῦτο νὰ ὑπερβαῖν τὸ μέτρον), δηλαδή τὸ συμμετρικόν εἰς φωνήν, ἔλξιν καὶ φυσιογνωμίαν παρουσιαστικόν των, εἶχεν τὴν ἰσχύν τῆς ἀμέσου κατακτήσεως τοῦ ἀντιστοίχου φίλου.

Αἱ Χάριτες ἔδιδον ἐν εἶδει ρόδου τὴν ἔλξιν των εἰς τὰς εὐνοουμένας θνητάς τῆς ἐποχῆς των.

Ἡ Χάρις εἶναι παντοῦ καὶ πάντα εὐπρόσδεκτος, διότι καταπραῖνει τὸ ἔξαλλον καὶ δημιουργεῖ κλίμα ἀρεστόν εἰς ὅλους. Μακρὰν τῶν σκανδάλων καὶ τῆς κακῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ὠραίου, ἡ χάρις σκορπᾷ τὸ γοητευτικόν ὄνειρον τῆς φαντασίας εἰς τὰ πνεύματα τῆς κρίσεως καὶ τοῦ ὠραίου θεάματος πρὸς θαυμασμόν.

Ἡ δευτερεύουσα αὕτη θεά, ἣτις ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς θελκτικὰς γυναικείας μορφάς, δέν εἶναι τοῦ Ὀλύμπου, ἀλλὰ τῆς Γῆς. Ὅταν αἱ τρεῖς Χάριτες διὰ τῶν βραχιόνων των περιπτύξουν τὸν ἄνδρα, οὗτος εἶναι πλέον διὰ παντός αἰχμάλωτος τῆς ἔλξεώς των, οὐχὶ ἐπιφανειακῶς, ἀλλὰ ἐκ βάθους καρδίας.

Αἱ Χάριτες εὐνοοῦσαν πολλάκις καὶ τοὺς νέους τῶν γυμναστηρίων· ἔδιδον εἰς αὐτοὺς εὐλυγισίαν ἀνάλογον καὶ εὐκαμψίαν εἰς τὸ σῶμα, ὥστε νὰ θαυμάζονται ἀπὸ τοὺς παρακολουθοῦντας τὰς ἀσκήσεις των.

Αἱ Ὀραι δέν ἦσαν δώδεκα τὸν ἀριθμόν, ὡς σήμερον ἔχετε τὴν διαίρεσιν ταύτην. Ἦσαν θεραπαινίδαι τῆς Ἥρας, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἦσαν τέσσαρες. Συμπεριελάμβανον εἰς τὸν χρόνον τὸ ἥμισυ τοῦ εἰκοσιτετραώρου. Ὀρίζουν²² τὸν χρόνον τῆς Γῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἄλλοι θεοὶ ἐνεργοῦν κατὰ τὴν ιδιότητά των.

Αἱ Ὀραι κρατοῦν τὸ μέτρον ἐν τῇ φύσει καὶ δέν εὐθύνονται δι' ὅσα συμβαίνουν ἢ θά συμβοῦν εἰς τὸν κόσμον. Εἶναι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι κρατοῦν τὴν τάξιν εἰς τὸν χρόνον· δέν ἔχουν

δικαιώματα ἄλλα. Ἄλλωστε ὁ χρόνος εἰς τὴν αἰωνιότητα δὲν ὑπάρχει, παρὰ μόνον εἰς τὴν Γῆν. Ἀπόδειξις, ὅτι οὐδεὶς σας γνωρίζει τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων, πότε αἱ ψυχαὶ ἐνεσαρκώθησαν, πότε ἐδημιουργήθη ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη καὶ ἄλλοι γνωστοὶ Ἀστέρες, καὶ πολλὰ ἄλλα.

Αἱ Ὠραι εἶναι πολύτιμαι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν δὲν χάνη τό κενόν καὶ τό κατεργάζεται. Αἱ Ὠραι εἶναι φύλακες τοῦ Χρόνου, ἂν ὄχι αὐρα τῆς αἰωνιότητος.

24.

Οἱ Ἥρωες - Αἱ Μοῦσαι

Μεγάλον ρόλον ἔπαιξαν εἰς τὴν μυθολογίαν οἱ ἥρωες, οἵτινες ἄλλοτε μὲν ἦσαν ἀπόγονοι θεῶν καὶ ἄλλοτε ἀπλοὶ πολῖτες μέ τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν.

Πολλὰ λέγονται δι' αὐτούς, διότι ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου ἐπλούτισεν τὰς ἐκδοχὰς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε πολλάκις νὰ συσκοτίζεται ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἤθελεν νὰ κρατήσῃ σύστημα καταχωρήσεως τῶν πάντων εἰς μίαν ἐνιαίαν τοῦ λόγου κατάταξιν.

Πᾶς τις, ὅστις διέσωζεν τὴν ζωὴν τοῦ συνανθρώπου του μέ κίνδυνον τῆς ἰδικῆς του, τοῦτο ἦτο ἀνδραγάθημα καὶ ἐτιμᾶτο ὡς πραγματικὸς ἄρχων τῆς πολιτείας.

Ὁ «ἥρωες» ἔχει πολλὰς ἐννοίας, ἀλλὰ τό κύριον χάρισμα τοῦ ἥρωος εἶναι νὰ θυσιάσῃ ἀκόμα καὶ τὸν ἑαυτόν του χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος. Ὁ ἥρωες μάχεται, ἀγωνιᾷ καὶ ἐκπληροῖ ὑψηλά καθήκοντα, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν του.

Ἡρωϊσμός, σημαίνει, ἐνέργεια ἀφύσικος πρὸς ἐπιδίωξιν σκοποῦ τινός συνολικοῦ ἐνδιαφέροντος. Κακῶς ἢ λέξις «ἥρωες» δίδεται εἰς ἄτομα τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἀπέδωσαν, διὰ τοῦ παραδειγματισμοῦ τῆς θυσίας των.

Ἥρωες εἶναι ὁ γενναῖος ἀπὸ ἠθικῆς πλευρᾶς. Ἄθλος δέ, εἶναι, ὅ,τι εἶναι δυσκολώτατον νὰ ἐκτελέσῃς.

Συνήθως τούς ἄθλους ἀναλαμβάνει νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὁ

λαός, όταν είναι ήνωμένος και αγωνίζεται επί ενός σκοπού συνολικής ωφελείας. Αί δυνάμεις του λαού είναι υπερφυσικάί και θαυματουργοῦν, όταν γνωρίζη τί ζητεῖ.

Ἐπειδή ὁ ἥρωσ ἐνεργεῖ ἠθικῶς, διά τοῦτο συγκαταλέγεται εἰς τήν χορείαν τῶν ἡμιθέων. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ «ἥρωσ» προέρχεται ἐκ τῆς θεᾶς Ἥρας· ἔχει θεϊκάς ἀρετάς καί ἀνθρωπί- νους ἀδυναμίας.

ΜΟΥΣΑΙ: Μία εἶναι ἡ Πάνδημος Μοῦσα, ἡ Πηγὴ τῆς κάθε εἵδους γνώσεως, ἡ Μνημοσύνη. Τά ἐννέα τέκνα της ἀντιπροσωπεύουν ἕνα κλάδον τῆς γνώσεως, πού ἐντείνεται διά τοῦ φωτός τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος²³.

Ἡ κάθε Μοῦσα πρέπει νά ἔχη τήν μέριμναν τῆς Μητρός των Μνημοσύνης. Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ἐκλέξη μίαν εἰδικότητα ἐκ τῶν θυγατέρων τῆς Μνημοσύνης καί ἔχει κλίσιν πρὸς αὐτήν, ἐννέα μῆνες μελέτης ἀρκοῦν, διά νά δώσῃ καρπόν. Ὅταν ὁμως ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει κλίσιν εἰς ὅ,τι ἔχει ἐκλέξει ἀπό τὰς Μούσας, διά νά ἐξασφαλίσῃ ἕνα ἐπάγγελμα διατροφῆς του, τότε καί 9 ἔτη μελέτης δέν ἀρκοῦν. Ναί μὲν ἐργάζεται, ἀλλ' οὐχί πρὸς ὄφελος τῶν ἀδελφῶν του.

Τά χρονικά διαστήματα τῆς μορφώσεως δέν καθωρίσθησαν εἰσέτι. Ἡ Πολιτεία παιδεύει τήν φοίτησιν καί ὁ ἐκπαιδευθεὶς χλευάζει τήν Πολιτείαν. Ἐκμεταλλεομένη ἡ μὲν, ἀνταποδίδει ὁ δέ τὰ ἴσα καί ἡ μόρφωσις χωλαίνει.

25.

Ὁ Ἥλιος

Ὁ μεγαλειότερος ἀστέρας τοῦ πλανητικοῦ σας συστήματος εἶναι ὁ Ἥλιος. Ὁ θεὸς Ἥλιος εἶναι ἄρα ὁ ἀρχαιότερος τῶν Ἀστέρων τοῦ μεγέθους του. Τό Ἄστρον τοῦτο ἀπετέλει μέρος ἐνός ἄλλου ἀστέρος τεραστίου. Ἀπεσπάσθη ἀπὸ ἐκεῖ, ὅταν ὁ Κύριος ἐπρόκειτο νά δημιουργήσῃ τήν Γῆν, ἥτις εἶναι ὕλη ἀποσπασθεῖσα τοῦ ἡλίου.

Ὁ ἥλιος εἶναι ἡ πρώτη ζωογόνος ἀκτίς τῆς συντηρούσης ζωῆς. Πολλοὶ ἐκ τῶν λαῶν τῆς Γῆς ἀντελήφθησαν τὴν ιδιότητα τοῦ ἡλίου καὶ τὸν ἐθεοποίησαν. Εἶναι ὀρθόν, ὅτι αὐτός σᾶς κρατεῖ ἐν τῇ ζωῇ, ὡς ἐμφανεστερος, διὰ τῶν ἀκτινοβολιῶν του. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἅπαν, διὰ τὸ πνεῦμα. Ὁ ἥλιος φωτίζει, ἀλλὰ δὲν ἀναπτύσσει τὰς γνώσεις. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος ἥλιος, πνευματικῆς φωτίσεως, ὁ Ἀπόλλων. Διὰ τοῦτο ἡ μυθολογία ἀσχολεῖται περισσότερο περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μουσηγέτου, παρά μέ τόν Ἥλιον.

Ὁ θεός Ἥλιος εἶναι ἀπρόσωπος δύναμις, μιᾶς ἄλλης ἐνεργείας, ἣτις τοῦ δίδει ὄλο καὶ νέας δυνάμεις· καὶ αὕτη εἶναι ὁ Λόγος.

Λέγουν οἱ ἄνθρωποι: «Οὐδέν ὑπὸ τόν ἥλιον μυστικόν». Καὶ πράγματι ὁ Ἥλιος ἀνακαλύπτει πολλὰ ἐκ τῶν τρωτῶν τῶν θεῶν καὶ μεταδίδει αὐτὰ μόνον ἐκεῖ ὅπου γνωρίζει. Παρ' ὄλον τὸ φῶς του, πόσοι ἐγκληματῖαι καὶ ἄδικοι κατόρθωσαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ φῶς του, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ θεῖον Φῶς. Καὶ αἰῶνες ἐάν παρέλθουν, τὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ θά ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὡς ἀποδείξεις θά φέρῃ εἰς τὸ φῶς τοῦ πνεύματος τὰ ἔχνη τῆς ἀδικίας καὶ τῶν κακῶν ἐνστίκτων.

Ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ Ἥλιου εἶναι περίφημος, ὅταν ἐτοιμάζεται νὰ ἐκκινήσῃ μέ τούς τέσσαρας ἀρσενικούς του ἵππους ζευγμένους εἰς τὸ ἄρμα του. Αἱ ὄραι ἀνοίγουν τὰς πύλας καὶ ἡ Ροδοδάκτυλος Ἥως προαναγγέλλει τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου, ὅστις ἀνέρχεται τὴν καθωρισμένην ὁδὸν του, μέχρι τοῦ μέσου τῆς πορείας του, ὅποτε διὰ τοῦ καύσωνος τῶν ἀκτίνων του κοπάζουν ὄλοι οἱ θνητοί, καὶ ὕστερον κατέρχεται πρὸς τὴν δύσιν.

Ἡ ὁδήγησις τοῦ ἄρματός του, μέ τούς ἀτίθασους ἀρσενικούς ἵππους, συμβολίζει τόν ἄθλον του, πού μόνον ἀνὴρ μεστός φέρει εἰς πέρας. Τὸ θῆλυ μὴ δυνάμενον νὰ ἀνεχθῇ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην τοῦ Ἥλιου, διὰ δόλου ὤθησεν τόν υἱόν του νὰ ζητήσῃ μίαν ἡμέραν νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ἄρμα του.

Ὁ Φαέθων ἔγινεν θῦμα τῆς φωνῆς τοῦ θήλεως. Παρὰ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ πατρός του Ἥλιου νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ

κακοῦ, ἡ ἀπερίσκεπτος φύσις τοῦ νέου, ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ πατρός του τὴν ἄδειαν δι' ὄρκου, μέ τό γνωστόν τέλος του.

Εἰς μίαν μακρυνήν ἐποχήν, ἡ ἀτμόσφαιρα δι' ἐνός σπανίου φαινομένου ηὔξανεν ἀφαντάστως τὴν θερμότητα καὶ ἠλάττω-
νεν αὐτὴν εἰς σημεῖον ψύχους. Πάντα ταῦτα συνέβαινον ἀλλη-
λοδιαδόχως ἐντός τῆς ἰδίας ἡμέρας. Τέλος, κεραυνοὶ καὶ βρο-
χαὶ ἐκκαθάρισαν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἡ φύσις ἐπανῆλθεν εἰς
τόν κανονικόν αὐτῆς ροῦν.

Ὁ μῦθος περὶ Φαέθωνος, ὡς βλέπετε, ἔχει κεκρυμμένην τὴν
ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἀνεζήτησεν διὰ νά τὴν εὕρῃ. Τὴν
ἀνασύρω ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ σκοτεινοῦ παρελθόντος, πού ἐθά-
φθη εἰς τὴν λήθην.

26.

Ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἄθλοι του

Ὁ Ἡρακλῆς ἔχει εἰς τό ἐνεργητικόν του πολλοὺς ἄθλους.
Ἡμεῖς θά ἐρμηνεύσωμεν τοὺς 12 γνωστοὺς εἰς πάντας ἄθλους
του, τοὺς ὁποίους ὑπέβαλεν εἰς αὐτόν ὁ Εὐρυσθεύς.

Ὁ βασιλεύς οὗτος (Εὐρυσθεύς) συμβολίζει τὴν κακὴν καὶ
τυραννικὴν Διοίκησιν καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν λαόν. Ἡ κακὴ Διοί-
κησις τῶν ἀνθρώπων δέν συμπαθεῖ τὸν λαόν ἐκ τοῦ ὁποίου
τροφοδοτεῖται ζωὴν, ἀλλὰ συνάμα φοβεῖται καὶ τὴν ὀργὴν
του, ἥτις εἰς ἔξαιψιν παράφορον εἶναι ἄλογος.

1ον. Ὁ Λέων τῆς Νεμέας

Διὰ νά ἐξασθενήσουν τὰς δυνάμεις τοῦ λαοῦ, οἱ κακοὶ
ἄρχοντες μηχανεύονται νά τοῦ ἀφαιμᾶξουν τὰς δυνάμεις του,
διὰ νά εἶναι ὑποταγμένος εἰς τὴν διάταξιν τῆς ἀνομικῆς των
ἐξουσίας. Οὕτω, ἀποστελουν τὸν Ἡρακλῆν νά φονεύσῃ τὸν
Λέοντα τῆς Νεμέας καὶ νά ἀπαλλάξῃ τοὺς πολίτας ἀπὸ τὸν
κίνδυνον νά τοὺς κατασπαράξῃ.

Εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν διαδραματίζεται ὁ πρῶτος τοῦτος

ἄθλος, ὀφείλετε νά γνωρίσετε, ὅτι τοιοῦτος ἀδιάβλητος ἀπό τόξα Λέων δέν ὑπῆρξεν, ἀλλά κακοποιόν στοιχεῖον τεραστίας ἰσχύος ἐκ τῆς πατρίδος τῶν λεόντων. Πῶς εὐρέθη εἰς τήν ἑλληνικήν γῆν; Εὐκολώτατον, διά μέσου τῆς Αἰγύπτου. Ἡ σχεδία του ἐναυάγησεν πλησίον τῶν ἑλληνικῶν ἁκτῶν.

Ὁ τύπος οὗτος εἶχεν ὑπερφυσικάς δυνάμεις καί δέν ἤρχετο εἰς ἐπαφήν μετ' οὐδενός. Κατεσπάραζεν ὡς λέων τά θύματά του καί ἐπροξένει μεγάλας ζημίας. Ἐκλεκτή ὁμάς τοῦ λαοῦ, τόν κατεδίωξεν, τόν συνέλαβεν καί ὡς θηρίον τόν ἐφόνευσεν, ἀπαλλάξας οὕτω τόν τόπον ἐκ τοῦ ἀνθρωπομόρφου θηρίου, τό ὄνομασθέν «Λέων τῆς Νεμέας».

2ον. Λερναία Ὑδρα

Προσέξατε τό εἶδος τοῦ τέρατος αὐτοῦ. Ζεῖ εἰς τά ἔλη καί ἔχει ἐννέα κεφαλάς. Ἐάν ἀποκόψῃς τήν μίαν, φυτρῶνουν ἀμέσως δύο νέαι κεφαλαί. Ἡ κεντρῶα κεφαλή εἶναι ἀθάνατος.

Εἰς τόν ἄθλον αὐτόν, ὅστις εἶναι ὁ μεγαλύτερος πάντων τῶν ἄλλων, ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν τήν ἀνάγκην καί τῆς βοήθειας συντρόφου, τόν Ἰόλαον.

Ἡ ὄνομασία τοῦ συντρόφου του εἶναι σύνθετος, σημαίνει τόν ἐκ τοῦ λαοῦ ἐκτοξευόμενον ἰόν²⁴.

Λερναία Ὑδρα εἶναι ὁ ἐγωϊσμός. Τόν ἐγωϊσμόν δέν δύνασαι νά ἀποβάλλῃς ἄνευ τῆς βοήθειας συντρόφου.

Ὁ ἐγωϊσμός ὑφίσταται ἐντός τῶν ἐλῶν τοῦ σώματος, ὅπου πάντοια δηλητήρια συντηροῦν αὐτόν. Κόπτεις τήν μίαν κεφαλήν του, νά μήν εἶσαι ἀλαζών, φυτρῶνουν δύο κεφαλαί, τῆς ζήλειας καί τοῦ φθόνου. Ἐάν ἐπιχειρήσῃς ἐκ νέου νά τάς ἀποκεφαλίσῃς, θά φυτρώσουν ἡ κακία καί ἡ μοχθηρία μέ τήν συκοφαντία καί τήν διαβολή. Ὁ ἐγωϊσμός φθάνει ἀπό τό παράπονον μέχρι τοῦ ἐγκλήματος, ἀπό τῆς βουλημίας μέχρι τῆς κλοπῆς καί ἀπό τοῦ ψεύδους μέχρι ἀνοσιουργήματος.

Ὅταν ὁ εἷς σύντροφος ἀποκόπτει τόν ἕνα κλάδον τοῦ ἐγωϊσμοῦ ἢ τήν κεφαλήν, ὁ ἕτερος σύντροφος καυτηριάζει αὐτήν. Καί ἐάν ὅλας τάς κεφαλάς ἐκκαθαρίσῃς τοῦ ἐγωϊσμοῦ, παραμένει ἐντός σου ἡ ἀθάνατος κεφαλή τῆς Λερναίας Ὑδρας,

ναρκωμένη, ζωντανή πάντα, διά νά σέ ἐκπλήξῃ εἰς στιγμὴν πού δέν τήν ἀνέμενες. Ὅσον καί ἐάν ὁ ἄνθρωπος πεισθῇ ὅτι δέν ἔχει ἴχνος ἐγωϊσμοῦ καί ἐπιμένει ἐπὶ αὐτοῦ, ψεύδεται, καί τό πρῶτον τοῦτο ψεῦδος ἀρκεῖ διά νά δώσῃ ἰσχύν εἰς τάς δυνάμεις τοῦ Ἐγωϊσμοῦ του.

Ὁ Ἡρακλῆς τήν κεντρικήν καί ἀθάνατον κεφαλὴν τῆς Λερναίας Ὑδρας ἔθαψεν ἐντός τῆς Γῆς, διά νά μή φαίνεται, ὅπως καί ὁ κοιώμενος ἐγωϊσμός μας παραμένει θαμμένος ἐντός τῆς σωματικῆς μας ἀτμοσφαιρας ἀθέατος. Ἡ ἀθάνατος ἐκείνη κεφαλὴ τῆς Λερναίας Ὑδρας κρυφίως μετέδωσεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος τόν ἀπεχθῆ ἐγωϊσμόν.

Ὁ ἐγωϊσμός φανατίζει καί ὁ φανατισμός προκαλεῖ τήν ἐχθρότητα, τήν κατηγορίαν, τόν θυμόν, τόν πόλεμον. Ὅλα τὰ κακά τοῦ πνεύματος προέρχονται ἀπό τόν ἐγωϊσμόν. Εἶναι ἡ καταστρεπτικὴ πυρκαγιά τοῦ οἰκοδομήματός σας.

27.

3ον. Ἡ Κερυνίτις Ἐλαφος

Ὁ ἄθλος οὗτος ἔγκειται εἰς δύο τινά: Εἰς τήν ταχύτητα τοῦ δρόμου καί εἰς τήν παράβλεψιν τῆς ιερότητος τῆς ἐλάφου εἰς τήν Ἄρτεμιν.

Ἡ ἔλαφος εἶχεν κέρατα χρυσᾶ καί πόδας χαλκοῦς. Ποία ὁμως ἦτο αὕτη εἰς τήν πραγματικότητα, δέν τό λέγει ἡ μυθολογία.

Ἦτο μία ὠραιότατη ἰέρεια μέ κόμην ξανθὴν καί σῶμα χαλκόχρουν. Ὅταν ἐμάνθανε ὅτι ἐπρόκειτο νά τήν συλλάβουν, διέφευγεν ἀμέσως τάς παγίδας καί ἐκρύπτετο εἰς ἀπιθάνους περιοχάς, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νά τήν συλλάβῃ.

Ὁ Εὐρυσεύς πολλά εἶχεν μάθει περί τῆς καλλονῆς της καί γνωρίζων τήν ὑπεκφυγὴν τῆς κόρης, ἀνέθεσεν εἰς τόν Ἡρακλῆν νά τήν συλλάβῃ ζωντανήν. Οὕτω, ὁ ἥρωας τῆς λαϊκῆς ἰσχύος τήν κατατρόπωσεν καί τήν ἔφερεν εἰς τάς Μυκῆνας.

4ον. Ὁ Ἐρυμάνθιος Κάπρος

Οἱ κάπροι εἶναι, ὡς γνωρίζετε, καταστρεπτικοὶ διὰ τοὺς ἀγρούς. Ποία λοιπὸν ἦτο ἡ διαφορὰ τοῦ Ἐρυμανθίου κάπρου ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Ἦτο ἡ ἐξῆς: Ὁ κάπρος ἦτο κακοποιὸν ἀνθρώπινον στοιχεῖον, ὅστις διὰ νὰ παραπλανήσῃ πάντας, κατέστρεφεν τοὺς ἀγρούς μέ σκοπὸν τὴν κλοπὴν. Ὁ Ἡρακλῆς τὸν συνέλαβεν ζωντανόν καὶ ὁ Εὐρυσθεὺς τὸν ἐσώκλεισεν εἰς τὴν μόνωσιν.

5ον. Οἱ Στάθλοι τοῦ Αὐγείου

Ἐδῶ ἔχομεν τὴν συμπαιγνίαν τοῦ Εὐρυσθέως μετὰ τοῦ Αὐγείου πρὸς ἐξόντως τῶν Ἡρακλέους, χωρὶς νὰ δώσουν εἰς αὐτόν τὴν ὑπόνοιαν ταύτην.

Εἰς εὐφορὰ ἐδάφη ὡς τοῦ Αὐγείου, δέν ὑπῆρχεν οὐδεὶς λόγος συγκεντρώσεως κόπρου πρὸς λίπανσιν. Ἄρα, ἡ κόπρος ἦτο ἐσοδεῖαι ἐκ τῶν εὐφόρων ἐδαφῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκρατοῦντο ἀχρησιμοποιοῦνται εἰς χεῖρας τοῦ Δυναστού. Ὁ Ἡρακλῆς διὰ μέσου τῶν ποταμῶν διοχέτευσεν πάντα ταῦτα εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Διὰ τοῦτο ἤχθη πρὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ ἠθωώθη. Τοῦτο δέν ἤρκεσεν διὰ τὴν λῆξιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἠναγκάσθη ὁ Ἡρακλῆς μετ' ἄλλων συνεργατῶν νὰ δράσῃ κατὰ τοῦ Αὐγείου καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, ὡς ἀνάξιον ἀνθρώπον.

6ον. Αἱ Στυμφαλίδες Ὀρνίθες

Αὗται ἦσαν γυναῖκες ἐλαφρῶν ἠθῶν. Οὐδεμίαν εἶχον ἀνωτερότητα. Μετεκινοῦντο ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην, ὡς τὰ πτηνὰ, καὶ τέλος ἐγκατεστάθησαν πλησίον τῆς Στυμφάλης, ὅπου τὰς ἐπισκέπτοντο πλήθη ἄρρενος κόσμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπεμύζουσαν τὰ πάντα. Εἶχον τέχνην εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἀσκήσεις καὶ ἐφημίζοντο ὡς καταστροφεῖς τῆς κοινωνίας. Ὁ Ἡρακλῆς τὰς ἐξηνάγκασεν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῶν οἴκων των καὶ νὰ τὰς ἐκδιώξῃ τοῦ τόπου.

7ον. Ὁ Ταῦρος τῆς Κρήτης

Κατά διαταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως ὁ Ἡρακλῆς, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Μίνωα, συνέλαβεν τὸν ἀνυπότακτον ταῦρον καὶ τὸν ἔφε-
ρεν ζωντανὸν εἰς τὰς Μυκῆνας, ὅπου ἀφέθη ἐλεύθερος καὶ
ἔφθασεν εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐπροξένει πολ-
λὰς καταστροφάς. Τέρμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ταύρου ἔθεσεν εἰς
ἄλλος ἦρωας, ὁ Θησεύς.

Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης ἦτο εἰς ξένος, πού ἐπιβιβάσθη ἐκεῖ,
ρωμαλαῖος ὡς ταῦρος καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς του ἠδύνατο νά
καταβάλλῃ τοὺς ἀντιπάλους του· τόσον αὐτὴ ἦτο ἀνθεκτικὴ,
ὥστε νά τὸν ὀνομάζουσαν ταῦρον. Ὁ Μίνωας τὸν ἠνέχθη διὰ τὴν
σωματικὴν του διάπλασιν καὶ τό συμπαθές πρόσωπόν του.
Ὅταν ὁμως εἶδεν ὅτι δέν ἠδύνατο νά τὸν τιθασεύσῃ, τὸν πα-
ρέδωσεν εἰς τὸν Ἡρακλέα.

8ον. Αἱ Ἴπποι τοῦ Διομήδους

Ὁ Διομήδης εἶχεν τέσσαρες φορβάδες, ἦτοι θυγατέρας.
Ἦσαν δύσμορφαι καὶ ὑστερικαί. Διὰ τοῦτο ὅσοι ξένοι ναυα-
γοὶ ἐρρίπτοντο ὑπὸ τῆς θυέλλης εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ βασιλείου
του, προσεφέροντο εἰς τὰς κόρας του, αἵτινες ἐπέπιπτον ὡς
μαινάδες (ἀνδρομανεῖς) ἐπ' αὐτῶν μέχρι νά τοὺς ἐξαντλήσουν
καὶ ὡς ράκη πλέον ἐθεωροῦντο κατασπαραχθέντες ὑπὸ τῶν
φορβάδων. Εἰς τὴν πραγματικότητά ἐξοντώνοντο ὡς ἐχθροί,
ἵνα μὴ γνωσθῇ ἡ ἀλήθεια. Τὰς συνέλαβεν ὁ Ἡρακλῆς, πα-
ρὰ τὴν ἀντίστασιν των, καὶ τὰς μετέφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα,
ὅστις τὰς ἀφῆκεν ἐλευθέρας καὶ αὐταὶ κατέφυγον εἰς τὸν
Ὀλυμπον. Καθ' ὁδὸν κατεσπαραχθήσαν ἀπὸ τὰ θηρία.

9ον. Ἡ Ζώνη τῆς Ἴππολύτης, Βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων

Κατά τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἀδμήτης, κόρης τοῦ Εὐρυσθέως, ὁ
Ἡρακλῆς θά ἀφήρῃ τὴν ζώνην τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων

Ἴππολύτης, διὰ νά τήν χρησιμοποιοῖ αὐτή, ὡς θυγατέρα βασιλέως.

Οὕτω, ὁ Ἡρακλῆς μετά τινῶν φίλων του καί ἡρώων ξεκίνησεν διὰ τήν Μαύρην Θάλασσαν, ὅπου εἰς τάς ἀκτάς ποντιακῆς πόλεως ὑπῆρχεν τό βασιλεῖον τῶν Ἀμαζόνων. Κατ' ἀρχάς ἡ Ἴππολύτη ἦτο ἀποφασισμένη νά δώσῃ τήν ζώνην της, ἀλλά ὀλίγα ἐξ αὐτῶν, αἱ πλέον ἔξαλλαι, διέδωσαν ὅτι οἱ ξένοι ἤλθον νά αἰχμαλωτίσουν τήν βασιλισσάν των καί μέ τήν ιδέαν αὐτήν ἐξόρμησαν ἐναντίον τῶν ἡρώων ὅπου καί εὖρον τόν θάνατον. Ἡ Ἴππολύτη παρέδωκεν τήν ζώνην καί ἀφέθη μετά τῶν λοιπῶν Ἀμαζόνων ἐλευθέρα, ἀφοῦ πρῶτον διῆλθον τήν νύκτα των μετά τῶν ἡρώων, διὰ νά ἀποκτήσουν τέκνα ρωμαλαῖα.

Τί ἦσαν αἱ Ἀμαζόναι, δέν ἠδύνατο νά γνωρίζῃ ἡ ἀρχαιότης.

Αἱ γυναῖκες τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ἀτλαντίδος ἦσαν τόσοσ ἀλαζόνες καί τολμηραί, ὥστε ἐτιμωρήθησαν παρά τῆς Θεότητος ὡς ἡρμοζεν καί ἐνεσαρκώθησαν ἐκ νέου εἰς τάς Ἀμαζόναις. Διετήρησαν τήν λαμπράν κορμοστασίαν των διὰ τῶν καθημερινῶν των ἀσκήσεων καί ἐφημίζοντο ὡς καλλοναί, ψυχραί ὅμως εἰς τά αἰσθήματά των. Τήν διοίκησιν εἶχον αἱ γυναῖκες εἰς τήν ἐξουσίαν των. Ἐνα μέρος ἐξ αὐτῶν δέν ἐσυμφώνει, ἀλλά δέν ἠδύνατο νά κινηθῇ ἀπό φόβον. Οἱ ἄνδρες ἦσαν κοινοί διὰ πάσας καί ἔζων μακράν τῆς περιοχῆς των. Τοῦτο δέν σημαίνει, ὅτι δέν εἶχον μετ' αὐτῶν ἐμπορικός συναλλαγάς. Ἐλαχίστους ἄνδρας ἐσυνήντα τις εἰς τό βασιλεῖόν των. Τά ἀσθενῆ ἄρρενα τέκνα των τά ἐφόνευον· τά ὑγιᾶ ἀπέστελον εἰς τήν χώραν τῶν ἀνδρῶν, μετά τῶν ὁποίων συνουσιάζοντο ἅπαξ ἢ δῖς τοῦ ἔτους. Τάς θυγατέρας των ἐκράτουσ μεθ' ἑαυτῶν.

Παρ' ὅλον τό μητριαρχικόν των σύστημα, οὐδεμίαν πρόοδον εἶχον, διότι ἡ κοινωνία αὐτή ἦτο ἀφύσικος καί προορισμένη νά καταρρεύσῃ πάραυτα.

Τό θῆλυ δέν ἐξουσιάζει, ἀλλά ἐξουσιάζεται. Ἡ φύσις εὐνοεῖ τά δύο φύλα, ὅταν αὐτά ἐκτελοῦν τόν προορισμόν των καί δέν ἀνέχεται τας ὑπερβασίας τῆς ἐξαλλοσύνης.

10ον. Ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ Βόες τοῦ Γηρυόνου

Διὰ νά συλλάβῃ ὁ Ἡρακλῆς τοὺς βόας τούτους, ὑπέστη ὀλόκληρον ὀδύσσειαν. Ἐφημίζοντο ὡς καθαρόαιμον γένος μέ γονιμότητα. Οἱ βόες περὶ ὧν γίνεται λόγος, ἔζων εἰς περιοχάς μακρὰν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς χώραν ὅπου τό ἔδαφος ἦτο κατὰλληλον νά τοὺς ἀποδίδῃ τροφήν πρὸς αὐξήσιν τῶν δυνάμεων των. Ἡ χώρα αὕτη ἔκειτο μεταξύ τῆς σημερινῆς σας Γαλλίας καὶ Ἑλβετίας.

Πολλὰς ἐπιθέσεις ὑπέστη ὁ Ἡρακλῆς καὶ περιπετείας, διὰ νά φθάσῃ εἰς τόν ἀντικειμενικόν του σκοπόν. Πολλάκις καθ' ὁδόν ἐπιχείρησαν νά τοῦ κλέψουν τοὺς βόας, ἀλλὰ ἀπέτυχον οἰκτρῶς, διότι εὔρον τόν θάνατον.

Διερχόμενος ὁ Ἡρακλῆς μιᾶς πόλεως, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τόν ἠράσθη καὶ ἀπέκτησεν μετ' αὐτοῦ υἱόν, ἐκ τοῦ ὁποίου προῆλθεν τό γένος τῶν Γαλατῶν. (Ἡ ἐκλεκτή ὁμάς Ἡρακλῆς ἐλθοῦσα εἰς ἐπαφήν μετὰ τῶν ξένων γυναικῶν τῆς πολιτείας, ἀφῆκαν γενεάν).

Τέλος οἱ βόες τοῦ Γηρυόνου ἐδόθησαν εἰς τόν Εὐρυσθέα, ὅστις ἐθυσίασεν μέρος αὐτῶν εἰς τήν Ἥραν, οἱ δέ λοιποὶ ἐδόθησαν πρὸς ἀναπαραγωγὴν.

11ον. Τά Χρυσᾶ Μῆλα τοῦ Κήπου τῶν Ἑσπερίδων

Καὶ εἰς αὐτόν τόν ἄθλον ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν πολλὰς περιπετείας. Οὐδεὶς μέχρι στιγμῆς γνωρίζει ἐπακριβῶς ποῦ εὐρίσκονται οἱ κῆποι τῶν Ἑσπερίδων. Οὗτοι κεῖνται εἰς τήν κεντρικὴν Ἰσπανίαν, ὅπου οἱ λαοὶ ἦσαν ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει.

Τά χρυσᾶ μῆλα ἐλέγοντο τά σημερινὰ σας πορτοκάλια. Ὁ συμβολισμὸς τοῦ δένδρου αὐτοῦ ἔχει σχέσιν μέ τό δένδρον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, δηλαδή τήν ἀπηγορευμένην μηλέαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἢ τό δένδρον τῆς Γνώσεως. Ὅσοι τό ἐγεύοντο, ἀδύνατον νά τό ἐγκαταλείψουν· ὅλο καὶ ἤθελον νά ἀπομυζοῦν αὐτό. Ἡ φήμη του εἶχεν διαδοθῆ τόσον, ὥστε περι-

εργος ὁ Εὐρυσθεύς, ἀνέθεσεν εἰς τόν Ἡρακλέα τόν ἄθλον τοῦτον.

Ὁ Ἡρακλῆς περιπλανηθεὶς ἔφθασεν μέχρι τοῦ Καυκάσου, ὅπου ἀπελευθέρωσεν τόν Προμηθέα ἐκ τῶν δεσμῶν του καὶ ὁμοῦ ἐκκίνησαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν κήπων. Τῇ συστάσει τοῦ Προμηθέως, ὁ Ἡρακλῆς ἐζήτησεν ἀπὸ τόν Ἄτλαντα νά τοῦ ὑποδείξῃ ποῦ κεῖνται οἱ κῆποι. Ὁ Ἄτλας ὑπεσχέθη νά τοῦ κλέψῃ τὰ μῆλα, ἐάν ἀνελάμβανεν νά κρατήσῃ εἰς τούς ὤμους του τόν Οὐρανόν, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του. Ἐκράτησεν τὴν ὑπόσχεσίν του ὁ Ἄτλας, ἀλλ' ἠθέλησεν ὁ ἴδιος νά μεταφέρει τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τὰς Μυκῆνας. Μέ τέχνασμα τοῦ Προμηθέως, ὁ Ἡρακλῆς ἀπατᾷ τόν Ἄτλαντα, τοῦ μεταδίδει τό βάρος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ μεταβαίνει εἰς τούς ἀπηγορευμένους κήπους, διπλασιάζει τούς καρπούς καὶ ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡνωμένη ἡ δύναμις τοῦ λαοῦ (Ἡρακλέους) ἐπὶ ἑνός συγκεκριμένου σκοποῦ, θαυματουργεῖ καὶ ἡ θέλησίς του εἰσακούεται ἀπὸ τῶν Ἀνωτάτων Δυνάμεων τοῦ Ψυχικοῦ Κόσμου. Παρ' ὅλα τὰ μικροελαττώματά του, ἡ ἔνωσις, δηλαδή ἡ σύμπνοια τοῦ λαοῦ, ἔχει τρομεράν ἰσχύν καὶ ἐπιβλητικότητα εἰς ἄλλους λαούς ὑποδεεστέρους πνευματικῶς.

Ὁ Ἡρακλῆς μετέφερον μετ' αὐτοῦ τρεῖς Ἑσπερίδας, θυγατέρας λεπτοτάτης καλλονῆς, ἧτοι ἕξ χρυσᾶ μῆλα εἰς τόν Εὐρυσθέα, ὅστις ἐχάρισεν αὐτάς εἰς τόν Ἡρακλῆν καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν προστάτιδά του, ἡ ὁποία τὰς μετέφερον ὀπίσω εἰς τόν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, ὡς ἱερά πλέον πρόσωπα.

12ον. Ἡρακλῆς καὶ Κέρβερος

Ἐγνώριζεν ὁ Εὐρυσθεύς, ὅτι αὐτό τό ὁποῖον ἐζήτηι ἀπὸ τόν Ἡρακλῆν, ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον, δηλαδή νά γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ιδιότητα τοῦ Κερβέρου²⁵.

Διὰ νά ἀναλάβῃ τοιοῦτον ἄθλον ὁ Ἡρακλῆς ἔπρεπε νά μνηθῆ εἰς τὰ μυστήρια. Τοῦτο δέν ἦτο εὐκολόν εἰς τούς κοινούς πολίτας. Ὅταν ὁμως ἀρκετοί ἐξ αὐτῶν ἀποτελοῦν ἕν σῶμα, ἔχουν βαρύτητα καὶ εἰσακοήν. Οὕτω ὁ Ἡρακλῆς μετα-

βαίνει εις τὴν Ἐλευσίνα καὶ ὕστερον ἀπὸ σχετικὴν κάθαρσιν, τὸν μυεὶ ὁ Εὐμολπος καὶ μεταβαίνει εις τὸν Ἄδην. Ἐδῶ, μεμυημένοι οἱ ἄνδρες ἀντιλαμβάνονται διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ὕπνου τὰ Ἐπουράνια Μυστήρια (τοῦ Ἄδου, τὰ ὅποια ἐφάνταζοντο εις τὰ βάθη τῆς Γῆς). Ἦτο δύσκολον, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ νὰ φωτίζονται μέ φῶς ἀληθινόν. Οἱ λόγοι εἶναι πολλοί, πού δέν εἶμαι εις τό σημεῖον τοῦτο ὁ κατάλληλος νὰ δώσω τὴν ἐξήγησιν. Δέν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός μου.

Τὴν ἔννοιαν τοῦ Κερβέρου (Φράγμα τῆς Λήθης) εις ζωντανήν εἰκόνα μετέφερον εις τὸν Εὐρυσθέα (διὰ τοῦ λόγου) καὶ οὗτος ἀφοῦ ἠννόησεν τὸν προορισμὸν τοῦ τέρατος, ἀφῆκεν τὸν Ἡρακλῆν ἐλεύθερον νὰ τό ἐπιστρέψῃ ὀπίσω εις τὸν Ἄδην.

30.

Ἅ Ο συμβολισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα

Πολλοὶ εἶναι οἱ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους, ἀδελφοί μου· τούς κυριωτέρους ἐξήγησα συντόμως, χωρὶς νὰ ἐπεκταθῶ εις τὰς λεπτομερείας των.

Διατί, θά ἐρωτήσετε, τούς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους συνόψισαν εις δώδεκα κυρίους ἄθλους καὶ οὐχί εις δέκα ἢ δεκατέσσαρις κ.λπ.; Τί σημασίαν εἶχεν ὁ ἀριθμὸς δώδεκα;

Ἅ Ἄριθμὸς, λοιπόν, οὗτος, ἀνήκει εις τὸν τομέα τὸν θρησκευτικόν. Εἶναι ὁ μυστικὸς ἀριθμὸς τῶν ἱεροφαντῶν εις τὰ Ἐλευσίνα Μυστήρια. Ἐγνώριζον καλῶς τὴν ἔννοιάν του, ἀλλὰ ἐκράτουν αὐτὴν ἐν πλήρει μυστικότητι, ὅπως καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑνός καὶ μόνου Δημιουργοῦ τῶν Κόσμων. Θά ἐξηγήσω τὴν σημασίαν τοῦ δώδεκα εις τό τέλος τῆς ὁμιλίας μου.

Ἅ Ἡρακλῆς, ὡς ἐξήγησα, εἶναι ἡ τοῦ λαοῦ ἰσχύς. Διὰ τοῦτο παρατηροῦμεν εις τὴν μυθολογίαν, ὅτι ὅπου εὐρίσκετο, ἐνυμφεύετο καὶ ἀπέκτα πολλοὺς ἀπογόνους, διὰ νὰ διοχετεύσῃ τὴν ἑλληνικὴν ρώμην καὶ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι εις ξένους λαοὺς, μακράν τῆς Ἑλλάδος.

Ἅ Θέλησις τοῦ Ἡρακλέους (λαοῦ) εἶναι πάντοτε σεβαστή

καί ἐπιβλητική. Ὄταν ὁ Ἡρακλῆς ὀργίζεται, μαίνεται ὁ Νόμος τῆς Θείας Δίκης. Ὄταν ὅλοι ὁμοῦ ἀποφασίσουν κάτι, ὑπέρ τοῦ συνόλου, δέν ἔχει τό δικαίωμα ἢ μειοψηφία τῶν ἀπολυταρχικῶν νά ἐπεμβαίη, διότι παρανομεῖ εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς ὀλότητος. Ὁ ἀνθρώπινος ἀτελής νόμος καταργεῖται πρό τῆς δικαίας φωνῆς τοῦ συνόλου ἢ Ἡρακλέους, εἰδάλλως ὁ Ἥρωσ διά τοῦ ροπάλου του θά θέσῃ τέρμα εἰς τό τέρας τῆς ἀδικίας καί τοῦ φθόνου.

Ἐπανερχομαι εἰς τόν ἀριθμόν δώδεκα, ὅστις εἶπον ὅτι εἶναι θρησκευτικός. Δώδεκα ἦσαν οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου. Δώδεκα οἱ Ἀπόστολοι. Δώδεκα αἱ φυλαί τοῦ Ἰσραήλ (μέ τήν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί οὐχί ἀποκλειστικῶς τῶν Ἰουδαίων). Δώδεκα οἱ μῆνες (διότι περικλείουν τήν δημιουργίαν τῆς πρώτης ἀκριβοῦς θρησκείας) κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τό δώδεκα εἶναι συμβολικός ἀριθμός. Διαιρεῖται εἰς δύο κυρίους ἀριθμούς, τό 3 καί τό 4. Προσθέτοντας 3 καί 4 ἴσον 7, ἄλλος συμβολικός ἀριθμός τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ τῆς Δημιουργίας²⁶.

Ἡ ἰσχὺς τῶν θρησκευτικῶν ἀριθμῶν πάντοτε πολλαπλασιάζεται, διά νά κατακτήσῃ, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ Ψυχικοῦ Κόσμου, τήν ἀγνήν γνῶσιν. Ἐχομεν ἐπομένως 3 ἐπί 4 ἴσον 12, δηλαδή Συνεργασίαν ἐπί τοῦ Κύκλου τῆς Φωτίσεως. Τό δώδεκα πάντοτε θά ἀποδώσῃ τό Καλόν εἰς γενικήν κλίμακα, ἀδιάφορον ἐάν φαινομενικῶς διά λόγους σκοπιμότητος τό 1/12ον ἀντιδρᾷ πρὸς στερέωσιν τοῦ σκοποῦ.

Ἀναφέρω καί κάτι ἄλλο περί τοῦ Ἡρακλέους. Ἐν ἐκ τῶν δώρων πού εἶχεν εἰς τήν κατοχήν του ἦτο τό Κέρας τῆς Ἀφθονίας. Τήν ἀφθονίαν, λοιπόν, μόνον ὁ λαός δύναται νά ἀποδώσῃ καί οὐχί μεμονωμένα πρόσωπα, τά ὅποια διά τῆς ἀπάτης ἐχμεταλλεύονται τόν Ἡρακλῆ, ὅστις δέν ἔχει τό πονηρόν, ὡς ὀλότης καί πείθεται εἰς τούς τεχνικούς λόγους, ἐνισχύοντας ἀκουσίως τόν ἀντίπαλόν του Ἄνταϊον, μέχρις ὅτου ἀντιληφθῇ τήν ἀπάτην του καί τόν ἐξοντώσει κατά τρόπον ἀνυποψίαστον.

Ὁ Ἡρακλῆς δέν εἶναι πλέον ἥρωσ, ἀλλά θεός τοῦ Ὀλύμπου. Ὁ λαός, συσπειρωμένος ὡς εἰς ἄνθρωπος, δέν μάχεται

ὡς ἥρωας, ἀλλ' ἐνεργεῖ ὡς θεός. Διὰ τοῦτο καί ἡ θέλησίς του ἐπιβάλλεται. Φωνή λαοῦ, φωνή θεοῦ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς θεοποιήσεως τοῦ Ἡρακλέους.

31.

Μίνως καὶ Πασιφάη - Ὁ Θησεύς

Ἡ Πασιφάη, ὡς γνωρίζετε, ἦτο σύζυγος τοῦ Μίνως. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη εὐρίσκεται τόσον μακρὰν τῆς σημερινῆς σας, ὥστε τὴν καλύπτει ὁ πυκνὸς πέπλος τοῦ μύθου.

Ἡ Πασιφάη ἔλαβεν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ σημαίνει, ἡ παραδίδουσα εἰς πάντας τροφήν ἐκ τῆς σαρκὸς της. Ἦτο γυνὴ φιλήδονος καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἐρωτομανῆς. Ὁ σύζυγός της Μίνως δὲν ἐνδιαφερόταν καὶ τόσον διὰ τὴν διαγωγὴν της, διότι καὶ οὗτος ἀπολάμβανε τὰς ἀγκάλας πολλῶν τῆς ἀρεσκείας του γυναικῶν. Τόσον ὁ Μίνως ὅσον καὶ ἡ Πασιφάη εἶχον πλὴν τῶν γνησίων τέκνων των καὶ ἐξωγαμικά τοιαῦτα, χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ θεωρεῖται παράβασις τοῦ οικογενειακοῦ θεσμοῦ.

Ἡ φύσις ἐνώνει ἢ χωρίζει τὰ ἑτερόφυλα ζεύγη. Χωρίζει, ὅταν μεταξύ των δὲν ὑπάρχει κοινόν σημεῖον συνδέσεως, δηλαδή δὲν ἑναρμονίζονται. Κατὰ τὴν περίπτωσιν, εἶναι ὀρθόν, νὰ ἀπομακρύνονται ἀλλήλων κοινῇ τῇ συναινέσει, διὰ νὰ ζητήσουν τὴν ἔλλειψιν τῆς συνδέσεώς των ἀλλαχοῦ.

Ἡ ἱκανοποίησις ὀμαλύνει τὴν κατάστασιν, ἢ δὲ ἀνικανοποίησις των κινδυνεύει νὰ γίνῃ συνήθεια κακῆ, ὑπερβαίνουσα τὸ μέτρον, ὅποτε ἡ δικαιολογία ἀγνοεῖ τὴν ὀρθότητα καὶ κάνει κακὴν χρῆσιν ὁ ἄνθρωπος τῆς ὑλικῆς εὐχαριστήσεώς του, πρὸς ζημίαν τοῦ ἀτόμου του.

Ὁ φραγμὸς ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐρωτισμοῦ εἶναι καλὸς ἢ κακὸς σύμβουλος. Κακός, διότι ἡ φύσις δὲν ἀνέχεται πίεσιν. Καλός, διότι τὸ πνεῦμα ἐκ συνηθείας μεταβάλλεται εἰς ἄστατον. Διὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ὁ φραγμὸς προτιμᾶται· οὗτος ὁμως ἐμφυσᾷ τὴν μοιχείαν. Ἄρα, μόνον ὁ ἱερός φραγμὸς κρα-

τεῖ τήν κλεῖδα τῆς κατανοήσεως, ὥστε διά τῆς Ἀληθείας νά εὐρωμεν τήν ὀρθήν ὁδόν.

Ποῖος, ὅμως, κατανοεῖ τήν ἀλήθειαν, ὅταν εὐρίσκεται εἰς τό τέλμα τῶν ἐνεργειῶν του; Εἰς κάθε σημεῖον τοῦ Καλοῦ ἢ τοῦ Κακοῦ, ὑπάρχει ἡ ἀντίδρασις τοῦ κακοῦ ἢ τοῦ καλοῦ. Καί ἰδού, πῶς γεννᾶται ἡ σύγχυσις τῶν ἀντιλήψεων, αἵτινες συσκοτίζουν τά πάντα, ἵνα εἰς τόν ἀγῶνα διακριθῇ νικητής τό Καλόν ἢ τό Κακόν.

Τό ζήτημα τοῦ φυλισμοῦ ἐμπεριέχει ὅλην τήν ἱστορικὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ὁ πολιτισμός σας ἢ ἡ κατάπτωσις του, ἡ εὐφυΐα ἢ ἡ σκοτοδίνη τοῦ πνεύματος, ἡ ἐλπίς ἢ ἡ ἀπόγνωσις, ἡ εὐθυμία ἢ τό ἄγχος, ἡ ἀπόδοσις ἢ ἡ στέρησις²⁷.

Ἡ κοινωνιολογία ἐρευνᾷ τό σύνολον ὡς ἄτομον, διά νά περιπέση εἰς ἐσφαλμένην ἀντίληψιν, ἐνῶ ὀφείλει νά μελετᾷ τό ἄτομον μέ τάς ἰδιομορφίας του ὡς σύνολον, διά νά ἀντιληφθῇ ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τό ὅλον οἰκοδόμημα τῆς κοινωνίας.

Εἶναι βαθεῖές καί ἀσύλληπτες οἱ ρίζες τοῦ Καλοῦ ἢ τοῦ Κακοῦ, πού μόνον διά τῆς θείας φωτίσεως εἰσέρχεσθε εἰς τό νόημά των. Χωρίς τήν θείαν φώτισιν ἀσκόπως ἐνεργεῖτε. Παρά τήν φαινομενικήν σας πρόοδον, βυθίζεσθε ὅλο καί περισσότερο εἰς τήν ἄβυσσον τῆς σκοτεινῆς ἁμαρτίας καί τοῦ ἀδιεξόδου.

Ὁ Θεσεύς συμβολίζει τήν ἰσχύν τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πνεύματος ἐπί καλῶ τοῦ συνόλου.

Ὁ Θεσεύς ἀπήλλαξε τούς ἔλληνας ἀπό τοῦ νά πληρώνουν φόρον εἰς τόν Μίνωα, μέ τούς κατ' ἔτος ἐπτὰ νέους καί ἐπτὰ νέας ὡς τροφήν τοῦ Μινωταύρου.

Ὁ Μίνως διά νά ἐκπολιτίσῃ τήν Κρήτην συνεχέντρωνε νέους καί νέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Διά νά τούς λησμονήσουν οἱ οἰκεῖοι των, διέδιδε, ὅτι ἐρρίπτοντο εἰς τόν Λαβύρινθον καί τούς κατεσπάραζεν ὁ Μινώταυρος! Ἡ πρόθεσις του ἦτο ἡ γονιμοποίησις των μετά τοῦ αὐτόχθονος πληθυσμοῦ.

Ἐκείνην τήν ὁποίαν ἤρεζεν ὁ Μίνως, τήν ἐκράτει διά τόν ἑαυτόν του. Ὁ Θεσεύς διέλυσε τόν μῦθον χάριν τῆς Ἀριάδ-

νης, ἥτις τόν ἠράσθη παραφόρως καί τόν ὀδήγησεν εἰς τά ἔνδω τοῦ Ἀνακτόρου, διὰ νά τοῦ ἀποκαλύψῃ τήν ἀλήθειαν.

Ὁ Μινώταυρος, υἱός τῆς Πασιφάης καί τοῦ Ταύρου (άνδρός ἰσχυροῦ ὡς ταῦρος), διοχέτευεν τοὺς νέους καί τὰς νέας ἀνά τήν χώραν πρός ἀποκατάστασιν.

Ὁ πολιτισμός τοῦ Μίνωος ἦτο τοιοῦτος, ὥστε παρά τοὺς ἀντιθέτους μύθους ἀνύψωσεν τό πνεῦμα εἰς ἐκπολιτιστικά ἐπίπεδα.

Αἱ Ἀθῆναι ἐφημίζοντο διὰ τό πνεῦμα των. Ὁ Θησεύς ὡς δεῖγμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτισμοῦ συνεδύαζεν τήν ρώμην μετὰ τοῦ πνεύματος, διὰ τοῦτο καί ἐτιμήθη ὡς ἥρωας. Εἶναι πολλοί οἱ ἄθλοι τοῦ Θησεῶς· τοῦτοι ἀναφέρονται ὡς ἡρωϊσμοί. Τοὺς ἄθλους μόνον ὁ λαός διεκδικεῖ, τοὺς ἡρωϊσμούς ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος.

32.

Τά Μαντεῖα

Τά Μαντεῖα διεδραμάτισαν μέγαν ρόλον εἰς ὅλην τήν ἱστορίαν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὑπῆρχον μάντεις - φαινόμενα, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα δέν εἶναι γνωστά, διότι ἐπροφήτευσαν καταπληκτικά γεγονότα, τά ὁποῖα δέν ἔπρεπε νά μάθῃ ὁ κόσμος τῆς τότε ἐποχῆς. Ἐπίσης ἐφώτισαν καί ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ τομέως μέχρις ὀρισμένου σημείου, ἀλλ' οἱ ἱερεῖς των ἠρνήθησαν νά πιστεύσουν τήν ἀλήθειαν, μή τυχόν καί περιπέσουν εἰς λανθασμένην ἀντίληψιν, ἀγνοοῦντες τήν διάκρισιν τοῦ Λόγου.

Ἦτο καθιερωμένον εἰς τά μαντεῖα αἱ Πυθῖαι νά εἶναι παρθέναι νέαι, διότι ἡ ὑστερία των ἀπέδιδε τήν ἡμι-ὑπνωσιν, ἥ ἐν ἐγρηγόρσει ἀνεζήτουν τό ζητούμενον εἰς τό ὑποσυνείδητον τοῦ ἱεροφάντου, ὅστις εἶχεν ἰδιότητος μεσάζοντος καί διευκόλυνεν τήν ἐξήγησιν. Αἱ Πυθῖαι κατ' ἐπιφήμησιν ἦσαν παρθέναι, εἰδ' ἄλλως θά ἀπειχον τοῦ χρέους των, διὰ νά ἀφιερωθοῦν ὡς ἱέρειαι τῶν ναῶν καί προσοδοφόροι πηγαί αὐτῶν.

Ἡ θεία Δύναμις δέν ἔθιξεν τήν πίστιν τῶν εὐσεβῶν, δίδοντας εἰς αὐτούς νέαν μορφήν πίστεως. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἐξασκῇ τήν πίστιν του, ἔστω καί κατά τήν παράδοσιν τοῦ μύθου, διά νά κατανοήσῃ τήν τεραστίαν ἰσχύν τῆς Πίστεως. Τήν ἀλήθειαν, τοῦ τί ὄφειλε νά πιστεύσῃ, θά ἐμάνθανε πολύ ἀργότερον ἀπό τό Φῶς τῆς Ἀληθείας.

Εἰς τήν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἀπλοῖκοί δέν ἦσαν εἰς θέσιν νά φανταστοῦν τόν θεόν των ὡς ἔννοιαν ἢ ἀπρόσωπον ὄντοτητα. Τό ἀφηρημένον δέν εἶχεν κατανόησιν εἰς τήν ἀντίληψίν των. Διά τοῦτο τά μαντεῖα ὑπεστήριζον τάς θεοποιηθεῖσας μορφάς τῶν ἰσχυρῶν Ἀρχηγῶν, ἐξευγενίζοντας αὐτάς διά μέσου τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, ἐνῶ διά τοῦ μυστικοῦ Λόγου ἠνοιγον νέαν ὁδόν εἰς τήν διανόησιν, ἥτις ἀμφέβαλλεν περί τῆς ὀρθότητος τῆς πίστεως εἰς ἀνθρωπομόρφους θεούς. Ἡ νέα αὕτη ὁδός, χωρίς νά διαλαλῇ πολλά, ἐκρατήθη μυστική καί εἰσήχθη ὡς πρωταρχική ἰδέα τοῦ Ἀληθοῦς εἰς τά Μεγάλα Μυστήρια.

Κρατήσατε εἰς τήν μνήμην τήν ὑπέροχον καί λακωνικὴν φώτισιν τοῦ Μαντείου: «Γνῶθι σαυτόν», πού σημαίνει, γνωρίζοντας τόν ἑαυτόν σου, γνωρίζεις καί τόν Δημιουργόν σου, τόν Ὅποιον ὡς ἀσύλληπτον ἔννοιαν τόν διαισθάνεσαι συγκεκριμένον, ἄδηλον ὅμως καί ἀνέκφραστον εἰς σχῆμα Λόγου.

Τά μικρά παιδιά διά τῶν μύθων προσελκύονται. Ἡ φαντασία των ἀσκεῖται διά νά εἰσέλθουν εἰς τήν Ἀλήθειαν. Ἡ ἀνθρωπότης, διά τοῦ μύθου εἰσήχθη εἰς τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἀληθοῦς. Δυστυχῶς παραμένει εἰς νηπιακὴν κατάστασιν, διότι ὁ μῦθος τήν ἔλκει πρὸς τά ὀπίσω, ἐνῶ ἡ πραγματικότης ἔχει ἀνάγκην ἀπό τήν συνειδητὴν πίστιν εἰς τό ὀρθόν, διά νά βαδίσῃ πρὸς τούς νέους ὀρίζοντες τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, πού ἐνδεικνύει ἡ Ἀρχὴ τοῦ Θείου.

33.

Λαῖος - Ἰοκάστη - Οἰδῖπους

Εἰς τήν ἑλληνικὴν μυθολογίαν παρατηρεῖται, ὅτι πολλάκις οἱ θεοὶ ἢ θεαὶ ἐκδικοῦντο τούς θνητούς κατά τρόπον βάναι-

σον. Ουδόλως ἐγνώριζον τό δίκαιον καί ἐκαταχρῶντο τῆς καλωσύνης τῶν θνητῶν.

Ἡ Νιόβη εἶναι ἐν ἀπό τά πολλά θύματα τῶν θεῶν. Διά τῆς ἀλαζονείας της, ἐπέσυρεν τήν μῆνιν τῶν θεῶν ἐπ' αὐτῆς κ.τ.λ. Οἱ ποιηταί, εἰς τάς περιπτώσεις αὐτάς, διά χονδροειδῶν δικαιολογιῶν ἐκάλυπτον τό μή ἐξηγούμενον.

Οἱ θεοί δέν εἶναι ἄνθρωποι, ἀλλά Δυνάμεις πνευματικά καί ὡς ἐκ τούτου δέν δύνανται νά ἐπεμβαίνουν εἰς τά ἀνθρώπινα ὡς ἄνθρωποι. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἡ ἐξῆς: Τιμωροῦνται οἱ ἄνθρωποι, ἔστω καί ἐάν ἐδειξαν διαγωγῆν ἄσφογον ἐν τῇ γῆϊνῃ ζωῇ, διά τά προγενέστερά των ἁμαρτήματα. Καί τοῦτο γίνεται κατὰ τόν Νόμον τοῦ Θεοῦ, διά νά ὑψώσῃ τάς ὀντότητας εἰς ἐπίπεδα ἀνώτερα ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ. Οἱ ἀρχαῖοι δέν εἶχον ὑπ' ὄψιν των τάς μεταγενεστέρως διδασχάς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις ἐδίδαξεν περί τιμωρίας καί ἀνταμοιβῆς τῶν ψυχῶν.

Εἰς τό μόνον μέρος, ὅπου δέν δικαιολογεῖται ἡ κακή συμπεριφορά τῶν θεῶν, εἶναι ὁ μυθοπλαστικός Λόγος τῆς ἐκδικήσεως. Ὁ Θεός, ὁ πραγματικός Θεός, οὐδέποτε ἐκδικεῖται, ἀλλά μετουσιώνει εἰς τόν ἄνθρωπον, διά διαφόρων μέσων, τάς ἐννοίας τῆς διασώσεως καί ἀνυψώσεως τῆς ψυχῆς του. Οἱ ἄδικοι (θεωρούμενοι) θάνατοι τῶν θνητῶν, ἔχουν τόν λόγον των, τόν ὅποιον ἠγνόουν οἱ ἀρχαῖοι προπάτορές σας. Πάντα ταῦτα διευκρινίσθησαν εἰς τήν ἐποχῆν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ: Ὁ Λαίος ἦτο κακός βασιλεύς καί μοχθηρός, τόσον δέ ὑλικός, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι θά ἐβασίλευεν αἰωνίως, μή ἀνεχόμενος νά παραδώσῃ τήν ἐξουσίαν του εἰς τόν μέλλοντα υἱόν του. Ἐδῶ ὁ χρησμός τοῦ Μαντείου ἐβλαψεν τόν Λαίον καί τόν ἔστειλεν γρηγορότερον εἰς τόν Ἄδην.

Εἶχεν πολλάς παλλακίδας καί δέν ἐνδιεφέρετο τόσον διά τήν Ἰοκάστην, τήν σύζυγόν του, ἡ ὅποια ὁμοίως δέν ἐδείκνυεν ἀφοσίωσιν πρὸς αὐτόν. Ὅταν ἐγεννήθη ὁ Οἰδίπους, γνωρίζετε πῶς ἐξολόθρευσαν τό βρέφος, τό ὅποιον ἔζησεν καί ἀνετράφη ἀπό ἄλλους θετούς γονεῖς.

Ὁ Οἰδίπους ἀνδρωθεῖς, ἠρώτησεν τό Μαντεῖον περί τῆς τύχης του καί τοῦτο τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι ἔμελε νά σκοτώσῃ τόν

πατέρα του καθ' ὄδον καὶ νά νυμφευθῆ τὴν μητέρα του. Κατάπληκτος ἀπὸ κάτι πού δέν ἐπρόκειτο ποτέ νά γίνη, διότι δέν ἐγνώριζεν ἄλλους γονεῖς ἀπὸ τοὺς θετούς του, μετὰ συνοδείας φίλων του ἤλλαξεν κατεύθυνσιν δρόμου, διὰ νά περιπέσῃ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πού ἀπέφυγεν. Συνητητήθη μέ τόν Λαΐον. Ἄγνωστος ὁ εἶς πρὸς τόν ἄλλον, ἐλογομάχησαν καὶ συγκρουσθέντες μετὰ τῶν φυλάκων τοῦ Λαΐου, ὁ Οἰδίπους ἐφόνευσεν αὐτόν καὶ οἱ φίλοι του τοὺς φύλακας.

Ἡ Ἰοκάστη διέφυγεν ἐγκαίρως, διότι παρευρίσκετο καὶ αὕτη μετὰ τοῦ συζύγου της καὶ ἐσώθη, ἀπαλλαγείσα καὶ τῆς τυραννίας του ἀκόμα.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τέρας κατεσπάραζεν τοὺς διαβάτας πλησίον τῶν Θηβῶν, ὀνομαζόμενον Σφίγξ. Ποία ἦτο ἡ Σφίγξ; Ἦτο γυνὴ ἀνδροπρεπῆς μέ αἰμοβόρα ἐνστικτα, ἀρχηγὸς μιᾶς σπείρας κακοποιῶν. Ἦτο τόσον ταχεῖα, ὥστε τὴν εἰκόνιζον μέ πτέρυγας, καὶ τόσον ἀρπακτικὴ, ὥστε νά ἔχει ὄνυχας καὶ οὐράν λέοντος, δηλαδὴ τὴν ἐσυνόδευον ἄνδρες τολμηροί.

Πρὸς διασκέδασίν της ἡ Σφίγξ ὑπέβαλλεν εἰς τοὺς διαβάτας διάφορα δύσκολα καὶ πολλάκις ἀκατανόητα αἰνίγματα, τὰ ὁποῖα δέν ἔλυον καὶ οὕτω ἐγίνοντο θύματά της.

Διὰ νά ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ὁ Κρέων, ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης, ἀπὸ τό τέρας, διεκήρυξεν, ὅτι ἤθελεν δώσῃ τὴν βασιλείαν του καὶ ὡς σύζυγον τὴν Ἰοκάστην, εἰς ἐκεῖνον ὅστις θά ἐφόνευσεν τό τέρας. Ὁ Οἰδίπους ἔλυσε τό αἰνίγμα, ἀλλὰ ἡ Σφίγξ μετὰ τῶν συντρόφων της ἠρνήθη νά παραδοθῆ, ὁπότε ὁ Οἰδίπους μετὰ τῶν φίλων του ἐπετέθησαν ἐναντίον τῆς σπείρας καὶ ἐγκρέμισαν αὐτούς εἰς τό βάραθρον.

Ὁ Οἰδίπους ἐνυμφεύθη ἐν ἀγνοίᾳ τὴν μητέρα του. Ὅταν ἔμαθεν τό ἀνοσιούργημα, ἐξώρυξεν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐκρεμάσθη. Τυφλὸς ὁ Οἰδίπους ἐνυμφεύθη παρθένον τινά, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησεν τέκνα καὶ μόνον ἡ Ἀντιγόνη εἰς ὑστεροτέρους χρόνους τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν Κολωνόν.

Μετὰ τῆς Ἰοκάστης δέν ἀπέκτησεν τέκνα, ὡς λέγουν τινές, διότι ἡ Ἰοκάστη ἦτο προχωρημένης ἡλικίας καὶ πολὺ ἐξαντλημένη. Τό θέμα τοῦτο ἔχει ἀνάγκην ἰδιαίτερας ἐξηγήσεως, ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνικῆς. Πιθανόν νά ἐπανέλθω ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ Κοινωνική σημασία τοῦ μυθολογικοῦ μέρους: Λαίιος, Ἰοκάστη, Οἰδίπους

Ὁ Λαίιος συμβολίζει τούς ὕλιστάς, φιλήδονας καί αὐταρχικούς, ἐκείνους οἵτινες ἐκπηδοῦν ἀπροόπτως ἐκ τοῦ λαοῦ. Ὁ λαός δίδει ἐνίοτε τήν ἰσχύν του εἰς χεῖρας ἀκαταλλήλου ἀνδρός, διά νά ὑποστῇ τās συμφοράς του, ἐπαξίως τιμωρούμενος.

Ὅταν δέν ἔχῃς σκέψιν ἐκεῖ ὅπου ὄφειλες νά τήν εἶχες, μή ζητεῖς εἰς δυσκόλους στιγμάς νά ἀποκτήσῃς σκέψιν πρός ἀντίδρασιν. Ὁ Λαίιος δέν συμβολίζει μόνον τόν κακόν δυνάστην, ἀλλά καί τόν κακόν καί φιλόδοξον πολίτην.

Ἡ Ἰοκάστη συμβολίζει τήν αἰωνίαν γυναῖκα. Ὑπομένει τήν πίεσιν τοῦ δυνάστου ἀπό φόβον καί νά ἀδιαφορήσῃ δι' αὐτόν μετά τήν ἀπαλλαγὴν της, ἀναζητοῦσα νέας περιπετείας. Ἡ Ἰοκάστη -γυνή μέ σφριῖγος- ἀπελευθερωθεῖσα τοῦ συζυγικοῦ της δεσμοῦ, ἀναταράσσεται ἐκ χαρᾶς καί δέους, ἀγνοοῦσα τί νά πράξῃ, ἀρκεῖ νά αἰσθανθῇ πλησίον της τόν ἀντικαταστάτην ὀδηγόν της! Δέν ἔχει συνείδησιν τῶν πράξεών της· ἀπολαμβάνει τήν νέαν συζυγικήν κλίνην, ἀδιαφοροῦσα διά τά πάντα.

Ἐάν ἐγνώριζεν ἐγκαίρως τήν στενήν συγγένειαν μετά τοῦ Οἰδίποδος, οὐδόλως θά ἔστενοχωρεῖτο, ἀρκεῖ νά μήν ἐγνώριζεν ὁ λαός τήν ἀλήθειαν, ὅτι παρέκκλινεν τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ, πού κατοχύρωνεν ὁ Νόμος. Ἐξ αἰτίας τοῦ Νόμου καί τῆς βδελυρᾶς ἐντυπώσεως τῆς αἰμομιξίας, πού ἐπροξένησεν εἰς τόν λαόν, ἠναγκάσθη νά θέσῃ τέρμα εἰς τήν ζωὴν της.

Ὁ Οἰδίπους συμβολίζει τήν θεῖαν μῆνιν. Ὡς ἄνθρωπος ὁμῶς ἐνεργεῖ ὑπέρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Κερδίζει ἐκεῖνο τό ὅποιον δέν τοῦ ἀνήκει καί ὡς τίμιος, μή ἀνεχόμενος τό προσφερθέν, αὐτοτιμωρεῖται πρός ἐξίλωσιν.

Κακῶς τινές ἀναφέρουν ὅτι ὁ Οἰδίπους ἀπέκτησεν τέκνα μετά τῆς Ἰοκάστης. Τοῦτο ἐλέχθη διά νά ἀποδειχθῇ ὅτι συνέζησεν ἐπὶ ἀρκετά ἔτη μετ' αὐτῆς.

Τυφλός ὁ Οἰδίπους, μετά παρέλευσιν τοῦ θανάτου τῆς Ἰοκάστης, ἐνυμφεύθη νεαράν κόρην, ὀνόματι Εὐρυγένειαν. Αὕτη

ἦτο τό βάλαμον τοῦ πόνου του. Μετ' αὐτῆς ἀπέκτησεν τέκνα, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Ἀντιγόνη ὑπῆρξεν ἡ πλέον ἀφοσιωμένη ὀδηγός του.

Ἐπαίδευσεν ὁ Θεός τόν ἀποσταλέντα τιμωρόν, διά νά τόν ἀνταμείψῃ εἰς τούς Οὐρανούς.

35.

Ἡ Ἀργοναυτική ἐκστρατεία

Ἀντιπροσωπευτική ἰσχός, σωματικῆς ρώμης καί πνεύματος, εἰς κοινήν ἐκστρατείαν, ἦτο ὁ ἀπόπλους τῆς Ἀργοῦς πρός κατάκτησιν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος.

Ὁ μῦθος σᾶς εἶναι ἤδη γνωστός. Λέγεται, ὅτι συνεκεντρώθησαν ὅλοι οἱ ἥρωες, ἐκλέξαντες ὡς ἀρχηγόν τόν Ἡρακλῆν, δηλαδή τό πλοῖον εἶχεν ἀρχηγόν τήν θέλησιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' ἐπειδῆ ὅλοι ὁμοῦ δέν δύνανται νά διοικοῦν τό σκάφος, ἀπεφάσισαν, τῇ ἀρνήσει τοῦ Ἡρακλέους ὡς ἀρχηγοῦ καί τῇ προτάσει του, εἶς νά εἶναι ὁ ἐπί κεφαλῆς· νά δοθῇ ἡ ἀρχηγία εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἀνέλαβεν τόν ἄθλον τοῦτον, τόν Ἰάσονα.

Ἡνωμένοι αἱ δυνάμεις τῶν Ἑλλήνων κατορθώνουν τά ἀδύνατα. Παρά τήν ἀπτήν εἰκόνα τῆς νικηφόρου ταύτης ἐκστρατείας, λησμονοῦν οἱ Ἕλληνες, ὅτι μόνον διά τῆς ἐνώσεως τῶν δυνάμεων των, ἀπορρίπτοντες πᾶσαν δελεαστικήν προσωπικήν προσφοράν, τό κέρδος των εἶναι ἀσυγκρίτως πολύ μεγαλύτερον ὡς πρός τόν ἐκπολιτισμόν των.

Εἰς τήν ἐκστρατείαν ταύτην μέρος ἔλαβεν καί ὁ Ὀρφεύς, ὅστις διά τῆς λύρας του ἐνεθάρρυνεν τούς πάντας εἰς τάς μονότονους στιγμάς τοῦ πλοῦ των.

Ἡ Ἀργώ ἀποτελεῖ ομάδα ἠνωμένων Ἑλλήνων, πού ὅπου κατευθύνεται, δρέπει νίκας ρώμης καί πνεύματος. Ἡ Ἀργώ εἶναι τό πλοῖον πού ἐπιβάλλει τόν σεβασμόν, πού τιμᾷ τό θεῖον καί δέν φοβεῖται οὐδένα ἀντίπαλον. Εἶναι τό Ἑλληνικόν Πνεῦμα πού μάχεται ἐντός τοῦ σκότους, διά νά σκορπίσῃ τό λευκόν φῶς τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας.

Βελλεροφόντης καί Χίμαιρα - Σίσυφος - Ἄσκληπιός

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ ΚΑΙ ΧΙΜΑΙΡΑ: Δέν θά ἀσχοληθῶ μέ τόν μῦθον, ὅστις σᾶς εἶναι ἤδη γνωστός.

ἽΟ ἄθλος τοῦ Βελλεροφόντη νά φονεύσῃ τήν Χίμαιραν καί νά ἀπαλλάξῃ ἐκ τοῦ κακοῦ πάντας, εἶναι συμβολικός. Ἡ Χίμαιρα ἀπετελεῖτο ἀπό ἕναν ὄμιλον γυναικῶν μέ γλῶσσαν κακῆν καί ἐπροξένουν μεγάλο κακόν εἰς τήν χώραν. Ὅταν ἡ γλῶσσα τῶν γυναικῶν εἶναι ἀδιάκριτος καί φθονερά, ἔχει τήν ὄψιν πυρακτωμένης γλώσσης, ἥτις πληγώνει καί θίγει θανασίμως τά θύματά της.

ἽΟ κακός λόγος ἔχει τήν ἰσχύν τοῦ τέρατος ὡς ἡ Χίμαιρα. ἽΟ Βελλεροφόντης τάς ἀποστόμωσεν διά παντός καί ἡρέμησεν ἡ χώρα. Ἡ κακία, ὅταν ἔχῃ συνεργάτας ἡ ἰσχύς της εἶναι μεγαλύτερα.

ΣΙΣΥΦΟΣ: Γνωστή ἡ τιμωρία του. Ἐκύλιε βράχον πρός τό ὕψος ἑνός βουνοῦ καί μόλις ἔφθανεν εἰς τό τέρμα του, τοῦ ξέφυγε καί πάλιν ἐξ ἀρχῆς, χωρίς τέλος, αἰωνίως. ώΟ σκοπός του ἦτο νά τόν φθάσῃ καί νά τόν ἀφήσῃ εἰς τό τέρμα του.

Συμβολίζει τόν αἰώνιον μόχθον καί κόπον τοῦ ἀνθρώπου μέ τά ἔμφυτα ἐλαττώματά του. Διότι, ἐάν ἀμαρτωλός ἔφερεν εἰς πέρας τήν ἀποστολήν του, χωρίς νά ἐκριζώσῃ τά ἐλαττώματά του, οἱ κόποι καί οἱ μόχθοι του θά ἐπαύξανον αὐτά (ἐλαττώματά του), εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν του.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: ἽΑνθρωπός τις λογιζόμενος καλός, ἀλλά δυστυχῆς εἰς τήν ζωήν του, διότι πληρώνει χρέη παλαιά, ἐάν ἡ Θεότης τοῦ δώσῃ τήν εὐκολήν ζωήν, ὁ καλός καί συμπαθῆς μας ἄνθρωπος θά μεταβληθῇ εἰς ἀδιάφορον πρός τοὺς ἄλλους καί ἀντιπαθῆς. Προλαμβάνουσα ἡ Θεία Πρόνοια, δέν τόν ἀφήνει νά περιπέσῃ εἰς μεγαλείτερα σφάλματα, βοηθῶντας τον οὕτω εἰς τήν ἀνύψωσίν του.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ: ἽΗτο πράγματι ἄνθρωπος μέ ὑπερφυσικάς δυνάμεις. ἽΗ διαίσθησίς του ἦτο ὀξεῖα (τοῦτο σημαίνει ὅτι

είχεν μαντικήν χάριν). Ἠγάπα τὰ φυτὰ καί ἐγνώριζεν πλεῖστα μυστικά αὐτῶν. Ἐχρησιμοποίει τὰ βότανα κατὰ τὴν διαίσθησίν του εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καί εἶχεν μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νὰ θεραπεύῃ πάντας, καί προπαντός τοὺς μὴ ἔχοντας τὰ μέσα νὰ θεραπευθοῦν. Ἔσωσεν πολλοὺς ἀπὸ τὴν νεκροφάνειαν καί τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς ἱατρόν μὲ θεϊκὰς δυνάμεις ἀνασταίνοντας νεκρούς!

Αἱ ὑπηρεσίαι του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκτιμήθησαν τόσο, ὥστε ἡ φήμη του, ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔγινεν πιστευτή.

Ἀπέθανεν ἐκ συγκοπῆς καρδίας καί εἶπον τότε οἱ διανοούμενοι τῆς ἐποχῆς, ὅτι ἐκεραυνοβολήθη ἀπὸ τὸν Δία, διὰ νὰ μὴ ἀνασταίνει τοὺς νεκρούς! Ἀργότερον ἐθεοποιήθη καί τὸ ὄνομά του ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀθανασίαν καί ἔκτοτε ἐλατρεύετο ὡς ὁ θεὸς τῆς Ἱατρικῆς.

Ὁ Ἀσκληπιὸς εἶχεν κόρην ὀνομαζομένην Ὑγείαν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσέχη τὴν ὑγείαν του, οὐδέποτε ἡ ἀσθένεια δύναται νὰ τὸν πλησιάσῃ. Τὸ σῶμα ὅταν εἶναι ὑγιές καί τὸ πνεῦμα καθαρὸν, ἡ διάνοησις ἐπεκτείνεται μέχρι ἀνωτέρου ἐπιπέδου ἐμπνευστικῆς μορφώσεως.

Ὁ Ἀσκληπιὸς πολλὰ ἐκ τῶν φαρμάκων του, τὰ ἐκράτει μυστικά, διὰ νὰ μὴ γίνῃ κατάχρησις ἀπὸ τοὺς ὀλίγους μιμητὰς του, οἵτινες ἔλαβον μετὰ τὸν θάνατόν του τὴν ὀνομασίαν του, Ἀσκληπιοί, καταχρώμενοι τὰ πάντα.

Εἷς ἱατρός δέν δύναται νὰ εἶναι καί καλὸς μάντης· εἷς μάντης γίνεται ἄριστος ἱατρός. Ἱατρικὴ καί Μαντεία ἔχουν σχέσιν ἀλληλοσυμπληρώσεως²⁸.

Σήμερον οἱ περισσότεροι τῶν ἱατρῶν, παρὰ τὴν μόρφωσιν των ἀπὸ πολλὰς πλευράς, εἶναι ἐπαγγελματίαι μιᾶς τέχνης ἀκαθορίστου. Ἡ ἱατρικὴ τότε μόνο ἀποδίδει ὅταν ὁ ἐκτελῶν τὸ χρέος του εἶναι μάντης τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καί ἐμπνέεται ἀπὸ ἱερά αἰσθήματα καί ὄχι ἀπὸ συμφέρον ἀτομικόν.

Ὁ ἱατρός, ὅταν ἀγνοῇ τὴν πάθησιν τοῦ πελάτου του, ἢ κάνει ἐσφαλμένην διάγνωσιν, δέν εἶναι ἱατρός ἀλλὰ ἔμπορος κακῆς πίστεως. Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ ἱατροὶ σας, πού ἀσκοῦν τὰ ἱερά των χρέη. Ἡ φήμη καί ὁ πλουτισμὸς δέν ἀναδεικνύουν

ιατρούς άξιους τοῦ ὕψους των, αλλά έργάτας, πού δυσφημοῦν τήν ιερότητα τοῦ χρέους των. Θα δώσουν λόγον, διατί ἠκολούθησαν τό ἐπάγγελμα τῆς Ιατρικῆς, ὡς ἐπίορχοι, καί τί προσέφεραν εἰς τοὺς ἀδελφούς των μέ τά τεράστια σφάλματά των, ἄτινα συνήθως δικαιολογοῦν!

37.

Τάνταλος - Κάστωρ καί Πολυδεύκης

Ὁ Τάνταλος ἦτο κοινός θνητός μέ πολύ ἀνεπτυγμένην τήν διαίσθησιν καί τόν ὀραματισμόν. Εἶχεν μεγάλην ἰκανότητα εἰς τήν μαντεῖαν. Ἀπό τάς θείας λοιπόν Δυνάμεις ἐλάμβανεν ὀδηγίας καί ἐμάνθανε μυστικά, τά ὅποια ὄφειλε νά κρατῆ καί οὐχί νά διαδίδῃ αὐτά.

Πολλάκις, αἱ θεῖαι Δυνάμεις τοῦ ὀμίλησαν περί τῆς ὕψηλοτέρας τῶν χαρίτων, τῆς ἐχεμυθείας. Ὁ Τάνταλος, παρ' ὅτι εὐνοήθη ἀπό τά θεῖα καί εἶχεν τήν ἐντύπωσιν, ὅτι ἦτο θεός ἐπίγειος, καί ὁμως ἦσαν ἀχαρακτήρισται αἱ πράξεις του, νά μή κρατεῖ ἐν ἐχεμυθείᾳ τά μή προορισμένα νά μάθῃ ὁ ἄνθρωπος.

Κατεδικάσθη ἀπό τήν Θεότητα νά διψᾷ καί νά μή δύναται νά πῖῃ ὕδωρ ἢ τί ἄλλο δροισιστικόν. Ἡ συμβολική αὕτη δίψα σημαίνει τήν μάθησιν, τήν γνῶσιν, ἀπό τήν ὅποιαν ἀπεμακρύνθη τόσον, ὥστε νά μετανοῇ ἀσκοπῶς πλέον.

Ἐάν ἐγνωρίζατε ὅποιαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἐχεμύθεια εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, θά ἐσέβεσθο τάς ἐκμυστηρεύσεις τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ Γῆ καί θά ἐγνώριζον ἀρκετοί ἐκ τῶν ἀδελφῶν σας ἀρκετά τῶν Οὐρανίων μυστηρίων. Δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νά κρατήσῃ τά ἄγνωστα καί ἀπηγορευμένα, μόνον διά τόν ἑαυτόν του. Ἀπό φιλοδοξίαν ἢ ἀπό ἀνάγκην ἐπιδείξεως, ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ ὅτι εἶναι θνητός καί λύει τήν γλῶσσαν του ἐκεῖ ὅπου ὄφειλε νά κρατῆ δέσμευσιν.

Υἱός τοῦ Ταντάλου ἦτο ὁ Πέλοψ, τοῦ ὁποίου ὁ μῦθος πλέκεται συμφώνως μέ τάς δοξασίας τοῦ καιροῦ.

Οἱ Διόσκουροι, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ἠγαπήθησαν πολὺ ἀπὸ τὸν λαόν ὡς ἥρωες μὲ ἠθικόν καὶ δίκαιον περιεχόμενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐλατρεύθησαν ὡς θεοί! Ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων.

38.

Ἡ ὠραία Ἑλένη - Δαίδαλος - Ραδάμανθυς

Ἡ ὠραία Ἑλένη ἦτο ἀδελφὴ τῶν Διοσκούρων. Εἶχεν λεπτοὺς τρόπους, ἦτο λίαν ἐλκυστικὴ ὡς γυνή, ἀλλ' ὡς γνωρίζετε, αἱ μεγάλαι καλλοναὶ εἶναι πάντα ἐλαφρότεραι εἰς τὸ πνεῦμα. Εἶχεν πολλοὺς ἐραστάς, διότι ὅ,τι εὕρισκεν εἰς τὸν ἕνα δέν τό εἶχεν ὁ ἄλλος. Ὁ μὲν ἦτο εὐγενέστερος, ὁ δὲ ἐπιθετικώτερος, ὁ ἄλλος πνευματικώτερος καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

Λέγει ἡ μυθολογία, ὅτι ἡ Ἑλένη ἔγινεν αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ἡ αἰτία ὑπῆρχεν. Οἱ Τρῶες ἦσαν πλούσιος λαός καὶ αὐτάρκης. Ἡ Ἑλένη, λοιπόν, ἔγινεν ἀφορμὴ διὰ νὰ λάβῃ ἡ αἰτία ὅστ' αὐτὴ καὶ σάρκας καὶ ἐπιδείξουν οἱ Ἕλληνες ἠνωμένοι τὴν ἰσχύοντων καὶ εἰς ἄλλους γειτονικοὺς λαούς.

Ἡ Ἑλένη δέν ἦτο πλασμένη δι' ἕνα σύζυγον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἱκανοποιῇ πολλοὺς. Δέν εἶχεν συνείδησιν τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ· ἦτο πάνδημος, ὡς γήινος θεὰ τῆς ἀκολασίας καὶ τοῦ πλοῦτου.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ: Δέν ἐθεωρεῖτο ἄξιος τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἐκδιώχθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, διότι ἔπραξεν κάτι, τὸ ὁποῖον δέν ἔπρεπε. Κατέφυγεν εἰς ἄλλας χώρας καὶ τέλος εἰς τὴν Κρήτην. Ἐκεῖ ἔτυχε τῆς εὐνοίας τοῦ Μίνως καὶ ἐδημιούργησεν πολλὰ ἔργα, ὡς τὸν Λαβύρινθον κ.λπ.

Ἰδιαιτέρως ἐπροστατεύετο ἀπὸ τὴν Πασιφάην, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχεν κρυφίας σχέσεις. Ὅταν αὕτη ἐρωτεύθη τὸν ταῦρον, ὡς λέγει ἡ μυθολογία, ὁ Δαίδαλος τὴν ἐβοήθησεν. Τέλος ἠθέλησεν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ὁ Μίνως δέν

τοῦ τό ἐπέτρεψεν. Τότε ἐσκέφθη νά μεταχειρισθῆ ἔν ἄγνωστον μέχρι τῆς στιγμῆς μέσον. Τό μέσον τοῦτο ἦτο ὁ αἰθῆρ. Κάτι ἐγνώριζεν ἀπό τάς παλαιάς βίβλους τῶν Αἰγυπτίων περί Ἀτλαντίδος, ὅταν οὗτος εὐρίσκετο εἰς τήν Αἴγυπτον, καί ἐπροσπάθει διά τῆς ἐφευρετικότητός του νά δραπετεύσῃ μετά τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου.

Ἠργάσθη μυστικῶς μέ τήν βοήθειαν τῆς Πασιφάης. Κατάρθωσεν νά φτιάξῃ πτέρυγας, πού νά ἀνυψώνουν ἀνάλογον βάρους, ὥστε ὁ ἴδιος διά μιᾶς ἀπαλῆς κινήσεως τῶν πτερυγῶν νά ὑψώνεται εἰς τόν αἰθέρα, καί νά προχωρῆ εἰς εὐθειαν, ὅταν ἀκινήτῃ αὐτάς. Οὕτω ἀπεχαιρέτησεν τήν Κρήτην. Ὁ υἱός του Ἰκαρος ἀπό ἀδεξιότητα, ἔπαθεν ἱλιγγον καί ἔπεσεν εἰς τήν θάλασσαν. Ἦτο ἀδύνατον εἰς τόν Δαίδαλον νά τόν σώσῃ, διότι ἐκινδύνευε νά μείνῃ αἰχμάλωτος τοῦ Μίνως καί νά διαδοθῆ ἢ ἐφεύρεσίς του.

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ: Ἀδελφός τοῦ Μίνως, δίκαιος καί αὐστηρός εἰς τήν διατήρησιν τῶν Νόμων. Ἐθέσπισεν τούς πρώτους Νόμους, ὥστε ἡ κραταιά Κρήτη νά ἀνέρχεται τάς βαθμίδας τοῦ πολιτισμοῦ τῆς. Τόση ἦτο ἡ φήμη του, ὥστε ὁ Μίνως ἠναγκάσθη νά τόν ἀποστείλῃ εἰς μακρυνάς χώρας, ἵνα διοικήσῃ αὐτάς καί μείνῃ ὁ Μίνως κυρίαρχος τῆς Κρήτης.

Ὁ Ραδάμανθος ἔδωσεν νόμους καλοῦς εἰς πλείστας χώρας τῆς Ἀσίας. Ὡς νομοθέτης ἐξετιμῆθη πολύ. Αὐτός πρῶτος ἐθέσπισεν τόν Νόμον ὑπέρ τοῦ δικαίου, τιμωρώντας τόν ἄδικον διά τῆς ἰδίας ἀδικίας. Εἶναι δίκαιον, ἔλεγεν, νά ὑποστῇ ὁ ἄδικος τό ἀδίκημα πού διέπραξεν. Ὁ Μωσαϊκός Νόμος ἀντέγραψεν τούς νόμους τοῦ Ραδαμάνθους καί βάσει αὐτῶν, μέ μικράν ἀλλαγὴν διατυπώσεως, ἐδίκαζον.

Σήμερον θαυμάζουν πολλοί τούς Μινωϊκοὺς νόμους, διότι ἐθεσπίσθησαν ὑπό τήν εὐνοϊάν του. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἐλαστική εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων· διά τοῦτο ὁ Μίνως δέν ἦτο καί τόσον δίκαιος, παρ' ὅτι ἤθελε νά φαίνεται δίκαιος ὡς ὁ θεός.

Ἄλλος ἀδελφός τοῦ Μίνως ἦτο ὁ Σαρπηδών, ὁ μόνος πού ἠθέλησεν νά ἀνατρέψῃ τόν Μίνωα διά νά λάβῃ αὐτός τήν

ἀρχήν. Ἦττηθείς, ἐξωρίσθη. Οὕτω ἡ Κρήτη εἶχεν καὶ στόλον ἰσχυρόν καὶ ἄνδρας ἰκανοὺς νά καθυποτάξουν τοὺς μικροὺς καὶ καθυστερημένους λαοὺς πέριξ αὐτῆς.

Ὁ Μίνως προσεῖλκυσε πολλοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Κρήτην, ὥστε ἡ ἀνάμιξις τῶν φυλῶν νά φέρῃ τὴν νέαν γενεάν ρωμαλοιοτέραν καὶ πνευματικῶς ἀνωτέραν τῶν ἄλλων.

Ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς ἀφῆκεν ἐποχὴν, ἡ ὁποία παραμένει ἄγνωστος μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῆς γραφῆς της. Ἡ γραφή αὕτη ἐξηγεῖται εἰς ἀρχαίαν βίβλον ἀσιατικῶν λαῶν²⁹.

39.

Ὁ Ὀδυσσεύς

Ὁ ἥρωας τοῦτος προσωποποιεῖ τὸν Ἕλληνα. Αἱ περιπέτειαι του εἶναι ἀρεσταί εἰς πάντα Ἕλληνα, τὸν συγκινοῦν, τὸν ἔλκουν καὶ τὰς ἀναζητεῖ, μὴ λησμονῶν ποτέ τὴν πατρίδα του. Αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἰδιαιτέρας χώρας του τὸν ἔχουν δεσμεύσει μέ τὰ ἱερά της χώματα. Ὅπου καὶ ἐάν εὐρεθῆ, ὅσον χρόνον καὶ ἐάν παραμείνῃ εἰς ξένην γῆν, ὅσον καὶ ἐάν ἀπολαμβάνῃ τὰ πάντα, ἡ νοσταλγία τοῦ κατασπαράζει τὴν καρδίαν.

Ὁ Ὀδυσσεύς εἶναι τύπος προστάτου τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, τολμηρός, ἀποφασιστικὸς καὶ πρόθυμος νά δοκιμάσῃ νέας περιπετείας.

Γυναίκα τοῦ Ὀδυσσεῶς ἦτο ἡ Πηνελόπη, ἥτις συμβολίζει τὴν συζυγικὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν. Ὅταν ἡ γυνή δέν ἔχει ἀναπτύξει πολὺ τὸ πνεῦμα της, διὰ νά λοξοδρομήσῃ, ἀγαπᾶ, σέβεται καὶ ἀφοσιοῦται εἰς τὸν ἄνδρα της.

Ἡ Πηνελόπη παρ' ὅλην τὴν καλὴν της διάθεσιν νά παραμείνῃ πιστὴ εἰς τὸν δεσμόν της, πείθεται ὑπὸ τῶν διαφόρων μνηστῶν, ὅτι ὁ ἄνδρας της δέν πρόκειται πλέον νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην του Ἰθάκην. Κάμπτεται ἀπὸ τοὺς θερμοὺς καὶ ὄλο σφριγῶς λόγους των καὶ ὅμως δέν ἐκλέγει οὐδένα, προτιμῶσα, ὅλοι οἱ ἐνοχλοῦντες τὴν νά εὐρίσκωνται εἰς

τήν διάθεσίν της. Διά τοῦτο ὑφαίνει τόν μῦθον τῆς ἐκλογῆς, μή στερουμένη τήν φιλίαν των.

Ἡ παράδοσις τήν ἤθελεν ἀγνήν ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς ἀφοσιώσεώς της πρὸς τόν σύζυγον. Καί παραμένει ἀφοσιωμένη, οὐχὶ ὁμως καί ἀγνή ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς φυσικῆς ἀνάγκης. Ἡ ἀφοσίωσις ἐκάλυπτεν τήν ἀπιστίαν. Ὁ συζυγικός δεσμός κατ' οὐσίαν δέν ὑπῆρχεν, διὰ νά ἀνεχθῆ τό σῶμα της τήν ἱκανοποιήσιν χωρίς δισταγμόν.

Ἡ Πηνελόπη ἐκράτησεν τακτικὴν συνέσεως, ὥστε νά μή ἐκτίθεται εἰς τὰ ὄμματα τῆς κοινωνίας. Ἡ περικύκλωσις τῶν πολλῶν μνηστήρων τεχνηέντως ἐκάλυπτεν τήν ἀναγκαίαν ἀπιστίαν της. Ἦτο νέα, συμπαθεστάτη, μέ νεανικόν σφριῖγος καί μέ προορισμόν νά κρατήσῃ ὑψηλά τήν οἰκογενειακὴν της τιμήν.

Ὁ Ὀδυσσεύς περιπλανήθη μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς πολλάς νήσους καί ἄλλας χώρας, τὰς ὁποίας δέν ἀναφέρει ὁ Ποιητής. Ἡμεῖς θά ἀναφερθῶμεν εἰς ὀλίγας τινὰς τῶν ὄσων γνωρίζετε.

Ἡ χώρα τῶν Κυκλώπων σᾶς εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τόν Κύκλωπα Πολύφημον. Οἱ Κύκλωπες ἦσαν ποιμένες ρωμαλαῖοι καί εἶχον ἕναν ὀφθαλμόν εἰς τό μέτωπον. Ὁ ὀφθαλμός τοῦτος συμβολίζει τήν μικράν των ἀντίληψιν, ὡς ἀπομονωμένοι τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Οἱ δύο ὀφθαλμοὶ ἰσοζυγίζουν τὰς εἰκόνας καί διὰ τοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ μεταδίδουν τήν ἔννοιάν των εἰς τό πνεῦμα, τό ὁποῖον ἀντιλαμβάνεται κατὰ δύναμιν τό βάθος των. Ἡ ὄρασις εἶναι ἡ πρώτη μορφωτικὴ αἴσθησις. Εἰς τήν περίπτωσίν μας, ὁ Κυκλώπειος ὀφθαλμός συμβολίζει τήν ἐλαττωματικὴν ἀντίληψιν τοῦ πνεύματος.

Ὅταν ὁ Ὀδυσσεύς μετὰ τῶν συντρόφων του ἀπεβιβάσθησαν εἰς τήν νῆσον τοῦ Ἄρχοντος Αἰόλου, ἔτυχον ἰδιαιτέρας περιποιήσεως. Ὁ Αἴολος ἐδώρισεν εἰς τόν Ὀδυσσεά ἀσκόν περιέχοντα θυέλλας καί δριμεῖς ἀνέμους, μέ τήν ὑπόσχεσιν, ὅτι δέν θά ἦνοιγον τόν ἀσκόν, ἀλλὰ θά ἀφιέρωναν αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Διός.

Ὁ ἀσκός περιεῖχεν φυλακτά. Μετὰ τήν ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῆς νήσου, κοιμωμένου τοῦ Ὀδυσσεῶς καί παρὰ τήν ἀπα-

γόρευσίν του νά ανοιχθῆ ὁ ἄσκός, οἱ σύντροφοί του, ἀπό ἀκράτητον περιέργειαν, ἤνοιξαν τόν ἄσκόν καί αἱ θύελλαι ἐξεχύθησαν, ὥστε νά ἐπιστρέψουν ὀπίσω. Τήν φοράν αὐτήν ἐκδιώχθησαν ἀπό τοὺς ἰδίους κατοίκους ὡς ἀσεβήσαντες. Ὅταν παρακούουν τὰς ἐντολάς τοῦ κυβερνήτου ἐπόμενον εἶναι νά ὑποστοῦν τὰς συμφοράς.

Μετά πολλῶν περιπλανήσεων ἔφθασαν εἰς τήν νῆσον τῆς Κίρκης. Ἀπεβιβάσθησαν πρῶτον ὀλίγοι ἐκ τῶν συντρόφων του, οἱ ὅποιοι μετεμορφώθησαν ἀπό τήν μάγισσαν εἰς χοίρους. Ὁ συμβολισμός τῆς μεταμορφώσεως εἶναι γνωστός σας. Ὑπερέβησαν οἱ σύντροφοι τὰς ἐρωτικές περιπτύξεις τοῦ ἀνθρωπίνου μέτρου καί ὑπέπεσαν, λόγω τῶν θεληγῆτρων τῆς Κίρκης, εἰς τήν χαμηλὴν στάθμην τῶν χοίρων, ὑπηρετοῦντες αὐτήν ὡς σκλάβοι, ἐξ ἰδίας βουλήσεως, εἰς τόν βοῦρκον.

Ὁ Ὀδυσσεύς διέσωσεν ἀρκετούς ἐκ τῶν χειρῶν τῆς. Ὁ ἴδιος δὲν ὑπετάχθη εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τήν ὑπέταξεν. Ἡ Κίρκη προσεπάθησεν νά κρατήσῃ πλησίον τῆς τόν Ὀδυσσεά, ἀλλὰ δὲν τό κατόρθωσεν. Παρηγορήθη ἡ ἀναιδὴς Κίρκη μέ τοὺς χοίρους τῆς.

Τῆ συστάσει τῆς Κίρκης ὁ Ὀδυσσεύς κατῆλθεν εἰς τόν Ἄδην καί ἐκεῖ ἐσυνήντησεν πολλὰς γνωστάς ψυχάς, δηλαδή διὰ τῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Πνευματικόν Κόσμον, ἀφοῦ ἔκανεν σπονδάς πρὸς τοὺς θεούς, καί ἐπέτυχεν τήν συνομιλίαν των.

Διερχόμενος τήν χώραν τῶν Σειρήνων, διὰ τοῦ τεχνάσματός του ἐσώθη. Περιεγράψαμεν τήν περιπέτειαν αὐτήν εἰς προγενεστέραν ὁμιλίαν μας.

Εἰς τήν νῆσον Ἰγυγίαν τόν ἐφιλοξένησεν ἡ Καλυψώ, καί τόσον συνεδέθη μετ' αὐτοῦ, ὥστε νά παραμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ ἔτη. Ἡ Καλυψώ εὔρεν εἰς τόν Ὀδυσσεά τόν ἄνδρα τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς, διὰ νά μὴ εἶπω τῆς προτιμήσεώς τῆς.

Ὅλαι αἱ εἰκόνες τῶν περιπετειῶν τοῦ Ὀδυσσεῶς περικλείουν συμβολισμούς, τοὺς ὁποίους δύνασθε νά ἐξηγήσετε ἔχοντες μερικὴν φώτισιν ἐκ τοῦ φωτός Μας.

Ἐκ τῆς Ὀδυσσειᾶς δύνασθε νά ἀντλήσετε ὑπερόχους σκηνάς μέ ἠθικόν βᾶθρον καί νά καλλιεργήσετε τήν γαίαν τῆς

πνευματικῆς σας αποδόσεως. Τάς εικόνας ἔχετε· ἀπό τήν φανταστικὴν θεάν αὐτῶν, δώσατε κίνησιν καί λόγον, διά νά ἔλξετε καί διδάξετε τά ὑψηλά νοήματα τοῦ μύθου.

Ἡ ἀποστολή μου, ὡς ἐρμηνευτοῦ τῆς μυθολογίας ἔληξεν. Τοῦτο ὅμως δέν μέ παρεμποδίζει νά ἐπανέρχομαι, συμπληρώνοντας τά ἀγνώστους αὐτῆς πτυχάς.

Ὅρφεύς

ΤΕΛΟΣ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ
ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ:
«ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ»

1. Σύμφωνα με τήν Μυθολογία, ὁ θάνατος τῆς Εὐρυδίχης προῆλθε ἀπό δάγκωμα ὄφεως, ὁ ὁποῖος ἦταν κρυμμένος μέσα στά χόρτα.

2. Ἐν προκειμένῳ τό εὐαγγελικό χωρίο ἔχει ὡς ἐξῆς: «ὁ δέ Ἰησοῦς στραφεῖς καί ἰδὼν αὐτήν εἶπεν· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε καί ἐσώθη ἡ γυνή ἀπό τῆς ὥρας ἐκείνης» (Κατά Ματθαῖον 9,22).

Στά πρακτικά τῆς παρουσίας ἐπικοινωνίας ἡ ἴδια φράση ἀναγράφεται χωρίς τήν ἀντωνυμία «σου», ἦτοι: «ἡ πίστις σέσωκέ σε». Τοῦτο ἔχει τήν ἔννοια ὅτι τό θαῦμα δέν συντελεῖτο μόνον διά τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί μέ τήν ἐνέργεια τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ συνέχεια τοῦ κειμένου.

3. Περὶ τοῦ Ὀρφέως βλέπε καί στό βιβλίον «Ὁμιλίες Μεγάλων Μυστῶν», σελ. 11, 31 καί 88. (Ἐκδοσὴ Π.Ο.Α. «Τό Θεῖον Φῶς»).

4. Τά τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γαίας ἦσαν: οἱ Τιτᾶνες (Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος), οἱ Κύκλωπες (Βρόντης, Στερόπτης, Ἄργης), οἱ Ἐκατόγχειρες (Κότος, Βριάρεως, Γύης), καί αἱ Τιτανίδες (Θεία, Ρέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη, Τηθύς).

5. Ἀπό τό αἷμα τοῦ Οὐρανοῦ ἐγεννήθησαν αἱ Ἑρινύες, οἱ Γιγάντες καί αἱ Μελίαι, ἐνῶ ἀπό τό σπέρμα του ἐγεννήθη ἡ Ἄφροδίτη.

6. Ἡ Πρώτη Δυναστεία τῶν θεῶν ἀναφέρεται στήν ἀρχέγονη δημιουργία. Τό πρῶτο ἐφανισθέν στοιχεῖο ἦταν τό Χάος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐδημιουργήθησαν τό Ἔρεβος καί ἡ Νύξ, ἐξ αὐτῶν δέ ὁ Αἰθήρ καί ἡ Ἥμέρα.

Ἡ Δεύτερη Δυναστεία ἦταν τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γαίας. Σ'

αὐτήν περιλαμβάνονται καί οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος (ἦτοι οἱ Ποταμοί καί οἱ Πηγές), τοῦ Ὑπερίωνος καί τῆς Θείας (Ἡλιος, Σελήνη, Ἡώς), καί ἄλλοι.

Ἡ δέ Τρίτη Δυναστεία ἦταν τοῦ Κρόνου καί τῆς Ρέας, ἐκ τῶν ὁποίων κατάγονται ὄλοι οἱ Ὀλύμπιοι θεοί. Ὁ ἀρχηγός των Ζεὺς ἡ Δίας ὑπῆρξε τό τελευταῖο τέκνον τοῦ Κρόνου.

7. Ὁ Γανυμήδης ἦταν νεανίας θαυμασίου κάλλους, φρυγικῆς καταγωγῆς, υἱός τοῦ Τρώος καί τῆς Καλλιρόης, καί ἀδελφός τοῦ Ἴλου. Ἀνηπάγη ὑπό τῶν θεῶν καί μετεφέρθη στόν Ὀλυμπο γιά νά κατοικεῖ μετά τῶν ἀθανάτων, ὡς οἰνοχόος τοῦ Διός.

Κατά μία παραλλαγή τοῦ μύθου, ὁ ἴδιος ὁ Ζεὺς κατήλθε ὑπό μορφήν ἀνδρός (ἢ ὑπό μορφήν ἀετοῦ, σύμφωνα μέ ἄλλες παραδόσεις), γιά νά ἀρπάσει τόν θελκτικόν νεανίαν.

8. Ὁ Ἡλιος ἦταν τό σύμβολο τοῦ Ἀπόλλωνος, μέ τήν μορφή τοῦ Φοίβου, ἐνῶ ἡ Σελήνη ἦταν τό σύμβολο τῆς Ἀρτέμιδος, μέ τήν μορφή τῆς Ἑκάτης.

9. Οἱ δύο αὐτές κυριώτερες ιδιότητες τοῦ Ἑρμοῦ ἐκφράζονται μέ τίς προσωνομίες του ὡς «Λόγιος Ἑρμῆς» (ἦτοι ὁ θεός τῶν Γραμμάτων), καί «Κερδῶος Ἑρμῆς» (ἦτοι ὁ θεός τοῦ Ἐμπορίου καί τοῦ Κέρδους). Οἱ δύο αὐτοί κλάδοι τῶν ἀνθρωπίνων δραστηριοτήτων, δηλαδή ἡ μόρφωση καί ἡ οἰκονομική εὐρωστία, πρέπει νά εἶναι πάντοτε συνυφασμένοι καί νά συμβαδίζουν, διότι ἄλλως χωλαίνουν εἰς τίς ἐκδηλώσεις των.

10. Διατηροῦμε τήν λέξη «κλαίπτης» τοῦ χειρογράφου κειμένου τῆς ἐπικοινωνίας, πρὸς ἀντιδιαστολήν ἀπό τήν ἐπίμεμπτη λέξη «κλέπτης», ἡ ὁποία ἀναφέρεται μόνον σέ ἀνθρώπινη κακή ἐνέργεια. Οὕτω ὁ νεολογισμός «κλαίπτης» ἀποδίδεται στήν θεία ἐνέργεια ἐπὶ τῆς ἀπροόπτου μεταβολῆς τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῶν ἀνθρώπων, γιά λόγους πού δέν εἶναι γνωστοί. Τό εἶδος αὐτῆς τῆς ἐνεργείας μιμοῦνται μερικές φορές καί οἱ ἄνθρωποι, ἐπὶ κακῶ τῶν ἄλλων συνανθρώπων των, διὰ τῆς νομοτύπου ἀφαιρέσεως τῶν ἀγαθῶν των.

11. Ὡς «Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου» νοοῦνται φυσικές καταστροφές, οἱ ὁποῖες λαμβάνουν χώρα σέ εὐρεῖα κλίμακα καί μέ πολλά ἀνθρώπινα θύματα. Αὐτοί κατευθύνονται ἀπό τόν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ καί ὑπάγονται στούς Νόμους τῆς Θείας Ἀρχῆς. (Βλ. τήν Διδασκαλία 168η στό ἔργο τοῦ Ὁμήρου «Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη», ἔκδοση Π.Ο.Α. «Τό Θεῖον Φῶς»).

12. Οἱ δύο αὐτοί κλάδοι ἀντιστοιχοῦν στίς δύο κυριώτερες καί συμπληρωματικές μεταξύ τους κατευθύνσεις τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλοσοφίας.

Οἱ φιλόσοφοι τοῦ πρώτου κλάδου ἔδιναν μεγαλύτερη βαρύτητα στίς φυσικές ἀρχές καί ἐξέταζαν λιγώτερο τίς ὑπέρ φύσιν νοητές ἀρχές. Αὐτοί εἶναι οἱ Ἴωνες (Θαλῆς, Ἀναξίμανδρος, Ἀναξίμενης), ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Διογένης Ἀπολλωνιάτης, καί οἱ Ἀτομικοί (Λεύκιππος, Δημόκριτος).

Οἱ φιλόσοφοι τοῦ δευτέρου κλάδου ἐνδιέφεροντο πρωτίστως γιά τίς ὑπέρ φύσιν θεῖες ἀρχές καί λιγώτερο γιά τόν φυσικό κόσμο. Αὐτοί εἶναι ὁ Πυθαγόρας καί οἱ Πυθαγόρειοι, οἱ Ἐλεάτες (Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων, Μέλισσος), ὁ Ἐμπεδοκλῆς καί ὁ Ἀναξαγόρας.

Τό ἀποκορύφωμα τοῦ πρώτου κλάδου ἀποτελεῖ ὁ Ἀριστοτέλης, ἐνῶ τοῦ δευτέρου κλάδου ὁ Πλάτων. Ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων Σωκράτης κατέχει τό κέντρον, ὅπου ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς φιλοσοφίας διασταυρῶνονται καί ἰσορροποῦν ἀρμονικά.

Μετά τήν περίοδο τῆς κλασικῆς ἐποχῆς, οἱ τάσεις τῆς φιλοσοφίας συγχέονται καί διαμορφώνονται σέ ποικίλα συστήματα (Στωικοί, Ἐπικούρειοι, Σκεπτικοί, Ἐκλεκτικοί, Νεοπυθαγόρειοι, Νεοπλατωνικοί κ.λπ.), ἔχοντας χάσει ἕνα μεγάλο μέρος ἀπό τήν ἀρχική τους καθαρότητα καί διαύγεια.

13. Τέκνα ἢ ἀπόγονοι τοῦ Ποσειδῶνος ἐλέγοντο διάφορα τερατόμορφα ὄντα καί ἄγριοι στήν ψυχῆ ἀνθρώποι, ὅπως οἱ Λαιστρυγόνες, ὁ Κύκλωψ Πολύφημος, ὁ γίγας Ἀνταῖος, ὁ Πήγασος καί ὁ Χρυσάωρ (τέκνα αὐτοῦ καί τῆς Μεδούσης), οἱ Κέρκωπες καί πλείστοι ἄλλοι, ἐκπροσωποῦντες τίς κτηνώδεις δυνάμεις τῆς φύσεως.

14. Οί μυθικές μορφές στό Βασίλειο τοῦ Ποσειδῶνος ἦσαν ὁ Νηρεύς, ὁ Πρωτεύς, ὁ Γλαῦκος, ὁ Τρίτων, ἡ Σκύλλα καί ἡ Χάρυβδις, αἱ Σειρήνες κ.ἄ.

15. Τό Φράγμα τῆς Λήθης εἶναι μία περιοχὴ στόν ἐνδιάμεσον χῶρον μεταξύ τοῦ Οὐρανοῦ Κόσμου (τοῦ Ἄδου κατά τούς ἀρχαίους) καί τοῦ Γήινου Κόσμου.

Οἱ κατερχόμενες πρός ἐνσάρκωση ψυχές διερχόμενες ἀπό τήν περιοχὴ αὐτὴ χάνουν ὅλες τίς εἰκόνες καί γνώσεις πού εἶχαν στόν Οὐράνιο Κόσμο καί διά τοῦτο οἱ ἄνθρωποι στή Γῆ δέν εἶναι δυνατόν νά ἐνθυμηθοῦν τίποτε ἀπολύτως ἐκ τῆς ἐκεῖ ζωῆς των.

Οἱ ἀνερχόμενες ψυχές μετά τόν γήινο θάνατο, διέρχονται ἀπό τήν ἴδια περιοχὴ κατ' ἀντίστροφη πορεία καί ἐπανακτοῦν πλήρως τήν ἀπωλεσθεῖσα μνήμη τους, τόσο γιά τήν διαβίωσή τους στόν Οὐρανό ὅσο καί γιά τίς προηγούμενες ὑπάρξεις τους στή Γῆ. Διά τοῦτο στήν περίπτωση αὐτὴ, ἡ περιοχὴ ἀποκαλεῖται Ζώνη Ἀναγεννήσεως τῆς Ὑπερμνήμης.

Ὁ ἀποκαλούμενος ἀπό τούς ἀρχαίους Ἕλληνες «Κέρβερος» εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἐνδιάμεση «φοβερή» περιοχὴ, στήν εἴσοδο τοῦ Ἄδου ἢ Πνευματικοῦ Κόσμου.

16. Ὅλες αὐτές οἱ μεταδόσεις ἐλάμβαναν χώρα διά τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας. Εἶναι δέ γνωστόν, ἀπό τήν μελέτη τοῦ νεώτερου Πνευματισμοῦ, ὅτι κατά τίς ἐπικοινωνίες εἶναι δυνατόν νά συμμετέχουν τόσο τά ἀγαθὰ ὅσο καί τά πονηρά Πνεύματα, νά δίδουν τά ἀληθῆ ἢ πλαστά ὀνόματα, καί νά μεταδίδουν ἀλήθειες ἢ ψεύδη κατά περίπτωση. Τά ἴδια πράγματα συνέβαιναν καί κατά τήν ἀρχαιότητα σέ ὅλους τούς λαούς, ὅπου οἱ ἀκραιφνεῖς πνευματιστές (ἤτοι μύστες ἢ ἱερεῖς τῶν μαντείων) ἦσαν πολύ ὀλίγοι.

17. Ἐδῶ ἡ ἔννοια τῆς Ἀληθείας εἶναι ἡ εἰκόνα πού δίδεται ἐκ μέρους τῶν ἰθυόντων περί τῆς Θεότητος. Αὐτὴ δέν εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀνθρωπομορφικῶν παραστάσεων, διότι ἡ ἀπόλυτη ἔννοια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκατανόητη γιά τόν ἄνθρωπο, ἀλλά καί ἀνωφελῆς γιά τήν ἐξέλιξή του, διότι ὑπερβαίνει τά ὅρια τῆς πνευματικῆς ἀντοχῆς καί ἀντιλήψεώς του.

18. Τό γνωστό ὄνομα «Περσεφόνη» τῆς κόρης τῆς θεᾶς Δήμητρας δέν εἶναι τό μοναδικό. Στήν ἀρχαιότητα ἐχρησιμοποιοῦντο καί ἄλλα ὀνόματα, ὅπως Περσεφόνεια (Ὀμήρου Ἴλ. Ι 569· Ἡσιόδου Θεογονία 913), Φερσεφόνη (Πινδάρου Ὀλυμπιονίκαι 14, 20), Περσέφασσα (Αἰσχύλου Χοηφόροι 490), Φερρέφαττα (Πλάτωνος Κρατύλος 404 C) κ.ἄ.

Στά χειρόγραφα πρακτικά τῶν ἐπικοινωνιῶν τοῦ Γ. Πιζάνη τό ὄνομα αὐτό ἀναγράφεται πάντοτε ὡς «Περσοφώνη» καί αὐτό διατηρήσαμε στήν παροῦσα ἐκδοση. Πιθανῶς ἐμπεριέχει μία ἄλλη ἐκδοχή τῆς συμβολικῆς ἐννοίας της.

Ἀπό ἐτυμολογικῆς πλευρᾶς, μία πιθανή ἐξήγηση τοῦ ὀνόματος εἶναι ἐκ τῶν λέξεων: περισσῶς + φωνεῖ > Περισοφώνη > Περσοφώνη· τοῦτο δέ ἔνεκα τῆς ιδιότητος τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν νά ὀμιλοῦν ἀσταμάτητα.

19. Ὡς θεῖος σπινθήρ ἐντός τοῦ ἀνθρώπου νοεῖται ἡ ψυχὴ του, ἡ ὁποία εἶναι μία ἀπειροελάχιστη ἀκτίνα προερχόμενη ἀπό τήν οὐσία τῆς Θεότητος.

20. Ὁ ὅρος «μετεμψύχωσις» ἔχει προσλάβει κατά καιρούς διάφορες σημασίες, ἐκ τῶν ὁποίων κυριώτερες εἶναι οἱ ἐξῆς:

α) Ἡ μεταμόρφωσις ἐνός ζῶντος ἀνθρώπου εἰς ζῶον ἢ φυτόν κ.λπ., μέ τήν ἐπέμβαση ἐνός θεοῦ, γιά τήν ἀποφυγὴ ἐνδεχομένου κινδύνου (βλ. ἀνωτέρω εἰς τό κείμενον).

β) Ἡ ἐπάνοδος εἰς τόν γήινον κόσμον μιᾶς ἀνθρωπίνης ψυχῆς σέ σῶμα ζῶου ἢ φυτοῦ κ.λπ., ὅπως πίστευαν ἀρκετοί ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων.

Οἱ δύο αὐτές σημασίες τῆς μετεμψυχώσεως δέν εἶναι ὀρθές, διά τοῦτο ὁ Ὅρφεύς λέγει ὅτι ἡ λέξις αὕτη «εἶναι νεκρά πλέον εἰς σημασίαν». Ἡ μόνη ὀρθή καί πραγματικὴ ἐννοια τοῦ ὅρου εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

γ) Ἡ ἀντικατάσταση τῆς ψυχῆς ἐνός ζῶντος ἀνθρώπου διά μιᾶς ἄλλης ἐπίσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς, προερχομένης εἴτε ἀπό τόν Πνευματικὸ Κόσμο, εἴτε ἀπό ἄλλον ζῶντα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀποθνήσκει. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος πού ὑπέστη μετεμψύχωσιν ἐξωτερικῶς μέν εἶναι ὁ ἴδιος, ἀλλά ἐντός αὐτοῦ ὑπάρχει πλέον μία διαφορετικὴ ψυχὴ (ψυχοπνευματικὴ ὄντοτητα). Τό φαινόμενο

αυτό είναι σπανιότατο και λαμβάνει χώρα για ειδικούς λόγους, μετά από απόφαση τῆς Θείας Ἀρχῆς. (Βλ. ἀναλυτικά στό ἔργο τοῦ Ὁμήρου «Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη», Διδασκαλία 122α μέ τίτλο «Μετεμψύχωσις ἢ μετάβασις τῆς ψυχῆς ἀπό ἓν σῶμα εἰς ἄλλο»).

21. Περὶ τοῦ ὀνόματος «Περσοφώνη» βλέπε τήν προηγούμενη σημείωση 18.

22. Τό ρῆμα «ῥίζουν» σημαίνει, διαιροῦν τόν χρόνον εἰς τίς ἀντίστοιχες ὥρες.

23. Οἱ ἑννέα Μοῦσες, σύμφωνα μέ τήν «Θεογονία» τοῦ Ἡσιόδου, ἦσαν θυγατέρες τοῦ Διός καί τῆς Μνημοσύνης. Τά ὀνόματά των ἦσαν τά ἑξῆς:

Κλειώ	προστάτις	τῆς	ἱστορίας.
Εὐτέρπη	»	»	αὐλήσεως.
Θάλεια	»	»	βουκολικῆς ποιήσεως.
Μελπομένη	»	»	μουσικῆς ἁρμονίας καί τῶν ἀσμάτων, μετέπειτα δέ τῆς τραγωδίας.
Τερψιχόρη	»	»	ὀρχήσεως καί τῆς λυρικῆς ποιήσεως.
Ἐρατώ	»	»	ἔρωτικῆς ποιήσεως καί τοῦ ὕμνου.
Πολύμνια	»	»	ἡρωϊκῆς ποιήσεως πρός τιμὴν τῶν θεῶν καί τῶν ἡρώων.
Οὐρανία	»	»	ἀστρονομίας.
Καλλιόπη	»	»	ἐπικῆς ποιήσεως καί μετέπειτα τῆς ρητορικῆς.

24. Ἡ λέξις «ἰός» ἐδῶ σημαίνει «βέλος» καί ὄχι δηλητήριο.

25. Περὶ τοῦ Κερβέρου βλέπε τήν προηγούμενη σημείωση 15 (Κεφάλαιο 17).

26. Παραθέτουμε τό κατωτέρω ἀπόσπασμα ἀπό τό ἔργο τοῦ Πλάτωνος «Ἡ Λευκή Πολιτεία», δημοσιευμένο στό βιβλίον «Μεταθανάτια Ἔργα Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», σελ. 60-77,

όπου εξηγείται ή σημασία τῶν ἀριθμῶν εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον:

«Μία ἀπό τάς διδασκαλίας, ἣτις εἶναι ἀπαραίτητος διά τούς πολίτας τῆς Λευκῆς Πολιτείας, εἶναι ἡ νόησις τῶν ἀριθμῶν. Εἰς τούς ἀνθρώπους ὁ ἀριθμός 0 (μηδέν) σημαίνει «τίποτε». Ὁ ἀριθμός 1 (ἕνα) εἶναι μονάς μετρήσεως καί 2 (δύο) σημαίνει διπλασιασμόν τῆς μονάδος καί οὕτω καθ' ἐξῆς.

Εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον:

0 (μηδέν) ἴσον Ἀνυπαρξία.

1 » Ἀρχή Ἀναλύτοτος*, Αἰώνιος, Ἄκαμπτos ἕναντι τῶν Νόμων τῆς.

2 » Ἀντίθεσις.

3 » Συνεργασία.

4 » Κύκλος Φωτίσεως.

5 » Πηγὴ Ἄγνοῦ Φωτός.

6 » Ἴσορρόπησις Δυνάμεων.

7 » Δημιουργία καί Καταστροφή.

8 » Ἱεραρχικὴ Λειτουργία Πνευματικοῦ Κόσμου.

9 » Γονιμότης.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, εἰς διαφόρους συνδυασμούς, δίδουν διάφορα ἀποτελέσματα. Οἱ συνδυασμοὶ εἶναι ἀτελεῦτητοι. Ἐνα μικρόν παράδειγμα: Ὁ ἀριθμός 3497 σημαίνει: Διοίκησις μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου πρὸς γονιμοποίησιν διὰ τῆς Δημιουργίας, μέσω τῶν καταστροφῶν....»

Πλάτων (6/6/1963)

27. Ὁ ὄρος «φυλισμός» ἔχει νόημα βαθύτερον ἀπὸ τόν ὄρο «σεξουαλισμός». Οὕτω:

«Φυλισμός σημαίνει ἀμοιβαίαν ἔλξιν ἑτερογενῶν ὄντοτήτων, ἀπὸ ἀπόψεως ἀνάγκης πνευματικῆς καί ψυχικῆς συνεργασίας, ἀδιάφορον ἐάν καταλήξουν ἢ ὄχι καί εἰς τὴν συνουσίαν...»

Φαράχ (24/11/1972)

* Ὁ ὄρος «ἀναλύτοτος» σημαίνει «ὁ μὴ ἀναλυόμενος».

Ἐκτενέστερη ἀνάπτυξη τῆς ἔννοιᾶς τοῦ φυλισμοῦ δίδεται εἰς τὸ ἔργον «Ἴπποκράτης. Πνευματικὴ Ἱατρικὴ», τόμος Α', σελ. 39-40 καὶ 261.

28. Ἡ Μαντεία ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Θεῶν Δυνάμεων. Διὰ τοῦτο ὁ ἰατρός, γιὰ νὰ μὴ λανθάνει στίς διαγνώσεις του, πρέπει νὰ ἔχει καὶ ἰκανότητες μεσάζοντος, ὥστε νὰ καθοδηγεῖται στὸ ἔργο του ἀπὸ τὰ μεγάλα Ἱατρικὰ Πνεύματα τοῦ Οὐράνιου Κόσμου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Ἄρχων Ἴπποκράτης.

29. Δέν ἐννοεῖται ἡ γραμμικὴ γραφὴ Β (ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιεῖτο κατὰ τὴν περίοδο 1450-1200 π.Χ. καὶ ἔχει ἐρμηνευθεῖ), ἀλλὰ ἡ πολὺ ἀρχαιότερη Ἱερογλυφικὴ γραφὴ, ἡ ὁποία δέν ἔχει ἀκόμη ἀποκρυπτογραφηθεῖ. Ἰδιαιτέρος καὶ πολὺ περισσότερο ἀνεπτυγμένος τύπος ἱερογλυφικῆς (ἤτοι, εἰκονογραφικῆς) γραφῆς εἶναι καὶ ἡ γραφὴ τοῦ λεγόμενου «δίσκου τῆς Φαιστοῦ», ἡ ὁποία ἐπίσης παραμένει ἀνερμηνευτὴ μέχρι σήμερα.

**ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ**

Ὁ συμβολισμός μιᾶς ιδέας

ΦΑΡΑΧ: Τί εἶναι συμβολισμός;

Συμβολισμός ὀνομάζεται μία ἠθική ἢ μή ἠθική ἀναπαράστασις μιᾶς ιδέας. Τό σύμβολον ἔχει ἰσχύν ἀνωτέραν ἀπ' ὅ,τι αὐτό παρουσιάζει.

Ὁ συμβολισμός εἶναι ἐνέργεια παθητική, δηλαδή δέν ἐκδηλώνεται, ἀλλά μόνον ἐάν ἐξεδήλωνεν ἐνέργειαν. Εἶναι ὁ μόνος πού δέν γνωρίζει τί εἶναι σύνεσις.

Διά τοῦ συμβολισμοῦ ἀναγεννῶνται αἱ ιδέαι καί αἱ ὀρθαί ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀποτελέσματα τῶν Ἀξιῶν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἄρα τό σύμβολον δέν εἶναι καλόν ἢ κακόν· προσαρμόζεται πρὸς τήν ιδέαν καί λαμβάνει τήν μορφήν αὐτῆς.

Τό σύμβολον τοῦ καθαρμοῦ εἶναι τό ὕδωρ. Ἡ ιδέα τῆς πίστεως πρὸς τόν Κύριον καί ἡ πόσις τοῦ ὕδατος διά τήν κάθαρσιν τῆς ψυχῆς, ὡς λέγομεν, ἀποτελεῖ τό ἰδεῶδες μέσον πρὸς τήν θείαν ἐπικοινωνίαν.

Συμβολίζω, σημαίνει ὅτι προσαρμόζω. Γίνεσθε διά τοῦ συμβολισμοῦ ἄξιοι τήν στιγμὴν ἐκείνην διά νά μεταδώσετε τήν πίστιν σας πρὸς τό Θεῖον καί τό Θεῖον σᾶς εὐλογοεῖ.

Φαράχ

Περί τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας

(ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Διευτυπώθη ἐρώτησις πρὸς τόν Ὅρφέα, ἐάν ἀληθεύουν τά ἀναφερόμενα περὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας καί ποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτήν).

ΟΡΦΕΥΣ: Τό ἀναφερόμενον εἶναι μῦθος, ἀλλά ὑπάρχει καί δόσις ἀληθείας.

Ἡ ἐκστρατεία εἶχε γίνει, οὐχί ὁμως ὡς περιγράφεται. Διά νά δώσουν περισσοτέραν αἴγλην εἰς τό γεγονός ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἀναφέρουν ὅτι ἔλαβεν μέρος καί ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις δέν ὑπῆρξεν, ἀλλ' οὗτος ἐσυμβόλιζε τήν Δύναμιν τοῦ Λαοῦ.

Ὅσοι ἀναφέρονται ἐκ τῶν Ἡρώων, δέν ἔλαβον μέρος. Τά περισσότερα πρόσωπα εἶναι ἄγνωστα εἰς τήν Ἱστορίαν. Καί ὁμως τό γεγονός τοῦτο ἔλκει καί ἐμπλουτίζει τήν φαντασίαν τοῦ διαδώσαντος τήν λαμπράν ἐκείνην σύμπραξιν.

Ὅρφεύς

6 - 3 - 1965

Ὁ Χρόνος

ΦΑΡΑΧ: Ὡς γνωρίζετε, ὁ Κρόνος ἢ Χρόνος –κατά τήν μυθολογίαν– κατέτρωγε τά ἑαυτοῦ τέκνα. Τό διατί, εἶναι ἄγνωστον, εἰς τούς ἀντιληφθέντας τάς εἰκόνας τοῦ μύθου. Καί πράγματι ὁ Χρόνος κατατρώει τά τέκνα του, διότι καταμετρά τήν ὑπαρξιν αὐτῶν, διά νά τά ἐξαλείψῃ εἰς τήν κατάλληλον στιγμήν.

Εἶναι φοβερόν εἰς πατήρ νά μή ἔχῃ στοργήν καί ἀγάπην πρός τά πλάσματά του! Δέν εἶναι ἀπό ἀνάγκην, πού τά ἐξαφανίζει· ἡ ἐξαφάνισις τῶν τέκνων του εἶναι προδιαγεγραμμένη. Τοῦτο δέν ἠδύναντο νά τό ἐννοήσουν πολλοί, ἀλλά σήμερον ἐννοεῖται. Ἡ κάθε ὄντοτης ἐμφανιζομένη εἰς τόν κόσμον σας, ἔχει χρόνον ὠρισμένον ζωῆς. Ὅ,τι καί ἂν πράξετε, ὅ,τι μέσα καί ἂν μεταχειρισθῆτε, εἶναι ἀδύνατον νά παραβῆτε τόν Νόμον τοῦ Χρόνου ζωῆς τῶν ὄντοτήτων.

Τό τρώγω, σημαίνει ἐξαφανίζω· ἐνῶ ἡ ἐννοιά του εἶναι ἄλλη: Τόν ἀποσύρω ἀπό τήν Γῆν, διά νά τόν ἐκπαιδεύσω καλλίτερον εἰς τούς Οὐρανοῦς καί τόν ἐμφανίσω ἀνώτερον εἰς τήν Γῆν πρός συμπλήρωσιν τῶν ἐλλείψεών του. Ἄρα, ἡ ἐξαφάνισις τῆς ὄντοτης εἶναι ἀναγκαία, τόσον δι' αὐτήν ὅσον καί διά τήν Θεῖαν Οἰκονομίαν.

Ὁ Χρόνος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δέν ὑφίσταται. Εἶναι ἐκμηδενισμένος. Μόνον εἰς τὴν Γῆν καταμετρᾶται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς οὗτος νὰ γνωρίζῃ διατί κρατεῖ τό μέτρον. Διότι ἐξ αὐτοῦ θά λάβῃ τὸν μέσον ὄρον ἐπὶ ὄλων τῶν ἐνεργειῶν του, δηλαδὴ φωτιζόμενος θά ἐννοήσῃ ὅτι ὅλα ἔχουν τό μέτρον των ἰσοσταθμίζονται διὰ νὰ εὗρουν (οἱ ἄνθρωποι) εὐκολώτερον εἰς τὴν ἐπιστροφὴν των τὴν ἀφετηρίαν των.

Ἡ εἰκὼν τῆς μυθολογίας εἶναι ἀπάνθρωπος· ἡ ἐξήγησις, ὅμως, τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι σωτήριος διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ χρόνος εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀνθρώπινον διάνοιαν. Ἐντὸς τοῦ χρόνου ὀρίζονται τὰ πάντα· ἀλλὰ τοῦτο δέν ἀρκεῖ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀντιλαμβάνεται τό μέτρον τοῦ χρόνου, ὅποτε ἀσκόπως ἔρχεται καί ἀναχωρεῖ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ καί καθυστερεῖ τὴν πρόοδόν του εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὄντοτήτων.

Ὁ Χρόνος φοβίζει, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐπισπεύσωμεν τὰς ἐνεργείας μας προτοῦ κλείσει τὴν θύραν του πρὸς τὴν ἀποχωρησασαν ὄντότητα.

Τό προαίσθημα τοῦ φευγαλέου Χρόνου κεντρίζει τὸν ἄνθρωπον καί βιάζεται νὰ ἀποκτήσῃ κατὰ ἐπιθυμίαν ὅ,τι ζητεῖ· ἀλλ' αὐτὸς δέν εἶναι ὁ προορισμὸς του, διὰ τοῦτο ὁ χρόνος τὸν καταπίνει. Ἡ Μυθολογία ἔχει βαθείας ἐννοίας, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δέν ἐξηγεῖ, διότι δέν τὰς ἀντιλαμβάνεται. Τοῦ λείπει τό Θεῖον Φῶς.

Ὁ Χάρος ἐπροσωποποιήθη. Εἶναι ἐντολή διακόψεως τῆς γῆϊνης ζωῆς μιᾶς ὄντοτητος. Τὴν ἐντολὴν ταύτην φέρει Ἄγγελος καί ἡ Ψυχὴ ὑπακούει. Ἐάν τό Πνεῦμα φέρῃ ἀντίρρῃσιν, ἡ ὄντοτης ὑποφέρει ἐπὶ μακρόν μέχρις ὅτου ἐξαναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γῆν καί νὰ δώσῃ λόγον, διατί δέν ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ἀγγέλου καί τότε ὑπάρχει εἰς διάλογος μεταξύ Συνειδήσεως καί Πνεύματος. Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Πνεύματος καταρρίπτει ἡ Συνείδησις. Λαμβάνει ἡ ὄντοτης τὸν ἀριθμὸν της καί μεταφέρεται εἰς τό Κέντρον τῶν Διερχομένων. Ἐκεῖ θά λάβῃ τὴν πρέπουσαν θέσιν τῆς καταδίκης της. Ἐάν, ὅμως, τό Πνεῦμα οὐδεμίαν ἀντίρρῃσιν φέρῃ, τότε τό ἀποθνήσκον σῶμα ἀφήνει ἴχνη ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀγαλλιά-

σεως καί εὐτυχίας, διότι θά παρουσιασθῆ ἐνώπιον τῆς Συνειδήσεώς του ἄχρουν καί θά ἐπιστρέψῃ εἰς τό Κέντρον τῶν Διερχομένων διά νά λάβῃ τήν ἀμοιβήν του καί καταταχθῆ ἐκεῖ ὅπου ὤρισεν ἡ Συνείδησις. Πάντα ταῦτα λαμβάνουν χώραν μέ ἀκρίβειαν μεγίστην, διότι ὅλα κινοῦνται ἐντός τῆς ἁρμονίας.

Ὁ Ἄδης εἶναι ὁ Πνευματικός Κόσμος. Ὁ Κέρβερος εἶναι ἡ «Ἀναμορφωτική Ζώνη» ἢ ὁ «Φραγμός τῆς Λήθης». Οὐδεὶς δύναται νά διέλθῃ τόν φραγμόν τοῦτον, ἐάν δέν ἀφήσῃ τήν παλαιάν μνήμην του ἔναντι ἄλλης καί τ' ἀνάπαλιν. Ἐάν ἡ ὄντοτης δέν δύναται νά λησμονήσῃ τήν Γῆν καί νοσταλγεῖ αὐτήν, τότε τό Πνεῦμα εἶναι ἀνυπότακτον· αἰωρεῖται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Δέν δύναται νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν Γῆν, διότι ἡ ἔλξις τοῦ Κέντρον τῶν Διερχομένων εἶναι πανίσχυρος. Μετανοοῦσα ἡ ὄντοτης ὕστερον ἀπό περιπλανήσεις, εἰσέρχεται εἰς τό Κέντρον καί ἀκολουθεῖ τήν ἰδίαν διαδικασίαν, ὡς καί ὅλαι αἱ ἐπανερχόμεναι ἐκ τῆς Γῆς ψυχαί.

Δίδω τά κυριώτερα σημεῖα τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γνώσεών σας.

Φαράχ

13 - 3 - 1965

Κλωθῶ, Λάξεις καί "Ἄτροπος

ΦΑΡΑΧ: Τρεῖς προσωποποιημένοι δυνάμεις τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μυθολογίας. Ἡ πρώτη δύναμις εἶναι αὐτή, αὕτη ἥτις προετοιμάζει τὰς ὄντοτητας εἰς τήν ἐπαναφοράν των εἰς τήν Γῆν. Ἀναλόγως τῆς διαγωγῆς των αἱ ὄντοτητες παραμένουν περισσότερο ἢ ὀλιγώτερον εἰς τόν Κόσμον σας, πλὴν ἐάν ὁ βραχύς βίος των καθωρίσθῃ ἀπό ἐδῶ. Ἐάν, λοιπόν, παραβοῦν τήν ἐντολήν ἣν εἶχον, διότι τό ὑποσυνειδητόν γνωρίζει αὐτήν, τότε δέν εἶναι τυχαία ἢ ἐνδειξις νά ἀποσυρθοῦν ἀπό τήν γῆϊνην ζωήν, ὡς ἀφήνει νά φανῆ ἡ μυθολογία. Τήν ἐντολήν τῆς ἀπομακρύνσεως των ἐκ τοῦ Κόσμου σας δίδει ἐν ἐκ τῶν Συμ-

βουλιών τοῦ Οὐρανοῦ καί κόπτει τό νῆμα ὁ Ἄγγελος κατά διαταγήν τοῦ Κυρίου.

Ἡ εἰκὼν τῆς μυθολογίας εἶναι ζωντανή. Τὴν ἐνεπνεύσθησαν οἱ ποιηταὶ τῶν ἐποχῶν ἐκείνων. Σήμερον ἐξηγοῦμεν τὴν συσχέτισιν.

Λερναία Ὑδρα

Λερναία Ὑδρα, εἶναι ὁ ἐγώισμός. Κόπτετε μίαν κεφαλὴν καὶ ἀναπηδοῦν δύο. Τότε ἐσκέφθη ὁ Ἡρακλῆς νά τὰς καίει, ἀφοῦ πρῶτον ἔθαψεν ἐντὸς τῆς Γῆς τὴν ἀρχικεφαλὴν.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶναι δύναμις Ἡρώων, δύναμις τοῦ Λαοῦ. Τί σχέσιν ἔχει μέ τὴν Λερναίαν Ὑδραν; Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἦτο ἡμίθεος. Τοῦτο σημαίνει λαόν εὐσεβῆ καὶ πιστεύοντα εἰς τὴν Ἀνωτέραν Ἀρχήν. Ὅταν, λοιπόν, ὁ λαός ἀφοσιοῦται καὶ πιστεύει εἰς Ἡμᾶς, ὁ λόγος του δύναται νά ἐξαλείψῃ μέ κόπον τὴν Λερναίαν Ὑδραν τῆς μυθολογίας, δηλαδή τὸν ἐγώισμόν ἐνός ἀτόμου Ἄρχοντος ἢ ἔχοντος ἀρχὴν ἰσχυράν.

Μόνον ὅταν εἷς λαός ἀναπτύξῃ τὰ δικαιώματά του ὡς ὁ Οὐρανός ὤρισεν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, τότε ὁ λαός οὗτος δύναται νά μεγαλουργῇ ὡς ὁ Ἡρακλῆς.

Ἄλλας μορφάς τῆς μυθολογίας θά δώσῃ ὁ ἀδελφός Ὀρφεύς, ὅστις ἔζησεν εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῶν ὠραιοτάτων μύθων.

Φαράχ

20 - 3 - 1965

Οἱ Κένταυροι

ΟΡΦΕΥΣ: Πῶς ἡ μυθολογία τοῦς ἐφαντάσθη, τό ἥμισυ ἄνδρες καὶ τό ἕτερον ἥμισυ ἵπποι; Τοιοῦτον θηρίον οὐδέποτε ὑπῆρξεν.

Ἦσαν ἐπιδέξιοι ἱππεῖς, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε κατήρχοντο ἀπό τήν ράχιν τῶν ἱππων των καί ὅταν τάς νύκτας ἔκαμναν ἐπιδρομάς καί ἤρπαζον τάς γυναῖκας τῶν γειτόνων των, ὁ φόβος εἰς τά ὄμματα τῶν ἀπλοϊκῶν, ἔδωσε τήν εἰκόνα τοῦ Κενταύρου. Ἦσαν γρήγοροι, εὐλύγιστοι, σώματα ρωμαλέα, ἀλλά κακοποιά στοιχεῖα. Ἐξωλοθρεύθησαν καί οἱ περίξ ἤρμησαν ἀπό τάς ἐνοχλητικάς των ἐπιδρομάς.

Εἰς πολλά πρόσωπα τῆς μυθολογίας, ἐάν ἔχετε ὀλίγην φῶτισιν, θά δώσετε μόνοι σας τήν ἐξήγησιν. Τά δυσκολώτερα θά σᾶς τά ἐξηγήσῃ ὁ Πνευματικός Κόσμος.

Ὅρφεύς

8 - 5 - 1965

Θησεύς καί Μινώταυρος

ΟΡΦΕΥΣ: Ὡς γνωρίζετε ἀπό τήν μυθολογίαν, οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ὑποχρεωθῆ ἀπό τόν Μίνωα, νά ἀποστέλλουν κατ' ἔτος ἑπτά νέους καί ἑπτά νέας, πρὸς συντήρησιν τοῦ Μινωταύρου.

Ὁ Μινωϊκός πολιτισμός, ἦτο τόσο ἀνεπτυγμένος, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νά παραδίδῃ τάς νεαράς ὑπάρξεις πρὸς βοράν τοῦ Μινωταύρου. Τότε τί ἐγίνοντο οἱ νέοι καί αἱ νέαι τῆς Ἀθηναϊκῆς Πολιτείας; Ἐκράτουν αὐτούς εἰς τό Βασιλεῖόν των, διά νά ἐξευγενισθῆ ἐκεῖ περισσότερον ἢ φυλή των.

Ὁ «Μινώταυρος» ἦτο ἀπλοῦς ταῦρος, τόν ὅποιον ἐφύλαττον ὡς φαινόμενον. Ὄταν ὁ Θησεύς ἐφθασεν εἰς Κρήτην, πρώτη ἡ κόρη τοῦ Μίνωος ἐβοήθησεν αὐτόν, διότι τόν ἠράσθη. Ἐάν ὁ Μινώταυρος εἶχε χεῖρας ὡς ὁ ἄνθρωπος καί πόδας, ἡ πάλῃ θά ἦτο δύσκολος διά τόν Θησεά.

Ποτέ δέν ἦτο δυνατόν ὁ Μινωϊκός πολιτισμός νά ἐξοντῶνῃ νεαράς ὑπάρξεις! Τάς εἶχεν ἀνάγκη ἀπό τῆς ἀπόψεως τοῦ πολλαπλασιασμοῦ των, διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἐφημίζοντο ὡς πρὸς τό ἦθος καί τόν χαρακτῆρα των.

Ὁ μῦθος διελύθη μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Θησέως καὶ ἔκτοτε ἤρχισαν φιλικαὶ σχέσεις, μεταξύ τῶν δύο κρατῶν.

Ὅρφεύς

22 - 5 - 1965

Ὁ συμβολισμὸς τοῦ διπλοῦ πελέκεως τῶν Μινωϊκῶν

ΟΡΦΕΥΣ: Ἴσως νὰ μὴ γνωρίζετε, διατὶ εἶχον ὡς ἔμβλημα τῶν οἱ Μινωϊκοὶ τὸν διπλοῦν πέλεκυν. Θέλω νὰ εἶπω, τί συμβολίζει.

Ἐσυμβόλιζε τὴν ἰσχύν καὶ τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἔχῃς ἰσχύν καὶ πνεῦμα, μεγαλουργεῖς. Τὸ πνεῦμα ἐπαυξάνει τὴν ἰσχύν σου, διότι γνωρίζεις πῶς νὰ διαχειρίζεσαι αὐτήν. Εἶναι σύμβολον πολιτισμοῦ ἀνωτέρας ποιότητος καὶ οὐχὶ σύμβολον καταστροφῆς, ὅπως παρανόησαν αὐτὸ μεταγενέστεροι λαοί, νομίζοντες ὅτι διὰ τῆς ἰσχύος ἐπιβάλλεται ὁ πολιτισμὸς τῶν, ὅστις δέν εἶχε πνεῦμα. Διότι εἴτε ἐπὶ τοῦ κακοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ καλοῦ, ὁ διπλοῦς πέλεκυς κατέστρεψεν τὸν ἴδιον αὐτοῦ πολιτισμόν.

Κακῶς ἔλαβον τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐμβλήματος καὶ ἐφήρμοσαν αὐτόν εἰς τοὺς προσφάτους πολέμους λαοί, οἵτινες ἐκμηδενίσθησαν ὡς γελοῖοι καὶ ἀνάξιοι νὰ δώσουν εἰς τὴν ἰσχύν πνεῦμα.

Ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς ἀφήκεν ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς σας γνωρίζει, διότι ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων κειμένων δέν ἠδυνήθησαν οἱ ἐρευνηῶντες νὰ ἐρμηνεύσουν τὸν πολιτισμόν τῶν, ἐνῶ ἡ γραφή δύναται εὐκόλως νὰ ἐρμηνευθῇ, ἐάν οἱ Ἀρχαιολόγοι εἶχον περισσοτέραν πίστιν πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν καὶ ἐφιλοδόξουν ὀλιγωτέραν δόξαν.

Ἡ Θεότης βοηθεῖ ἐκείνους, οἵτινες στρέφουν τὰ βλέμματα πρὸς Αὐτήν, ζητοῦντες τὴν βοήθειαν ἐκ τῆς φωτίσεώς Της.

Ὅρφεύς

Οί μῦθοι διδάσκουν πλαγίως

ΑΙΣΩΠΟΣ: Οί μῦθοι ἐν γένει ἐδίδαξαν πολλά, οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐφήρμοσε τὰς διδαχὰς τοῦ μύθου.

Ἡ πλαγία μάθησις δὲν δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν δυνατότητα νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἥτις κρύπτεται εἰς τὸν μῦθον.

Ἦτο μία ἐποχή, πού διὰ τοῦ μύθου οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος ἐδιδάσκοντο πολλά. Σήμερον, ὅμως, παρ' ὅτι ὁ μῦθος εἶναι εὐχρηστος, ὁ ἄνθρωπος πλανᾶται ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ του κόσμου καὶ οὕτω δὲν εὕρισκει διέξοδον καὶ καταλαμβάνει αὐτόν τὸ ἄγχος

Ἡ ἐποχή σας εὕρισκεται εἰς τὸ σημεῖον πού ἀνέφερον: Τοῦ ἄγχους. Πῶς θὰ λυτρωθῆτε ἀπὸ αὐτό; Εἷς Θεὸς μόνον τὸ γνωρίζει, διότι σεῖς δὲν θέλετε νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν ὁδὸν τῆς λυτρώσεώς σας. Διατί;

Διότι εἴσθε συνδεδεμένοι μέ τὰ δεσμά τῆς κοινωνικῆς αὐταπάτης. Μόνο μεγάλα γεγονότα, τὰ ὅποια ἐκ βάθρων θὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον σας, θὰ σᾶς ὠθήσουν διὰ νὰ ζητήσετε τὸν προσανατολισμὸν σας. Τότε μόνον, θὰ στραφῆτε πρὸς τὸ ἀγνόν καὶ λευκὸν Φῶς τῆς ἐμπιστοσύνης μας. Δηλαδή, οὐχὶ πλέον διὰ τῶν μύθων, ἀλλὰ διὰ τῆς Οὐρανίας Ἀληθείας θὰ ἴδῃτε καὶ θὰ γνωρίσετε τὴν ὁδὸν τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Δικαίου.

Τὴν Ἀλήθειαν γυμνήν δὲν δύνασθε νὰ ἴδῃτε, διότι εἶναι Ἐννοια Ὑψηλή καὶ σεῖς εὕρισκεσθε τόσον χαμηλά, ὥστε ἡ Ἀλήθεια ὡς ἀστὴρ μεγίστου μεγέθους, νὰ εἶναι ἀόρατος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας.

Οἱ μῦθοι μου δὲν δίδουν πλέον τροφήν εἰς τὸ πνεῦμα· διὰ τοῦτο θὰ ὁμιλήσω κατ' ἄλλον τρόπον. Θὰ φανερώσω τὴν εἰκόνα τοῦ Καλοῦ, ὑπονοῶν τὴν νίκην του ἔναντι τοῦ Κακοῦ.

Ἐτοιμάζω νέας ὁμιλίας. Ὁ Κύριος ἅς φωτίσῃ τὸν ὑποφαινόμενον καὶ ἅς εὐρύνη τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀκουόντων.

Αἴσωπος

Ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως*

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ἀδελφή, εἰς τό μάθημα τοῦτο θά σοῦ ἐξηγήσω ποῖον εἶναι τό ἐλατήριον τῆς ζωῆς:

Τί εἶναι, πρῶτον, ἐλατήριον;

Εἶναι κάτι ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται τό πᾶν· καί ὅμως τό κάτι τοῦτο δέν εἶναι ὁρατόν, ὡς αἰτία, ἤ δέν εἶναι ἀντιληπτόν ἀπό τόν ἐρευνητήν.

Ἐάν ἐν ἀπλοῦν ὥρολόγιον δέν λειτουργεῖ, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὑπάρχει κάποια αἰτία, ἡ ὁποία ἐπροκάλεσε τήν βλάβην. Ἐκ πρώτης ὄψεως σᾶς εἶναι ἀδύνατον νά ἐννοήσετε ποῖον εἶναι τό ἐλατήριον, δηλαδή ἡ ἀφορμή τῆς μή λειτουργίας τοῦ ὥρολογίου. Δίδετε αὐτό εἰς τόν εἰδήμονα, ὅστις ἔχει πείραν καί οὗτος ἀνακαλύπτει πάραυτα ποῖον εἶναι τό σημεῖον τῆς βλάβης. Οὐχί σπανίως καί ὁ εἰδήμων παιδεύεται ἐνίοτε διά νά εὔρη τό ζητούμενον. Φαντάζεσθε, τώρα, ὅταν πρόκειται περί γενικῶν ζητημάτων, ὡς εἶναι τό ἐλατήριον τῆς ζωῆς.

Τό ἐλατήριον τοῦτο σᾶς τό δίδει ὁ Πνευματικός Κόσμος διά νά ἐπεκτείνῃ τόν βίον σας. Εἶναι ἡ ἐντός τῆς Γῆς πυρά. Ἐάν αὕτη δέν ὑπῆρχεν, οὐδεμία ζωῆ ἡδύνατο νά ὑπάρξῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Εἶναι ὁ Προμηθεύς, ὅστις μετέδωκεν τόν σπινθῆρα τῆς πυρᾶς εἰς τό ἄψυχον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, διά νά τοῦ δώσῃ κίνησιν.

Ὁ Προμηθεύς ἔπραξεν διά τῆς αὐτοθυσίας του ὅ,τι ὁ Κύριος ἔπραξεν διά τήν ἐννοιαν τῆς Ἀγάπης. Ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη, τά πάντα συμπεριλαμβάνονται ἐντός αὐτῆς.

Ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως εἶναι βαθύτερος καί ἄγνωστος εἰς τοὺς πολλούς. Ἔχει σχέσιν μέ τήν ἀποστολήν τοῦ Κυρίου. Ἡ ἰδέα τῆς δεσμεύσεως τοῦ εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος ἐπί τοῦ Καυκάσου ἐνθυμίζει τήν ἀχαριστίαν τῶν ἀνθρώπων, οἵτι-

* Τό κείμενον τοῦτο, καθὼς καί τό ἐπόμενον τῆς 3/2/1966, προέρχονται ἀπό τό ἔργον τοῦ Εὐκλείδου: «Φρυγῶ. Σελίδες ἀπό τήν προὔπαρξιν της». (Ἐκδοσις Π.Ο.Α. «Τό Θεῖον Φῶς»).

νες άργά άντελήφθησαν τήν άποστολήν τοῦ Προμηθέως καί ἔσπευσαν ὑπό τό ὄνομα Ἡρακλῆς νά άποδεσμεύσουν ἐκεῖνον, ὅστις τούς μετέδωσεν τόν Θεῖον σπινθῆρα. Καί τόν Κύριον, μετά τήν σταύρωσιν Αὐτοῦ άντελήφθησαν οἱ άγνώμονες διά ποῖον λόγον κατήλθεν εἰς τήν Γῆν, διά νά σώσῃ αὐτούς άπό τήν άμαρτίαν τοῦ πνεύματος. Διότι τό πνεῦμα, δυστυχῶς, παρασύρεται εὐκολώτερον πρός τήν άβυσσον, ἐνῶ ἡ ψυχῆ άνθίσταται.

Ὁ μέν, λοιπόν, Προμηθεύς ὑπῆρξεν μῦθος, ἐνῶ ὁ Κύριοςπραγματικότης.

Ὁ μῦθος ἤνοιξεν τήν ὁδόν, διά νά εἰσέλθῃ τό ἄρμα τοῦ Κυρίου καί νά καταλήξῃ εἰς τόν άθάνατον Σταυρόν τῆς Ἀγάπης. Αὐτός, ὁ Κύριος, εἶναι οὐχί ὁ σπινθῆρ, αλλά ἡ Πυρά τῆς ψυχῆς.

Σωκράτης

3 - 2 - 1966

Τά άνθρώπινα πάθη τῶν θεῶν

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Τελευταίως, άνθρωποι μέ γνώσεις, επανερχόμενοι εἰς τήν μελέτην τῆς Διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, μεταδίδουν φῶς ἐπίμονον ἐπί τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ άνθρῶπίνου βίου. Οἱ άνθρωποι αὐτοί ἔχουν τήν εὐχέρειαν νά διατυπώνουν τάς σκέψεις των μέ σχετικήν πρόοδον τοῦ ἔσωτερισμοῦ, ἀλλ' άγνοοῦν τό βάθος. Θεωροῦν τήν μυθολογίαν ὡς αναξίαν ἐνός προοδευμένου λαοῦ, διότι ὁ λαός προοδεύει ὅταν τό θρησκευτικόν του συναίσθημα ἔχει ἠθικάς βάσεις, ἐνῶ αἱ μυθολογικάί σελίδες δέν ἔχουν βάσεις ἠθικάς, ὅταν οἱ θεοί μιμοῦνται τά άνθρώπινα πάθη.

Ἡ σκέψις αὐτή εἶναι ὀρθή άπό πρώτης άπόψεως, διότι οἱ θεοί δέν εἶναι άνθρωποι, αλλά δυνάμεις τοῦ Ἄοράτου Κόσμου.

Ποῖος, ὅμως, ἔδωσεν εἰς τούς θεούς τά άνθρώπινα πάθη καί διατί;

Ἴδου τό ἐρώτημα. Τά πάθη ἔδωσαν εἰς τούς θεούς οἱ Ποιηταί, διά νά τούς φέρουν πλησιέστερον πρός τόν άνθρωπον,

ώστε όταν θεός τις λέγει κάτι, νά εισακούεται υπό τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τοιαύτη, νά ἐπανέρχεται εἰς τήν γήϊνον ζωήν, διά νά ἀνυψοῦται ὀλονέν μέσω τῆς σκληραῶς καί ἐπιμόχθου ζωῆς του.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι εἰς τήν ἐποχὴν ἐκείνην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπῆρχεν ἡ ἰδέα τῆς Ὑψηλῆς Ἀρχῆς, χωρίς νά ὑπάρχη βεβαίωσις ἀπτή. Οἱ σοφοί τῆς Ἑλλάδος, χωρίς τό Φῶς τῆς Θείας Ἀρχῆς μας, κατώρθωσαν διά τῆς φαντασίας των νά πλησιάσουν αὐτό· ἐνώ μετά τήν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου εἶχατε πλεόν τήν ἀπόδειξιν περί τῆς Θείας μας Ἀρχῆς.

Ὁ Κύριος ἐδίδαξε διά τοῦ Οὐρανίου φωτός καί ἐπεβλήθη εἰς τόν Κόσμον σας, οὐχί ὡς σύστημα φιλοσοφικόν, ἀλλ' ὡς Σοφία μοναδική τῆς Ἀληθείας, διά μέσου τῆς Ἀγάπης. Ἄρα, οἱ ἀγνοοῦντες τό Θεῖον Φῶς τῶν Ἐπικοινωνιῶν μας σφάλλουν εἰς πολλά σημεῖα, ἄγνωστα εἰς αὐτούς. Καί ὀφείλουν νά εὗρουν τήν ὁδόν τῆς Πηγῆς μας, διά νά κατατοπισθοῦν πρῶτον καί ὕστερον νά ἐκφέρουν γνώμας, τῶν ὀποίων τήν ὀρθότητα δέν γνωρίζουν.

Προσπαθοῦν διά τῆς λογικῆς σειραῶς τῶν λόγων των νά δημιουργήσουν νέον φῶς· ἀλλ' ὅταν ἀγνοοῦν τήν διάκρισιν τοῦ νέου ἀπό τοῦ παλαιοῦ φωτός, οὐδέν ποιοῦν· παραμένουν εἰς τό αὐτό σημεῖον καί ἀναπαριστοῦν τά γεγονότα τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου κατ' ἐλευθέραν βούλησιν, ἐνώ θά ἔπρεπε νά διεισδύσουν εἰς τό βάθος καί τό ὕψος τῆς βάσεως καί τῆς τιμῆς.

Ἡ Γραφή ἔλεγε πολλά καί οἱ προφῆται διεβίβαζον εἰς τούς πιστούς τά μέλλοντα γενέσθαι. Καί ἐάν οἱ ἄνθρωποι δέν εἶχον τούς προφήτας, τά γεγονότα θά ἐλάμβανον χώραν. Ἀλλά τότε, τίς θά ἔλεγεν ὅτι αὐτά προῆλθον ἐκ τῆς Βουλήσεως τοῦ Κυρίου; Ἄρα, οἱ προφῆται ἐνίσχυσαν τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς πράξεως.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος ὀφείλει νά εἶναι συντηρητικός εἰς τάς ἐκφράσεις του, ὅταν δέν λαμβάνῃ ὁ ἴδιος ἀπ' εὐθείας τήν φώτισιν τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, διά νά μή ἀπατηθῇ ἀπό τήν σκέψιν· καί νά ἔχει μόνον ὡς βοηθόν του τό Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ. Πιστεύει εἰς ὅ,τι λέγει, χωρίς νά γνωρίζῃ, ἐάν αὐτά ἄτινα λέγει εἶναι ἀληθῆ.

Ἀδελφή, ἔχε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ἄνευ τῆς φωτίσεώς Μας ἡ ἀνθρώπινος γνῶσις εἶναι ἀπατηλή.

Κομφούκιος

13 - 3 - 1966

Μυθολογία καί Χριστιανισμός

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΣ: Οἱ ἀρχαῖοι, Ἄρχοντά μου, ἐλάτρευον τόν Δία μέ τήν ἔννοιαν τοῦ Πανισχύρου Δημιουργοῦ τῆς σήμερον, Ἄναρχου;

ΦΑΡΑΧ: Οἱ ἀρχαῖοι ἐλάτρευον τόν Δία ὡς Ἀρχήν τῆς Θεότητος. Ὅλοι οἱ λοιποὶ θεοὶ ἦσαν βοηθητικοί.

Ἡ μυθολογία διά τοῦ κρυπτοῦ λόγου ὀδεύει τόν ἀνθρωπον πρός τήν Ἀλήθειαν. Ἀντιθέτως, ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, τήν ὁποίαν ὁ ἀνθρωπος προσπαθεῖ νά καλύψῃ διά τοῦ ψεύδους. Τοῦτο ὁμως εἶναι ἀδύνατον, διότι τό φῶς ἀποκαλύπτει, ἐνώ τό σκότος ἀποκρύπτει.

Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ἐπλάσθησαν διά τῆς φαντασίας τῶν Ποιητῶν, διά νά λάβουν θέσιν εἰς τήν συνείδησιν. Θά ἔχετε παρατηρήσει, ὅτι οἱ θεοὶ γεννῶνται, ἀρχίζοντες ἀπό τό Χάος, διά νά καταλήξουν εἰς τόν Δία.

Ὁ Ἄναρχος εἶναι ἀγέννητος· εἶναι αὐτό τό Χάος ἢ ἡ Ἀνυπαρξία, διότι πρό τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων οὐδεμία ὑπαρξίς ὑπῆρχεν, πλὴν τοῦ Θεοῦ, Ὅστις δέν εἶναι Ὑπαρξίς κοινή ἢ ὑπερφυσική, ἀλλά Ἐνέργεια, ἀπρόσωπος, ἀνεξιχνίαστος, πού τά πάντα πληροῖ.

Οἱ παλαιοὶ θεοὶ ἔχουν πρόσωπον, προτερήματα καί ἐλαττώματα, ὡς οἱ ἀνθρωποι, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀνθρωποι μέ κῦρος καί ἐπιβλητικότητα. Οἱ παλαιοὶ θεοὶ ἔλαβον θέσιν μυθολογικήν, διά νά ἐξηγηθῇ ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου ὁ μῦθος καί ἀντικατασταθῇ οὗτος διά τῆς Ἀληθείας.

Φαράχ

Ἡ ἔννοια τῆς Σφιγγός

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΣ: Ἄρχοντά μου, τί ἦτο ἡ Σφίγξ τῶν Αἰγυπτίων; Εἶχε σχέσιν μέ τήν Σφίγγα τῶν Θηβῶν;

ΦΑΡΑΧ: Ἡ τῆς Αἰγύπτου Σφίγξ ἦτο τό ἔμβλημα τῆς Δυναστείας τῶν Φαραώ. Τό σῶμα της ἦτο λέοντος, συμβολίζον τήν ἰσχύν· οἱ ὄνυχές της γαμφοί, διότι δι' αὐτῶν κατέσχιζεν τόν ἐχθρόν· καί εἴλκυεν διά τοῦ γυναικείου κάλλους της, ἐφ' ὅσον εἶχεν μορφήν καί στήθη γυναικός.

Ἡ Σφίγξ συμβολίζει τό αἰώνιον αἰνίγμα τῆς γυναικείας φύσεως εἰς τήν Δημιουργίαν. Τά αἰνίγματα πού ὑποβάλλει ἡ γυναικεία εἰς τό ἀνθρώπινον γένος, μόνον ὁ ἄνδρας θά λύσῃ. Αἱ γυναῖκες δέν εἶναι δυνατόν νά σαῶσιν ποτέ τήν λύσιν τῶν γυναικείων αἰνιγμάτων, ἀπλῶς διότι δέν γνωρίζουν τόν προσορισμόν τῆς γυναικός εἰς τήν Δημιουργίαν. Ὁ ἄνδρας δύναται, κατά τήν Θείαν Βούλησιν, νά εἰσδύσῃ εἰς τά κίνητρα τῆς γυναικείας φύσεως. Ἡ γυνή, παρ' ὄλην τήν πολυμαθειάν της, δέν ἔχει τό προσόν αὐτό, διά λόγους τοῦς ὁποίους ὁ Οὐρανός κρατεῖ μυστικούς. Ἡ Σφίγξ εἶναι μυστήριον ἐντός τῶν μυστηρίων.

Ἡ Σφίγξ τῶν Θηβῶν ἔχει ἄμεσον σχέσιν μέ τό ἔμβλημα τῆς Αἰγύπτου. Διαφέρει κατά τό ὅτι, τό ἑλληνικόν πνεῦμα εἶχεν τήν ἰσχύν τοῦ λόγου, ὥστε νά λύῃ τά πλέον περίπλοκα μυστήρια καί νά ἀπλοποιῇ αὐτά, ὥστε νά χάσῃ ἡ Σφίγξ τήν κατέχουσαν θέσιν της καί νά κρημισθῇ ἀπό τοῦς βράχους, ὡς λέγει ἡ μυθολογία.

Τό αἰνίγμα τῆς Σφιγγός εἶναι τό ἄδηλον καί εὐμετάβλητον τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος. Ὑπάρχει εἰδικός τρόπος ὑποβολῆς καί μεταστροφῆς τῆς γυναικείας ὄντότητος, διά μέσου τοῦ φωτός τῆς θείας ἐπικοινωνίας. Ἡ ἀήττητος Σφίγξ νικάται μόνον διά τοῦ Λόγου!

Φαράχ

Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῶν Ἑλλήνων

ΦΑΡΑΧ: Σήμερον, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, θά ἀναφερθῶ εἰς τοὺς ἀρχαίους θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Οἱ πεφωτισμένοι ἐξ αὐτῶν, «θεοὺς» δέν ἀπεκάλουν τόν Θεόν, ἀλλά τάς διαφόρους δυνάμεις τῆς φύσεως· ἦτοι δέν εἶχον οἱ θεοὶ τήν ἔννοιαν τοῦ σημερινοῦ Θεοῦ. Διά τοῦτο πολλοί ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, μεμνημένοι εἰς τά Μυστήρια τά Ἐλευσίνια, ἐγνώριζον καλῶς ποία ἦτο ἡ Δύναμις, ἥτις ἦτο, εἶναι, καί θά εἶναι εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας ἡ Ἀρχή τῶν Πάντων.

Ἐγνώριζον καλῶς ὅτι ὁ Ζεὺς δέν ἦτο θεός, ἀλλά εἰκῶν ἀνταποκρινομένη εἰς τόν θεόν. Ὁ Θεός, ὡς ἀπρόσωπος, ἦτο Ἐννοια ἄγνωστος εἰς πάντας, καί παραμένει ὡς τοιαύτη. Ἐάν ὀλίγοι τινές ἐκ τῶν συγγραφέων τῆς Ἀρχαίας ἐποχῆς ἐσατύριζον τοὺς θεοὺς, διότι ὁ ἄνθρωπος ἔδωσεν εἰς αὐτούς τάς ἀρετάς καί τάς κακίας του, προσεπάθουν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νά εἰσαγάγουν τοὺς θέλοντας νά φωτισθοῦν εἰς τά ἀνώτατα ἐπίπεδα τῆς πίστεως καί τόν Μοναδικόν καί Ἄγνωστον Θεόν.

Διά τοῦτο ἀπεφασίσθη ἀπό τοὺς μεμνημένους νά ἀνεγείρουν τόν βωμόν τοῦ Ἄγνωστου Θεοῦ, Ὅστις μετά πάροδον αἰῶνων ἐκάλυψεν πάντας τοὺς θεοὺς καί παρέμεινεν Ἄγνωστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ζώντων. Τόν Θεόν τοῦτον, τόν ὁποῖον ὀνομάζομεν Δημιουργόν, ἐάν δέν δύνασθε νά ἴδητε, εἶναι ὅμως εὐκολώτατον δι' ὑμᾶς νά τόν συναισθανθῆτε ἐντός σας, ἀρκεῖ διά τῆς πίστεως καί ἐμβαθύνσεως εἰς τά κείμενά μας νά ἀποκαλύψετε τόν διέποντα τάς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος.

Καί μία ἄλλη παρατήρησις: Ὁ ἀδελφός Σωκράτης θά σᾶς μεταδώσῃ ἐν καιρῷ ἀπόσπασμα μιᾶς ὀμιλίας του, τήν ὁποίαν ὁ ἀγαπητός Πλάτων δέν ἀνέφερεν. Εἶναι τόσα τά τοῦ Σωκράτους, ὥστε ἐλάχιστα νά γνωρίζετε περί αὐτοῦ. Δυνατόν ὁ Σωκράτης νά σᾶς μεταδώσῃ καί ἄλλας του ὀμιλίας, αἱ ὁποῖαι παρέμειναν εἰς τό σκότος. Θά ἀκούσετε ἐξ αὐτοῦ μίαν στιχομυθίαν μετά τῆς Διοτίμας. Αὕτη δέν ὀνομάζετο ὡς ἀνέφερον.

Τό ὄνομα τοῦτο ἔλαβεν μεταγενεστέρως. Ἦλθεν ἐξ Αἰγύπτου. Ἐγνώριζεν κάλλιστα τήν τέχνην τοῦ ἔρωτος. Ἦτο πνευματώδης καί συνάμα ἐγνώριζε τήν μαντικήν, ἥτοι ἤρχετο εἰς ἐπαφήν μετά πολλῶν Πνευμάτων, τά ὁποῖα ἐκαθοδῆγουν αὐτήν. Διά τοῦτο ἦτο μοναδική νά δίδῃ ἐξηγήσεις ἐπί πολλῶν σημείων, τά ὁποῖα δέν ἠδύνατο ὁ ἀνὴρ νά ἐξηγήσῃ, ἐπί τῆς φύσεως τοῦ γυναικείου φύλου.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι τό πρόσωπον τοῦτο ἦτο μυθικόν. Ὅχι! Μήπως καί τόν Σωκράτην δέν ἠθέλησαν νά τόν ὀνομάσουν πρόσωπον μυθικόν; Τό αὐτό δέν συνέβη καί μέ τόν Κύριον; Ὁ Οὐρανός, ὅστις εἶναι εἰς θέσιν νά γνωρίζῃ τήν ἀλήθειαν καί μόνον αὐτήν, τήν μεταδίδει αὐτούσιαν. Αὐτά εἶχον νά εἶπω διά σήμερον.

Φαράχ

30 - 6 - 1970

Ὁ μῦθος εἶναι εἶδος συμβολισμοῦ

ΑἰΣΩΠΟΣ: Φίλοι μου, πολλάκις εἰς τό παρελθόν ὠμίλησα περί τοῦ μύθου. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νά ἐπαναλάβω, ὅτι ὁ μῦθος δέν εἶναι ἀλήθεια, οὔτε ψεῦδος. Εἶναι εἶδος συμβολισμοῦ. Εἶναι ὁ προθάλαμος τῆς ἀληθείας.

Τήν ἀλήθειαν οἱ ἄνθρωποι ἀποστρέφονται, παρ' ὅτι ἐπαινοῦν αὐτήν. Τήν ἀποστρέφονται διότι εἶναι ἀντίθετος τῶν συμφερόντων των. Τότε, πῶς θά δώσωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νά ἐννοήσουν τό βαθύ νόημα τῆς ἀληθείας; Διά τοῦ μύθου, ὅστις ἔλκει τόν ἄνθρωπον καί τόν ὀδηγεῖ εἰς τά ἐνδότερα δώματα τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι λίαν ἀγαπητή μόνον εἰς τόν Οὐρανόν. Ὁ ἔχων φῶτισιν θείαν ἄνθρωπος, εἰσέρχεται ἄμεσα εἰς τό νόημα τοῦ μύθου καί ἐξηγεῖ τήν ἀλήθειαν ὡς ἀνάγκη τῆς δικαιοσύνης.

Διά μέσου λοιπόν τῆς ἀληθείας καί τῆς δικαιοσύνης, εἰσέρχεσθε εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἀγάπης. Καί ἐπειδή Ἀγάπη εἶναι,

κατά τήν ἔννοιαν τῆς Λογικῆς, τό Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, πλησιάζετε πρός τήν ὁδόν τοῦ Δημιουργοῦ, κατανοοῦντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τά θεῖα Μυστήρια Αὐτοῦ.

Ὁ μῦθος δέν εἶναι εἰκῶν τῆς πραγματικότητος, ἀλλά διανοίγει τήν ὁδόν πρός τήν πραγματικότητα, ὥστε νά εἰσέρχασθε ἄνευ φόβου καί δέους εἰς τήν εὐθύτητα τῆς συνειδήσεως, μέ τόν φωτισμόν τοῦ νοῦ, διά νά μή διαφύγη οὗτος ἀπό τήν συνοδείαν τῆς ψυχῆς.

Ἄλλην φοράν θά σᾶς ἐξηγήσω ἕνα μῦθον κατά διάφορον τρόπον ἀπό τούς ἀδελφούς σας. Διότι δυνατόν ὁ κάθε ἄνθρωπος νά δώσῃ καί ἄλλην ἐξήγησιν ἐπί τοῦ αὐτοῦ μῦθου, ὁπότε τό ἀποτέλεσμα τοῦ μῦθου εἶναι ἀπώλεια χρόνου. Ἐάν δέν ἐμβαθύνετε εἰς τό προαίτιον τοῦ μῦθου, περιττεύει νά ἐξηγήσετε αὐτόν.

Ἡ φαινομενική εἰκῶν εἶναι διάφορος τῆς πραγματικῆς. Βλέπετε τήν εἰκόνα, καί συλλαμβάνετε τό νόημα ἀπό ἀντίθετον πλευράν. Πολλάκις παρατηρεῖτε τήν ὠραιότητα ἐνός προσώπου· δέν ἔπεται ὅτι τό πρόσωπον τοῦτο εἶναι ὠραῖον καί εἰς τόν ἔσω του κόσμον. Ἴδου πῶς ἀντιστρέφονται οἱ ὅροι τῆς ὁράσεως ἀπό τοῦ νοήματος.

Πάντως ὁ μῦθος εἶναι ὁ πυρσός πού ἔχετε ἀνάγκη, ὅταν διασχίζετε τό βαθύ σκότος. Διά τοῦ πυρσοῦ αὐτοῦ ὁ Μέγας Ὅμηρος ᾤδευσε τούς ὀπαδοῦς του πρός τά Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ, τῆς Γῆς, καί τῶν Φαινομένων.

Αἴσωπος

8 - 11 - 1973

Τό θάθος τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας

ΟΒΙΔΙΟΣ: Πιστεύω, ἀγαπητοί μου, νά γνωρίζετε ποῖος ἤμουν καί τί ἀπέδωσα εἰς τά Γράμματα, μέ τήν μελέτην τῶν ἔργων μου.

Μεταξὺ ποιήσεως καί πεζοῦ λόγου, ἔχω γράψει ἀρκετά.

Ἄλλως τε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς μορφώσεώς μου, τό ὀφείλω εἰς τό Ἑλληνικόν πνεῦμα. Τό ἔργον μου «Μεταμορφώσεις» δέν εἶναι ἄλλο τι, παρά μία συγχώνευσις τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας. Πολλά κείμενα, τά ὅποια σεῖς δέν γνωρίζετε, ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, κατώρθωσα νά μάθω αὐτά καί νά τά περιλάβω εἰς τό ἔργον μου.

Παρ' ὅσα ἐγράφησαν καί ἐσυζητήθησαν ἐπί τῆς Μυθολογίας, οὐδεὶς ἀντελήφθη τόν σκοπόν τοῦ ἀρχαίου πνεύματος! Ἐμέ εἰδικῶς δέν μέ ἐνδιαφέρει, ἐάν τά θεϊκά ὄντα ἦσαν ἢ δέν ἦσαν ὑπαρκτά. Τό σπουδαιότερον πάντων εἶναι τό τί ἐκρύπτετο εἰς τὰς εἰκόνας τῆς Μυθολογίας. Τήν πραγματικὴν φιλοσοφίαν, ἐκεῖ θά εὔρετε, ὑπό διαφόρους μορφάς καί μέ ὑπαινιγμούς, πού δέν ἦτο εὐκόλον, εἰς τήν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ μεγάλοι Ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος νά περιγράψουν κατ' ἄλλον τρόπον. Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς τόσοι σχολιασταὶ καί τόσοι σοφοί, πρό παντός ξένοι, νά μὴ δυνηθοῦν νά διεισδύσουν εἰς τό βάθος τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας. Καί τί δέν κρύπτει!

Μετά τήν ἐπάνοδόν μου ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τήν πατρίδα μου, ἔλεγον καθ' ἑαυτόν: «Εἶναι δυνατόν νά ὑπῆρξαν ἀνθρωποὶ σοφοί, πού νά μὴ ἀντελήφθησαν τόν θησαυρόν τῆς Μυθολογίας;». Καί ὅμως! Οὐδεὶς μέχρι σήμερον εὔρεθη! Βεβαίως, ἐξ Οὐρανοῦ εἰσχωρῶ βαθύτερον εἰς τὰ νοήματα τῆς ὠραιοτάτης Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, καί ἐξ αὐτῆς δύναμαι νά ἀντλήσω ὑπέροχα σημεῖα, τά ὅποια δέν εἶναι δυνατόν σήμερον νά σᾶς ἐξηγήσω. Εἰπέτε πῶς τό Ἔργον τοῦτο εἶναι εἰς Ὀκεανός, τοῦ ὁποίου τά βάθη σᾶς εἶναι ἄγνωστα. Καί ὅμως! Διασχίζοντας τόν Ὀκεανόν, μέ ἤρεμον τήν θάλασσαν, ἀπολαμβάνετε αὐτὴν ἐπιφανειακῶς. Τό βάθος τῆς σᾶς τρομάζει, διότι σᾶς εἶναι ἄγνωστον καί δέν γνωρίζετε τί ἐμπεριέχει. Ἀντιθέτως ἡ Μυθολογία ἔχει ἐπιφάνειαν ὡς τοῦ ἡρέμου Ὀκεανοῦ καί βάθος ἀνυπέμβλητον εἰς κάλλος καί γνώσεις ἀγνώστους!

Κάποτε θά ἐπανέλθω, διὰ νά σᾶς δώσω περισσοτέρας ἐξηγήσεις, ἐπί τοῦ λαμπροῦ τούτου εἴδους ποιήματος καί πεζοῦ λόγου, διὰ νά ἐννοήσετε διατί συνέγραψα τὰς «Μεταμορφώσεις» μου.

Ὅβιδιος

Τί σημαίνει «έρμαφρόδιτος»

ΦΑΡΑΧ: Ἐρώτησις: Θά ἤθελον νά μάθω, ἐάν δύνασθε νά μου δώσετε τό νόημα τῆς λέξεως «έρμαφρόδιτος», ὡς σεῖς τό ἀντιλαμβάνεσθε, καί ποῖον νόημα δίδει ὁ Οὐρανός ἐπί τῆς αὐτῆς λέξεως.

ΔΗΜ. ΤΣΗΡΟΣ: Μήπως εἶναι αἱ ψυχαί, αἱ ὁποῖαι ἐδημιουργήθησαν εἰς τήν ἀρχήν καί δέν εἶχον ἐξέλιξιν, εἴτε εἰς τόν Οὐρανόν, εἴτε εἰς τήν Γῆν;

ΦΑΡΑΧ: Ἐάν ἐδίδατε σημασίαν εἰς τά παλαιά κείμενά μας, θά ἦσθε φωτισμένοι ἐπί τοῦ σημείου τούτου. Ἄρα, δέν ἔχετε ἐνθυμητικόν, τό ὁποῖον ἠδύνασθο νά καλλιεργήσετε μέ τήν ἀφομοίωσιν τῶν κειμένων μας.

Οἱ έρμαφρόδιτοι ἐν τῇ Γῇ, εἴτε εἶναι ἄνδρες εἴτε γυναῖκες, ἔχουν μίαν λαυθάνουσαν φυσικήν ἀνωμαλίαν, ἡ ὁποία προῆλθεν ἀπό αἷτια τά ὁποῖα ἤδη ἔχομεν ἀναπτύξει*.

Εἰς τήν Ἑλληνικήν μυθολογίαν, «έρμαφρόδιτος» εἶναι τό τέλειον, ἐν τῇ ὄντῳ τῆς Ἀφροδίτης καί τοῦ Ἐρμοῦ, ἀδιάφορον ἐάν ἡ θεά αὕτη ἦτο γυνή τοῦ Ἡφαίστου. Καί τοῦτο διδάσκει, ὅτι αἱ συμβιώσεις τῶν γηῖνων γυναικῶν μετά ἀνδρῶν, δέν εἶναι τέλειαι εἰς τήν σύζευξιν.

Ὅταν, λοιπόν, ἐν πνεῦμα ἀνέρχεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὡς «τέλειον», εἴτε εἶναι ἀνήρ εἴτε γυνή, θά ἀναμένη τό ἕτερόν του σκέλος νά φθάσῃ εἰς τήν τελειότητα, διά νά ἀποτελέσουν τό «τέλειον ὄν».

Ἡ μυθολογία τό ἀνέφερε τό σημεῖον τοῦτο, χωρίς νά τό ἐρμηνεύσῃ. Ἐναπόκειται εἰς τόν ἐρευνητήν αὐτῆς, διά νά δώσῃ τήν λύσιν. Ἄλλ' ἐπειδή ἡ λύσις ἦτο μυστηριακή, τό ἀπο-

* Βλέπε τό ἔργον τοῦ Ὀμήρου «Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη», Διδασκαλία 22α μέ τόν τίτλο «Τό νεκρόν σημεῖον τοῦ Γένους». (Ἐκδοσις Π.Ο.Α. «Τό Θεῖον Φῶς»).

καλύπτει ὁ Πνευματικός Κόσμος, διὰ τὴν ἀπόκτησιν γνώσεως τὴν ὁποῖαν ἀγνοεῖτε.

Φαράχ

19 - 6 - 1975

Τί σημαίνει «ζόφος»

ΦΑΡΑΧ: Ἐπί ὀλίγον θά ὁμιλήσω περὶ τῆς λέξεως «ζόφος».

Τί σημαίνει ζόφος;

Σημαίνει «σκότος».

Τί, ὅμως, εἶδους σκότος; Οὐδέν Λεξικόν ἐτυμολογικόν δι-
δει τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως «ζόφος».

Ποῖος τὴν ἐνεπνεύσθη καὶ διατί τὴν μεταχειρίζεσθε, δέν μᾶς
ἐνδιαφέρει. Ἄρκει νά δώσωμεν τὴν ἐξήγησιν ἐπὶ τῆς ἐννοίας
τῆς λέξεως.

Εἶναι λέξις σύνθετος, ἐκ τοῦ «ζῶ» καὶ «φῶς». Ἦτοι ἡ ψυ-
χή ζῆ, ἀλλά ἐντός τῆς μέλαινας φωτίσεως τοῦ Ἄδου. Αὕτῃ
εἶναι ἡ πραγματικὴ ἔννοια τῆς λέξεως «ζόφος», τὴν ὁποῖαν
μέχρι στιγμῆς ἀγνοήσατε.

Εἰς τόν Ἄδην, ἤτοι εἰς τόν Σταθμόν τῶν Διερχομένων, ὅπου
ὑπάρχουν βαθμίδες τῶν τιμωρημένων ψυχῶν, ὑπάρχει ζωή,
ἀλλά καὶ σκότος. Ὅφείλουν δέ αἱ τιμωρημένοι ψυχαί, διὰ τῶν
διδασκαλιῶν τῶν διαφόρων Διδασκάλων, νά ἀφομοιώνουν τὴν
οὐσίαν τῆς διδασκαλίας καὶ νά ἀνέρχωνται βαθμηδόν τὴν κλί-
μακα, ἵνα φθάσουν θᾶπτον ἢ βράδιον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
Σταθμοῦ τῶν Διερχομένων καὶ νά ἀναμένουν ὅ,τι ὁ Κύριος θά
ἀποφασίσῃ διὰ τὴν ἐπάνοδόν των εἰς τὴν Γῆν, διὰ νά ἐξετα-
σθοῦν ἐκεῖ, ἐάν πράγματι συνειδητοποίησαν τὴν μάθησιν, ποῦ
οἱ Διδάσκαλοι εἶχον τὴν εὐγενῆ πρόθεσιν νά δώσουν, ἵνα σώ-
σουν αὐτάς, ἐνωρίτερον τοῦ ὀρισμένου χρόνου.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, τό βαθύ τοῦτο φρέαρ τῶν τιμωρη-
μένων, ὠνόμαζον «Τάρταρα». Ἄλλ' εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ
ἄνθρωπος δέν ἦτο τόσο φωτισμένος, διὰ νά κἀνῃ διακρίσεις

μεταξύ καλῶν καί κακῶν πνευμάτων. Καί ἂν μερικά πνεύματα, ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ὅτι μετέβησαν εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία, ἔσφαλλον. Ἀκριβῶς ὅ,τι κάνουν καί σήμερον οἱ ἱερεῖς σας, τοποθετοῦντες τοὺς ἀποθανόντας εἰς τόν Παράδεισον, χωρίς νά ἔχουν οὐδεμίαν τοιαύτην ἐξουσιοδότησιν ἀπό τόν Κύριον.

Ἦκούσατε ποτέ ἱερέα νά εἶπη, ὅτι κατατάσσει τόν δεῖνα ἢ τόν τάδε ἀποθανόντα εἰς τήν Κόλασιν; Διατί;

Διότι χρηματίζεται ὁ ἱερεὺς καί κατ' ἀνάγκην τοποθετεῖ τοὺς ἀποθανόντας ἐκεῖ, ὅπου ἡ φαντασία του τοῦ ὑπαγορεύει.

Οὐδεὶς γνωρίζει, ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ βαίνει ἡ ψυχή, ὅταν ἀπέλθῃ τοῦ σώματος.

Φαράχ

12 - 8 - 1975

Ἄ "Ἐρως ὡς θεός*

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Μέ συγχωρεῖτε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, ἐάν διακόπτω ἐπ' ὀλίγον τήν ἀφήγησίν μου, διά νά σᾶς δώσω ἐξήγησιν τινα, ἐπί τοῦ Ἐρωτος, ὡς θεοῦ.

Εἰς τήν ἀρχαιότητα, ὑπῆρχον πολλοί ἐκ τῶν συγγραφέων καί ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο, ὅτι ὁ Ἐρως ἦτο ὁ πρῶτος θεός ἐν τῇ δημιουργίᾳ τῶν πάντων. Ἐάν δέν ὑπῆρχεν αὐτός, ἡ ζωὴ θά ἦτο νεκρά. Ἄρα, προηγεῖται ὁ Ἐρως καί ἔπεται ἡ Ζωή.

Διά τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἔρως εἶχε τήν ἔννοιαν τόσον τῆς διαιωνίσεως τῆς ζωῆς, ὅσον, ὡς ἀντελήφθησαν μετέπειτα, καί τήν ἔννοιαν τῆς ἀγάπης. Εἰς ὅλα τὰ ἔμβια, ὁ ἔρως νοεῖται μέ σχετικῆν στοργήν καί διαιώνισιν τοῦ εἴδους.

* Ἀπόσπασμα ἀπό τό ἱστορικό ἀφήγημα τοῦ Εὐκλείδου: «Ἐρως - Ζωή - Θάνατος». (Ἐκδοσις Π.Ο.Α. «Τό Θεῖον Φῶς»).

Ἀλλά οἱ ποιηταί, διά τῆς φαντασίας των, μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου, τῆς προοδευτικῆς ἀντιλήψεως καί παρατηρητικότητός των, ἐσχημάτισαν τήν ιδέαν, ὅτι ὁ ἔρωσ εἶχε τήν δυνατότητα τῆς ἔλξεως, πού περιέκλειε εἰς τό νόημά του τήν φυσικήν ἱκανοποίησιν τῶν ὄντων. Ἐπομένως ἔπρεπε νά προέρχεται ἐκ τοῦ ὠραίου. Ἔτσι τόν ἐφαντάσθησαν καί ἐπεκράτησεν ἡ ιδέα αὕτη, ὅτι ἦτο υἱός τῆς Ἀφροδίτης.

Παρέμεινεν, λοιπόν, ὁ Ἔρωσ, ὁ μικρός καί ἄτακτος θεός, πού τά βέλη του τά ἐσκόρπα ἀφειδῶς, ἐκεῖ ὅπου ἠρέσκετο νά τά κατευθύνῃ καί πρό παντός, εἰς τάς νέας ὑπάρξεις, πού δέν εἶχον τήν φρόνησιν τοῦ Ὀδυσσέως ἢ τοῦ Νέστορος, οἱ ὁποῖοι, ὡς συνετοί, ἐγνώριζον, διά τῆς πείρας των, πῶς νά ἀποφεύγουν τά βέλη τοῦ ἄστατου υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης καί νά μεταχειρίζονται τόν λόγον, ὡς ὄπλον, διά νά κατακτοῦν τάς καρδίας τῶν γυναικῶν, χωρίς βεβαίως νά γίνονται σκλάβοι εἰς τάς χεῖρας τῆς ἔλξεώς των.

Ὁ μικρός θεός Ἔρωσ τρελλαίνει τά θύματά του, καί ἐάν δέν ἐπέμβῃ ἡ θεά Ἐστία εἰς τό μέσον, ὁ δεσμός θά ἔχη ἄδηλον λύσιν. Οἱ ἐρωτευμένοι, χωρίς σύνεσιν καί ἰσχυράν θέλησιν, ἐάν δέν τοῦς συμπαρασταθῇ ἡ θεά Ἐστία, γίνονται ἔρμαια τοῦ ἀσυλλογίστου δεσμοῦ των, ὅστις διά τοῦ κόρου καταστρέφει τό ἰδανικόν τῆς Ἀγάπης, ἦτοι τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος.

Εὐκλείδης

17 - 3 - 1978

Ὁ μῦθος τῆς Σφιγγός

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΣ: Ἀρχοντά μου Φαράχ, ἀπό πότε ἦτο γνωστός ὁ μῦθος τῆς Σφιγγός καί πού ἀπέβλεπεν τό ἄλυτον πρόβλημα τοῦ θηρίου τούτου;

ΦΑΡΑΧ: Ὁ μῦθος τῆς Σφιγγός ἄρχεται ἀπό τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀτλαντίδος. Μετεδόθη εἰς τήν Ἑλληνικήν γῆν, προτοῦ ἀκόμη

έμφανισθῆ ὡς ἄχαρες μνημεῖον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀναζητήσα-
τε τὴν αἰνιγματώδη μυθικήν της μορφήν, εἰς τὴν διὰ τῶν Μα-
θηματικῶν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, εἰς ἓνα ἐκ τῶν θα-
λάμων τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος.

Ἡ γυναικεία μορφή συνδεδεμένη μέ τὴν πνευματικὴν δύ-
ναμιν τοῦ ἀνδρός, ἀπέδωσε τό κράμα τοῦτο τῆς ψευδοθητικῆς
καὶ ὑπουλότητος, διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Οἰκουμένης, μέχρις
οὔτου ὁ Οἰδίπους ἔδωσε τέρμα τῆς συμφορᾶς καὶ ἀπήλλαξε
τούς συνανθρώπους του ἀπὸ τὴν καταβρόχισιν τοῦ τέρατος.

Αὕτη εἶναι ἡ συμβολικὴ ἔννοια τῆς Σφιγγός. Τὴν οὐσιαστι-
κὴν μόνον ὁ Ἡρακλῆς θά καταβάλλῃ. Ἡ Πυραμὶς θά σᾶς δώσῃ
τὴν λύσιν, πρὸς ἐπαλήθευσιν τῶν ὄσων τώρα γνωρίζετε.

Φαράχ

18 - 3 - 1978

Δαίδαλος καὶ Ἴκαρος

ΟΡΦΕΥΣ: Κάποτε σᾶς ἔχω δώσει μικρὰν διαφωτιστικὴν
εἰκόνα τῶν συμβολισμῶν τῆς Μυθολογίας, χωρὶς νὰ ἐπεκταθῶ
εἰς αὐτήν. Διότι ἀκόμη ὑπάρχουν πολλὰ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι
παρέμεινον ἀνερμήνευτοι. Ἐάν ἐνθυμῆσθε, εἶχον προσθέσει,
ὅτι σᾶς ἐνδιαφέρει ἐκ τῶν σελίδων τῆς Μυθολογίας, νὰ ἀνα-
φερθῆτε εἰς ἐμέ διὰ νὰ σᾶς δώσω τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τῶν
εἰκόνων της. Πάντοτε ἐν ὀλίγοις. Ἀναφέρομαι εἰς τὰ κύρια ση-
μεῖα τῆς Μυθολογίας, διὰ νὰ σᾶς ἐρμηνεύσω τὴν οὐσίαν αὐτῆς.

Σήμερον ἀναφέρομαι εἰς τὸν Δαίδαλον. Ἐλπίζω νὰ γνωρί-
ζετε μερικὰς πτυχὰς, ὀρθὰς ἢ ἐσφαλμένας, τῆς ζωῆς του. Ἐγὼ
ὁμως εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἀναδρομικῶς, νὰ ἀναφερθῶ εἰς
τὴν προῦπαρξίν του. Ἐξῆσεν εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν περίοδον καὶ
ἦτο εἰς ἄριστος μηχανικός, ἐφευρέτης, ἀγαλματοποιός κ.λπ.,
πού συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν μηχανικὴν πρόοδον τῆς ἐποχῆς
του. Περισσότερα δὲν θά ἀναφέρω, διὰ μίαν ζωὴν πού ἔλαβε
χώραν εἰς μακρυνὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ πάντα ἐλη-
σμονήθησαν.

Ὁ Δαίδαλος ἐπανενσαρκωθείς, παρέμεινον εἰς τό ὑποσυνειδητόν του ἀμυδραῖ εἰκόνες, πού μόλις καί μετά βίας ἤ φαντασία του ἤντλει ἐκ τοῦ ὑποσυνειδήτου του. Ἡ ἐπιστημονική του κατάρτισις ἦτο ὑποτυπώδης, ἐάν τήν παραβάλωμεν μέ αὐτήν πού εἶχεν ὡς πολίτης τῆς τότε Ἡπείρου. Ἐξ αἰτίας σφαλμάτων του εἰς τάς Ἀθήνας, ἐξεδιώχθη καί κατέφυγεν εἰς τήν Κρήτην, τό Βασιλεῖον τοῦ Μίνως, ὅπου τόν ἐδέχθησαν μετά χαρᾶς, διά νά τοῦς δώσῃ τά φῶτα του ἐπί τῆς μηχανικῆς προόδου. Αὐτός ἐφεῦρε καί τόν διπλοῦν πέλεκυν, σῆμα τῆς Μινωϊκῆς ἐποχῆς. Καί πάλιν αὐτός ἐβοήθησε, μέσω τῆς Ἀριάδνης, διά τοῦ μίτου, νά σωθῇ ὁ Θησεύς.

Πλήν τῶν πολλῶν καί διαφόρων ἐφευρέσεών του, ἔκτισε καί τόν Λαβύρινθον. Τά σχέδιά του ἐπί τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Μίνως ἦσαν περίφημα. Λέγω «ἦσαν», διότι ἀργότερον μέρος αὐτῶν κατεστράφη ἀπό σεισμούς. Δέν θά παραμείνω ἐπί πολὺ εἰς τά μεγαλεπήβολα ἔργα τοῦ Δαιδάλου.

Ὅταν ἠθέλησε νά ἀποχωρήσῃ ἀπό τήν Κρήτην, ὁ Μίνως τόν παρημπόδισε καί τότε ὁ πολυμήχανος Δαίδαλος τοῦ ἀπήντησεν: «Δέν μέ ἀφήνεις νά φύγω διά θαλάσσης; Ὁ αἰθῆρ ὅμως εἶναι ἐλεύθερος καί διά μέσου αὐτοῦ θά ἀποχωρήσω»!

Ὅλοι ἐγέλασαν. Καί ὅμως! Κάτι τοῦ ἤλθε στή μνήμη καί ἐσχεδίασε τό πρῶτον διά τήν ἐποχὴν ἐκείνην ἐναέριον μέσον! Καί πάλιν, ἀγαπητοί μου, δέν θά ἀσχοληθῶ μέ αὐτό, διά νά διαφεύσω ὄσους τό περιέγραψαν. Ἐφυγε μετά τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου καί ὅλοι ἔμειναν ἐκστατικοί πρό τοιοῦτου ἔργου!

Ὁ Δαίδαλος ἐταξίδευσεν καί εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἀκόμη καί εἰς τήν Αἴγυπτον, ὅπου ἐθαύμασαν τήν τέχνην του καί ὅπου ἀπέδωσε καρπούς ἀνεκτιμήτους εἰς αὐτούς.

Ἡ ἱστορία του εἶναι πολύπλοκος καί οἱ συμβολισμοί πού δίδει ἢ μυθολογία περί αὐτοῦ εἶναι δυσκολονόητοι. Ἀνεφέρθη εἰς αὐτόν διά νά ἀποδείξω, ὅτι τό Ἑλληνικόν πνεῦμα αἶρει τάς ρίζας του ἀπό τήν Ἡπειρον Ἀτλαντίδα.

Θά συνεχίσω καί μέ ἄλλας μυθολογικάς φυσιογνωμίας μελλοντικῶς.

Ὅρφεύς

Ἡ Σφίγξ ὠμίλησεν

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: «Μήπως δέν ανταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὁ τίτλος οὗτος, ἀγαπητέ ἀδελφέ Εὐκλείδῃ», ἐρωτᾷ νοερῶς τις ἐκ τῶν παρευρισκομένων, «ὅτι πράγματι ἡ Σφίγξ ὠμίλησεν;»

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπορίας του λέγω, ὅτι ὠμίλησεν μέ τὴν γλῶσσαν τῆς ἐχεμυθείας. Ὅπως σύ, φίλε μου, δέν ἐτόλμησες, διὰ λόγους πού καί οἱ δύο γνωρίζομεν, νά ὑποβάλης τὴν ἐρώτησίν σου διὰ ζώσης φωνῆς, ἀλλά μόνον νοερῶς, ἐνῶ οὐδεὶς σέ παρεμπόδιζεν, οὕτω πως καί ἡ Σφίγξ ὁμιλεῖ νοερῶς, ἀρκεῖ σύ νά εἶσαι εἰς θέσιν καί νά συλλάβῃς τὰς ἐννοίας τοῦ λόγου τῆς, τὰς ὁποίας ὀφείλεις νά κρατῆς ὑπὸ ἐχεμυθείαν.

Ἐπὶ τόσα ἔτη ἡ Σφίγξ τῆς Αἰγύπτου δέν ὠμίλει, διότι ἡ ψυχὴ τῆς εὐρίσκετο εἰς τὴν Σφίγγα τῆς ἐλληνικῆς Γῆς. Ὅρθῶς, θά μοῦ εἶπης, μέ κάποιαν ἀμφιβολίαν, ζητώντας νά μάθῃς τόν συμβολισμόν τῆς. Λοιπόν, ἡ Σφίγξ συμβολίζει τὴν σιωπὴν τοῦ Οὐρανοῦ, πού μόνον διαισθητικῶς θά ἤμπορέσης ἐκ τοῦ σκότους τῆς νά ἀντλήσῃς τὸ φῶς τῆς.

Θέλεις νά μάθῃς, φίλε μου, ὅπως ἀντιλαμβάνομαι, διατί νά μή γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, αὐτά πού κάποτε θά τά γνωρίζουν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, αὐτά πού μέ χιλίους διαισθητικούς τρόπους σᾶς ἐδίδαξε ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δέν τά ἔχετε καλῶς ἐννοήσει, διὰ νά καλλιεργήσετε καταλλήλως τὸ πνευματικόν σας ἔδαφος καί τὸ μετατρέψετε εἰς πρόσφορον γῆν, ὥστε σπέρνοντας ἐντός αὐτῆς τὴν θείαν γνῶσιν, νά ἀναμένετε ἐν πλήρει σιωπῇ, τὴν βλάστησιν τοῦ καρποῦ. Ἡ βιασύνῃ σας ὅμως καί ἡ μή τήρησις τῆς φροντίδος τῆς σπορᾶς, καταστρέφει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συγκομιδῆς σας. Σπέρνετε εἰς ἄγονον γῆν· ἐπομένως ζιζάνια θά συλλέξετε.

Ὅπως ἡ συμβολικὴ Πανδώρα ἀπεστάλη μέ τὸ κιβώτιόν τῆς, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν καλὰ καί βλαβερὰ στοιχεῖα, πρὸς τὸν Προμηθέα, οὕτω πως καί ἡ ἐλληνικὴ Σφίγξ μετέδιδεν τοὺς συμβολισμούς τῶν καλῶν καί κακῶν νοημάτων μέ αἰνιγματικά

σχήματα τοῦ λόγου εἰς τούς κοινούς διαβάτας. Οἱ διάφοροι οὔτοι ἦσαν ἀγράμματοι καί δέν ἀντελαμβάνοντο τά νοήματα τῶν αἰνιγμάτων, ὅπως λέγει ἡ παράδοσις, ὥστε ἀπό ἄγνοιαν λογικῆς σκέψεως ἠκολούθουν τήν ὁδόν τῆς ἀβύσσου.

Ἡ αἰγυπτιακή Σφίγξ, σήμερον θεωρεῖται πολύ παλαιότερα τῆς ἐλληνικῆς· συμβαίνει ὁμως τό ἀντίθετον. Ἡ ἐλληνική Σφίγξ ἦτο πολύ παλαιότερα καί ὄχι γνωστή εἰς τό κοινόν. Κατά τήν ἐποχὴν τοῦ Οἰδίποδος ἐγένετο πλέον γνωστή, ὅστις καί κατώρθωσεν νά λύσῃ τό αἶνιγμα καί νά ἀπαλλάξῃ τούς διαβάτας ἀπό τόν φόβον τῆς ἐξοντώσεώς των.

Ὅταν τό κακόν μετά τοῦ καλοῦ συνυφαίνωνται, τό κακόν ἐπικρατεῖ. Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος πού ἔδωσεν ὁ Οἰδίπους ἦτο ὀρθή· τήν μεταφορικὴν του ἔννοιαν ἐκράτησεν μυστικῆν, διά νά μή βεβηλωθῇ τό νόημα ὡς ἀπόρρητον. Μή κρατήσας τήν ἐχεμύθειαν εἰς τινάς φίλους του ἐτιμωρήθη ὑπό τῶν θεῶν μέ τό γνωστόν ἀνοσιούργημα, ὥστε νά τυφλωθῇ διά τῶν ἰδίων του χειρῶν πρὸς ἐξίλέωσιν.

Ἡ πραγματικὴ λύσις τοῦ αἰνίγματος, ὅπως τήν ἐννοοῦσε τήν μεταφορικὴν του ἔννοιαν ὁ Οἰδίπους, ἦτο ἡ ἐξῆς: Νήπιον ὁ ἄνθρωπος βαδίζει μέ τά τέσσαρα ὡς ἀβλαβές ζῶον, πού ἔχει τήν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν γονέων του διά τήν ἐπιβίωσίν του, καί τό ἐνδιαφέρον τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία μέ τήν σειρὰν της νά τοῦ δώσῃ τά πνευματικά ἐφόδια τῶν χρηστῶν ἰδεωδῶν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὥστε ἀνδρούμενος νά ἔχῃ ἀναπτύξει καταλλήλως τόν ἐσωτερικόν του κόσμον. Ὅταν δέ φθάσῃ εἰς τό τρίτον στάδιον τῆς περιόδου τοῦ γήρατος, ὡς στήριγμα νά ἔχῃ τήν συμβολικὴν ράβδον τῆς γνώσεως, ὡς σιωπηλόν βοήθημα τῶν βημάτων του καί νά συνιστᾷ εἰς τούς νέους πῶς νά ἀποκτοῦν καί νά διαφυλάσσουν εἰς τήν μνήμην των τάς ὀρθάς καί καλὰς πράξεις, αἵτινες δέν ὑφίστανται εἰς ὀλόκληρον τό ζωϊκόν Βασίλειον.

Εὐκλείδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Α' ΕΚΔΟΣΕΩΣ	7
ΠΡΟΛΟΓΟΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ	9
ΦΑΡΑΧ: ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ	11

ΟΡΦΕΩΣ:

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

Σημείωσις Ἐπικοινωνοῦ	13
1. Ὅρφεύς καί Εὐρυδίχη	14
2. Κεραυνός τοῦ Διός ὁ Λόγος	15
3. Τό Καλόν καί τό Κακόν	16
4. Ἡ γυνή, σύντροφος τοῦ ἀνδρός	17
5. Ὁ Ζεὺς καί αἱ γυναῖκες	20
6. Γανυμήδης	22
7. Ἡ θεά Ἀθηνᾶ	23
8. Ὁ ἐρωτισμός τῶν θεῶν	24
9. Ἀπόλλων καί Ἄρτεμις	26
10. Ὁ Ἑρμῆς	27
11. Ὁ Ἄρης	29
12. Ἡ Ἀφροδίτη	30
13. Σχέσις Ἑρμοῦ καί Ἀφροδίτης	32
14. Ἡ κοιτίς τῶν ἀρχαίων θεῶν	33
15. Ὁ Ἥφαιστος – Ἡ Ἑστία	34
16. Ὁ Ποσειδών	36
17. Ὁ Πλούτων	38
18. Ὁ Πλούτων (συνέχεια) – Ὁ Διόνυσος	39
19. Ἡ Γαῖα	41

20. Μετεμφύχωςις – Δήμητρα καὶ Περσοφώνη.....	43
21. Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια	44
22. Ἡ Ἴρις καὶ ἡ Ἔρις.....	46
23. Αἱ Χάριτες – Αἱ ὼραι	47
24. Οἱ Ἥρωες – Αἱ Μοῦσαι.....	49
25. Ὁ Ἥλιος.....	50
26-29. Ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἄθλοι του	52
30. Ὁ συμβολισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα	60
31. Μίνως καὶ Πασιφάη – Ὁ Θησεύς.....	62
32. Τὰ Μαντεῖα.....	64
33. Λαΐος – Ἰοκάστη – Οἰδίπους.....	65
34. Ἡ κοινωνικὴ σημασία τοῦ μυθολογικοῦ μέρους: Λαΐος, Ἰοκάστη, Οἰδίπους	68
35. Ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία.....	69
36. Βελλεροφόντης καὶ Χίμαιρα – Σίσυφος – Ἀσκληπιός ..	70
37. Τάνταλος – Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης	72
38. Ἡ ὠραία Ἑλένη – Δαίδαλος – Ραδάμανθυς	73
39. Ὁ Ὀδυσσεύς	75
Σημειώσεις στό ἔργο τοῦ Ὀρφέως: «Ἐρμηνεία τῆς Ἑλληνι- κῆς Μυθολογίας	79

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΦΑΡΑΧ: Ὁ συμβολισμὸς μιᾶς ιδέας	89
ΟΡΦΕΥΣ: Περί τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας	89
ΦΑΡΑΧ: Ὁ Χρόνος	90
ΦΑΡΑΧ: Κλωθῶ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος – Λερναία Ὑδρα ..	92
ΟΡΦΕΥΣ: Οἱ Κένταυροι	93
ΟΦΡΕΥΣ: Θησεύς καὶ Μινώταυρος	94
ΟΡΦΕΥΣ: Ὁ συμβολισμὸς τοῦ διπλοῦ πελέκεως τῶν Μι- νωϊκῶν.....	95
ΑΙΣΩΠΙΟΣ: Οἱ μῦθοι διδάσκουν πλαγίως	96
ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως	97
ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Τὰ ἀνθρώπινα πάθη τῶν θεῶν	98
ΦΑΡΑΧ: Μυθολογία καὶ Χριστιανισμὸς.....	100
ΦΑΡΑΧ: Ἡ ἔννοια τῆς Σφιγγός.....	101

ΦΑΡΑΧ: Οί ἀρχαῖοι θεοί τῶν Ἑλλήνων	102
ΑΙΣΩΠΟΣ: Ὁ μῦθος εἶναι εἶδος συμβολισμοῦ	103
ΟΒΙΔΙΟΣ: Τό βάθος τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας	104
ΦΑΡΑΧ: Τί σημαίνει «ἐρμαφρόδιτος»	106
ΦΑΡΑΧ: Τί σημαίνει «ζόφος»	107
ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ὁ Ἔρως ὡς θεός (ἀπόσπασμα)	108
ΦΑΡΑΧ: Ὁ μῦθος τῆς Σφιγγός	109
ΟΡΦΕΥΣ: Δαίδαλος καί Ἴκαρος	110
ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἡ Σφίγξ ὠμίλησεν	112

Ο αρχαίος ποιητής και μύστης Ορφείας
για πρώτη φορά αποσαφηνίζει βασικά
σημεία συμβολισμού, έτσι όπως αυτά
βρίσκονται μέσα στο μυστηριακό
χώρο της αρχαίας ελληνικής
μυθολογίας, αφού σ' αυτή
συναντώνται θεμελιώδεις αλήθειες
της Θείας Αρχής...

Η κατάταξη των θεών, οι ενέργειες και
ο ερωτισμός τους, οι άθλοι του
Ηρακλέους, τα Ελευσίνια Μυστήρια,
η Αργοναυτική εκστρατεία και πολλά
άλλα θέματα, εξετάζονται μέσα από το
πρίσμα των φυσικών συμβολισμών
και της ιστορικής πραγματικότητας ...

Στο έργο αυτό αποκαλύπτεται
ο πνευματικός θησαυρός της
μυθολογίας, η οποία περιέχει την
πραγματική φιλοσοφία υπό διάφορες
μορφές και με υπαινιγμούς, σαν ένας
ωκεανός νοημάτων
με άγνωστο βάθος...

